

ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดสงขลา
หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

**Factors Affected the Labors Quality of Life in Industrial Factories in
Songkhla Province after the Adoption of the Three-hundred Baht
Minimum Wage Policy**

ประภัสรา เก้านพรัตน์
Prapatsara Kaonoppharat

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารการพัฒนาสังคม
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of
Master of Arts in Social Development Administration
Prince of Songkla University**

2558

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดสงขลา
หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

**Factors Affected the Labors Quality of Life in Industrial Factories in
Songkhla Province after the Adoption of the Three-hundred Baht
Minimum Wage Policy**

ประภัสรา เก้านพรัตน์
Prapatsara Kaonoppharat

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารการพัฒนาสังคม
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of
Master of Arts in Social Development Administration**

Prince of Songkla University

2558

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์ บัณฑิตที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม
 จังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท
 ผู้เขียน นางสาวประภัสรา เก้านพรัตน์
 สาขาวิชา การบริหารการพัฒนาสังคม

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

คณะกรรมการสอบ

.....

.....ประธานกรรมการ

(ดร.วันพิชิต ศรีสุข)

(รองศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญพัทธ์ ทองแท้)

.....กรรมการ

(ดร.วันพิชิต ศรีสุข)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์อ่าหวัง ลำน่วย)

.....กรรมการ

(ดร.ภัทธอร เวสารัตน์)

.....กรรมการ

(ดร.ตายูติน อุสมาน)

บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้บัณฑิตวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็น
 ส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร
 การพัฒนาสังคม

.....
 (รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระพล ศรีชนะ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ขอรับรองว่าผลงานวิจัยนี้มาจากการศึกษาวิจัยของนักศึกษาเอง และได้แสดงความขอบคุณบุคคลที่มีส่วนช่วยเหลือแล้ว

ลงชื่อ.....

(ดร.วันพิชิต ศรีสุข)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ลงชื่อ.....

(นางสาวประภัสรา เก้านพรัตน์)

นักศึกษา

Prince of Songkhla University
Pattani Campus

ข้าพเจ้าขอรับรองว่าผลงานวิจัยนี้ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งในการอนุมัติปริญญาในระดับใดมาก่อน
และไม่ได้ถูกใช้ในการยื่นขออนุมัติปริญญาในขณะนี้

ลงชื่อ.....

(นางสาวประภัสรา เก้านพรัตน์)

นักศึกษา

Prince of Songkla University
Pattani Campus

ชื่อวิทยานิพนธ์	ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท
ผู้เขียน	นางสาวประภัสรา เก้านพรัตน์
สาขาวิชา	การบริหารการพัฒนาสังคม
ปีการศึกษา	2557

บทคัดย่อ

การศึกษามีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลาหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท และ 2) คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ใช้แรงงานจำนวน 397 คน แบ่งเป็นเพศชาย 174 คน และเพศหญิง 223 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การถดถอยพหุคูณ และการทดสอบไคสแควร์

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุต่ำกว่า 35 ปี สำเร็จการศึกษาระดับสูงสุดชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า สมรส ส่วนใหญ่คู่สมรสมีรายได้และมีบุตรซึ่งกำลังศึกษา ได้รับค่าจ้างตามนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีค่าใช้จ่าย 5,001-7,000 บาทต่อเดือน และมีหนี้สินที่ต้องชำระทั้งสิ้นน้อยกว่า 25,000 บาท ส่วนใหญ่จึงไม่มีเงินออม ส่วนผู้ใช้แรงงานที่มีเงินออมจะมีเงินอมน้อยกว่า 2,500 บาท อายุการทำงานน้อยกว่า 10 ปี ทำงานวันละ 8 ชั่วโมง สวัสดิการก่อนปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ส่วนใหญ่ได้รับชุดทำงาน บริการรถรับ-ส่ง โบนัสประจำปี เงินช่วยเหลือกรณีทุพพลภาพจากอุบัติเหตุขณะทำงาน เงินช่วยเหลือกรณีเสียชีวิตขณะทำงาน เงินฌาปนกิจสงเคราะห์ และได้รับค่าชดเชยกรณีให้ออกจากบริษัทก่อนกำหนด ส่วนสวัสดิการหลังปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้รับเพียงเงินช่วยเหลือกรณีเสียชีวิตขณะทำงาน และเงินฌาปนกิจสงเคราะห์เท่านั้น สำหรับผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า เพศ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน จำนวนเงินออม อายุการทำงาน และชั่วโมงการทำงาน มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในภาพรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.04$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านเศรษฐกิจและด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงาน มีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน ($\bar{X}=3.19$ และ $\bar{X}=3.15$) โดยด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ($\bar{X}=2.56$)

Thesis Title	Factors Affected the Labors Quality of Life in Industrial Factories in Songkhla Province after the Adoption of the Three-hundred Baht Minimum Wage Policy
Author	Ms. Prapatsara Kaonoppharat
Major Program	Social Development Administration
Academic Year	2014

ABSTRACT

This study aimed to explore: 1) factors affected quality of life of labors in industrial factories of Songkhla province after the adoption of the three-hundred baht Minimum Wage policy and 2) quality of life of labors in industrial factories, Songkhla province. The sample group in this study consisted of 397 labors (174 males and 223 females) obtained by multi-stage sampling. Analyzed by Multiple Regression Analysis and Chi-Square Test : χ^2 - test.

Results of the study revealed that most of the informants were female, less than 35 years old, married, and lower-secondary school graduates or below. They had children who were studying. The informants received the wage in accordance with the three-hundred baht minimum wage policy. Their expenses were 5,001-7,000 baht per month and they had to pay debts for less than 25,000 baht each. Thus, most of the informants did not have savings while the rest had savings for less than 2,500 baht. Most of the informants had less than 10 years of work experienced in the industrial factories and they worked for 8 hours per day. Regarding fringe benefits prior to the enactment of the three-hundred baht minimum wage policy, most of the informants had been provided working uniforms, transportation, annual bonus, financial aid in the case of cripple due to an accident or life losing while working, and compensation in the case of lay-off. After the enactments of the policy, however, they were provided financial aid only in terms of life losing while working and cremation ceremony. Based on an analysis of factors related to quality of life of the informants, it was found that there was a statistically significant relationship at 0.05 between quality of life of the informant and the following: sex, educational attainment, marital status, monthly expenses, an amount of saving, years of service, and a number of working hours. In terms of impacts on quality of life of the informants after the enactment of the Three-hundred Baht program, as a whole, it was found at a moderate level ($\bar{x} = 3.04$).

Considering each aspect, it was found that economy and working condition of the informants were almost the same ($\bar{x} = 3.19$ and 3.15). Social interaction was found to have a lowest average mean score ($\bar{x} = 2.56$).

Prince of Songkla University
Pattani Campus

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างดีจากหลายท่าน ได้แก่ ดร.วันพิชิต ศรีสุข อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก รองศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญพักตร์ ทองแท้ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์อาหวัง ถ่าน้อย ดร.ภัทรอร เวสารัตน์ กรรมการสอบ และดร.ต่ายดิน อุสมาน ผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก ที่ได้กรุณาสละเวลา แรงกาย แรงใจให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะในทุกประเด็นอันเป็นประโยชน์ต่อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ซึ่งผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ โดยผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย ผู้ช่วยศาสตราจารย์อาฟีฟี ลาเต๊ะ ด้านสถิติเพื่อการวิจัย ดร.ภัทรอร เวสารัตน์ ด้านแรงงาน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญภายในของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี และผู้เชี่ยวชาญจากภายนอกดร.สุพัตรา ดันตจรรย์พันธ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านนโยบาย สาธารณะ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

ขอขอบพระคุณคณาจารย์แผนกวิชาพัฒนาสังคม คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้อันเป็นประโยชน์ ต่อการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ รวมทั้งบัณฑิตวิทยาลัยที่มอบทุนอุดหนุนการทำวิทยานิพนธ์

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณ คุณพ่อถาวร เก้านพรัตน์ และคุณแม่อัจฉราวดี เสียงพิณทิพย์ ที่คอยเป็นกำลังใจสำคัญและสนับสนุนทุนอุดหนุนการทำวิทยานิพนธ์ ทำให้การศึกษาค้นคว้า ดำเนินการได้อย่างราบรื่นและเสร็จสมบูรณ์

ประภัสรา เก้านพรัตน์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(5)
ABSTRACT.....	(6)
กิตติกรรมประกาศ.....	(8)
สารบัญ.....	(9)
สารบัญตาราง.....	(11)
สารบัญภาพประกอบ.....	(17)
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามในการวิจัย.....	6
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
ขอบเขตในการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต.....	10
แนวคิดเกี่ยวกับสวัสดิการ.....	15
ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Theory).....	16
กฎกระทรวงว่าด้วยการจัดสวัสดิการในสถานประกอบกิจการ พ.ศ. 2548	18
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	20
กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	28
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	36
ประชากร.....	36
กลุ่มตัวอย่าง.....	37
ขนาดกลุ่มตัวอย่าง.....	37
วิธีการสุ่มตัวอย่าง.....	38
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	40

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	43
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้.....	44
4 ผลการวิจัย.....	45
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ใช้แรงงาน.....	45
ตอนที่ 2 ข้อมูลคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท	53
ตอนที่ 3 วิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงาน อุตสาหกรรม จังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้าง ขั้นต่ำ 300 บาท.....	57
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	105
สรุปผลการวิจัย.....	105
การอภิปรายผล.....	114
ข้อเสนอแนะ.....	118
บรรณานุกรม.....	120
ภาคผนวก.....	127
ประวัติผู้เขียน.....	139

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1	การเปรียบเทียบค่าจ้างขั้นต่ำของจังหวัดชายแดนภาคใต้.....	3
2	จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมและจำนวนผู้ใช้แรงงานในแต่ละอำเภอ.....	4
3	ดัชนีชี้วัดคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	14
4	จำนวนกลุ่มประชากร จำแนกตามอำเภอและเพศของผู้ใช้แรงงาน.....	36
5	จำนวนขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอำเภอและเพศของผู้ใช้แรงงาน.....	38
6	ความหมายและระดับการวัดของตัวแปรอิสระ.....	40
7	โรงงานอุตสาหกรรมที่มีจำนวนผู้ใช้แรงงานตั้งแต่ 100 คนขึ้นไปที่ถูก ข้อมูลในอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา.....	43
8	กลุ่มตัวอย่างในอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา.....	44
9	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล.....	45
10	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลด้านการทำงาน.....	47
11	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลด้านการทำงานในส่วน ของสวัสดิการ.....	48
12	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลด้านเศรษฐกิจ.....	51
13	สรุปภาพรวมค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคุณภาพชีวิตของ ผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	53
14	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงาน หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	54
15	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของ ผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	55
16	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม ของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	56
17	ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	58
18	ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	59

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
19	ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงาน หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	59
20	ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงาน หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	60
21	ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของ ผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	61
22	ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยรวม หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	62
23	ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของ ผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	63
24	ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของ ผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	64
25	ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนใน สังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	65
26	ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยรวม หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	66
27	ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของ ผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	67
28	ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของ ผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	68
29	ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนใน สังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	69
30	ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อวันกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการ ประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	70
31	ความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายแต่ละเดือนกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	71

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
45	ความสัมพันธ์ระหว่างอายุการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	82
46	ความสัมพันธ์ระหว่างอายุการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	83
47	ความสัมพันธ์ระหว่างชั่วโมงการทำงานกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	83
48	ความสัมพันธ์ระหว่างชั่วโมงการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	84
49	ความสัมพันธ์ระหว่างชั่วโมงการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	85
50	ความสัมพันธ์ระหว่างชั่วโมงการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	85
51	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยทุกด้านกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	86
52	การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยทุกด้านกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	87
53	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพสมรสกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	88
54	สัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	89
55	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	90
56	การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	90

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
57	คำสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตด้าน ปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้าง ขั้นต่ำ 300 บาท.....	91
58	คำสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านการทำงาน ได้แก่ ชั่วโมงการทำงาน อายุการทำงาน และสวัสดิการที่ได้รับกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	92
59	การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยการทำงานกับคุณภาพชีวิต ของผู้ใช้แรงงาน โดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท	93
60	คำสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้าน เศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท	94
61	การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยด้านการทำงานกับ คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้าง ขั้นต่ำ 300 บาท.....	95
62	คำสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพ การทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท	96
63	การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยด้านการทำงานกับ คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบาย ค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	96
64	คำสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้าน ปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้าง ขั้นต่ำ 300 บาท.....	98
65	การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยด้านการทำงานกับคุณภาพ ชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบาย ค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	98

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
66	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ รายได้เฉลี่ยต่อวัน ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน เงินออมในแต่ละเดือน และหนี้สินที่ต้องชำระกับ คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้าง ขั้นต่ำ 300 บาท.....	99
67	การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยเศรษฐกิจกับคุณภาพชีวิต ของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท	99
68	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับคุณภาพชีวิตด้าน เศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท	100
69	การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับคุณภาพ ชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	101
70	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพ การทำงานของู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท	102
71	การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับ คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบาย ค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	102
72	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับคุณภาพชีวิตด้าน ปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้าง ขั้นต่ำ 300 บาท.....	103
73	การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับผลกระทบ ต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมหลังการประกาศ ใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท.....	103

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบ		หน้า
1	กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	35
2	แผนภาพแสดงวิธีการสุ่มตัวอย่าง.....	39

Prince of Songkla University
Pattani Campus

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยมีการใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติตั้งแต่ พ.ศ. 2504 เป็นต้นมา เพื่อดำเนินการพัฒนาประเทศ โดยในแต่ละแผนมีวัตถุประสงค์เพื่อความเจริญทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ปัจจุบันประเทศไทยใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555–2559) แผนพัฒนาฉบับนี้จัดทำขึ้นในขณะที่ประเทศไทยต้องเผชิญกับสถานการณ์ทาง สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรง แผนฉบับที่ 11 ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพ มีโอกาสเข้าถึง ทรัพยากร และได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม รวมทั้งสร้าง โอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ บนพื้นฐาน การผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม(สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, ม.ป.ป.:ออนไลน์) แต่ในการที่จะพัฒนาทั้งคนและเศรษฐกิจ ให้มีคุณภาพและยั่งยืนนั้น ต้องสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีให้แก่ประชาชนระดับชั้นล่างซึ่งเป็นการ ก้าวหน้าหลักที่มีส่วนในการพัฒนาประเทศ ซึ่งผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่จะมีรายได้ที่ต่ำกว่า ค่าครองชีพจึงจำเป็นที่จะทำให้พวกเขาเหล่านี้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

ปัญหาที่พบมากที่สุดในปัจจุบันของแรงงานไทยเกิดจากสภาพการจ้างงาน ซึ่งปัจจุบันเป็น ปัญหาเชิงโครงสร้าง คือ สภาพของการขาดแรงงานทั้งที่มีการว่างงานเกิดขึ้นในเกือบทุกภาค เศรษฐกิจของประเทศซึ่งสามารถสรุปสาเหตุได้ดังนี้ การว่างงานแฝงหรือการทำงานต่ำกว่าระดับใน ลักษณะที่ทำให้รายได้จากการทำงานต่ำกว่าที่ควรจะได้รับ ปัญหาค่าจ้างที่ค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับ ค่าครองชีพ แนวโน้มการจ้างผู้ให้บริการภายนอกและแรงงานต่างด้าวที่มากขึ้นเพื่อลดต้นทุน การขาดแรงงานทักษะฝีมือเฉพาะ ระบบการศึกษาไทยไม่ปรับตัวให้สอดคล้องกับความต้องการ ตลาดแรงงานไทย และการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรผู้สูงอายุมากขึ้น ทำให้อัตรา การเกิดของประชากรลดลงรวมทั้งอัตราการเพิ่มของกำลังแรงงานลดลง(สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนา ประเทศไทย และสำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2553 :ออนไลน์) ปัญหาของแรงงานไทยเหล่านี้ จำเป็นต้องแก้ไขหรือได้รับการช่วยเหลือสนับสนุนจากรัฐบาลหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อให้ ปัญหาเหล่านี้ลดน้อยลงหรือหมดไปจากสังคมผู้ใช้แรงงานในประเทศไทย

ในสมัยการบริหารงานของรัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี มีนโยบายของรัฐบาลที่สำคัญ 2 ส่วน คือ นโยบายเร่งด่วนและนโยบายตลอดอายุรัฐบาล หนึ่งในนโยบายเร่งด่วนของรัฐบาล คือ การยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน เพื่อเพิ่มกำลังซื้อภายในประเทศ นโยบายหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับผู้ใช้แรงงานโดยตรง คือ การเพิ่มรายได้รายวันสำหรับแรงงานเป็นวันละ 300 บาทเท่ากันทั่วประเทศ ซึ่งเป็นนโยบายเพื่อลดปัญหาที่เกี่ยวกับแรงงานไทยในปัจจุบัน โดยเฉพาะปัญหาค่าจ้างที่ค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับค่าครองชีพ นโยบายการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทต่อวัน (สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี, 2554 : ออนไลน์) เริ่มนำมาใช้ครั้งแรกเมื่อวันที่ 1 เมษายน 2555 เริ่มนำร่องใช้ใน 7 จังหวัด ได้แก่ กรุงเทพมหานคร สมุทรสาคร ปทุมธานี นครปฐม นนทบุรี สมุทรปราการ และภูเก็ต โดยจังหวัดที่เหลือจะใช้อัตราเดียวกันทั้งประเทศ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2556 รัฐบาลหวังว่าการเพิ่มค่าจ้างขั้นต่ำจะเป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนผู้ใช้แรงงานให้มีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีค่าใช้จ่ายที่เพียงพอกับค่าครองชีพที่สูงขึ้นในปัจจุบัน (กระทรวงแรงงาน กลุ่มงานเผยแพร่ประชาสัมพันธ์, 2555 : ออนไลน์) หลังจากมีการนำนโยบายการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำวันละ 300 บาทมาใช้ได้เกิดผลกระทบด้านดีคือ 1) ช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของแรงงาน 2) ช่วยลดภาวะการฉ้อโกงค่าแรงแรงงาน และ 3) ช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจในภาพรวม ส่วนผลกระทบด้านลบ คือ 1) ส่งผลกระทบต่อเงินเฟ้อและค่าครองชีพสูงขึ้น 2) ชีตความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดยเฉพาะด้านการส่งออกมีแนวโน้มลดลง 3) กระทบการลงทุนจากต่างประเทศ 4) ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น 5) กลุ่มเสี่ยงในอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเป็นหลักและผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จึงทำให้เกิดแนวทางการรับมือกับปัญหาค่าจ้างขั้นต่ำ คือ แนวทางระยะสั้น ได้แก่ ลดต้นทุนอย่างอื่นเพิ่มราคาขาย ปรับลดสวัสดิการ และหาทรัพยากรภายนอก งานบางอย่างหากจ้างให้ผู้อื่นทำแทนแล้วมีต้นทุนที่ประหยัดกว่า แนวทางระยะกลาง ได้แก่ เพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการทำงาน ติดตามมาตรการช่วยเหลือของภาครัฐ ปรับวิธีการจ่ายค่าจ้าง และแนวทางระยะยาว ได้แก่ เปลี่ยนไปทำธุรกิจอื่น เปลี่ยนให้คนอื่นมาทำแทน ลงทุนในเทคโนโลยีใหม่ๆ และย้ายฐานการผลิต (มานิตย์ ศิวขาว, ม.ป.ป. : ออนไลน์)

ทั้งนี้ผลกระทบทางอ้อมดังกล่าวได้ส่งผลต่อผู้ใช้แรงงานที่อยู่ในกลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้เช่นกัน ได้แก่ นราธิวาส ปัตตานี ยะลา สงขลา และสตูล จะเห็นได้จากตารางเปรียบเทียบค่าจ้างขั้นต่ำของกลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้ ดังปรากฏในตาราง 1

ตาราง 1 การเปรียบเทียบค่าจ้างขั้นต่ำของจังหวัดชายแดนภาคใต้

จังหวัด	จำนวน การจ้างงาน (คน)	ค่าจ้างขั้นต่ำปัจจุบัน (บาท)	ต้นทุนเพิ่ม % (กรณี 300 บาทต่อวัน)
นราธิวาส	48,095	171	75.4%
ปัตตานี	45,142	170	76.5%
ยะลา	36,640	172	74.4%
สงขลา	190,411	176	70.5%
สตูล	25,554	173	73.4%

ที่มา : สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(สสว.), 2556 : ออนไลน์

จากตาราง 1 จะเห็นได้ว่าจังหวัดที่รับผลกระทบจากการปรับขึ้นค่าจ้างมากที่สุด คือ จังหวัดสงขลา เนื่องจากเป็นจังหวัดที่มีการจ้างงานมากกว่า 100,000 คน และเป็นจังหวัดที่มีบทบาทเชิงเศรษฐกิจสูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับในกลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยจังหวัดสงขลา มีอัตราการจ้างงานสูงถึง 190,411 คน และมีอัตราค่าจ้างขั้นต่ำสูงสุดวันละ 176 บาท แต่เมื่อมีการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำเป็นวันละ 300 บาท จึงทำให้มีต้นทุนเพิ่มขึ้น 70.5% ตามไปด้วย (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(สสว.), 2556 : ออนไลน์) ทั้งนี้จังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดหนึ่งที่ถูกกำหนดให้เป็นเมืองหลัก ในการพัฒนาเป็นเมืองศูนย์กลางอุตสาหกรรมของภาคใต้ (กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม, 2536 : 24 อ้างถึงในเพชรน้อย สิงห์ช่างชัย, 2539 : 1)

สถานประกอบการส่วนใหญ่ในจังหวัดสงขลาเป็นโรงงานอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรกรรมที่ผลิตเพื่อการค้าส่งออก เช่น อุตสาหกรรมแปรรูปอาหารทะเลบรรจุกระป๋อง อุตสาหกรรมอาหารทะเลแช่แข็ง อุตสาหกรรมแปรรูปยางพารา เป็นต้น โรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดสงขลาที่ได้รับการอนุญาตประกอบกิจการทั้งหมด 1,817 แห่ง มีเงินลงทุนทั้งสิ้น 71,589,522,873 บาท และมีผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมทั้งหมด 79,197 คน แบ่งเป็นเพศชาย 34,914 คน และเพศหญิง 44,283 คน (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา, 2557) โดยแบ่งเป็นจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมและจำนวนผู้ใช้แรงงานในแต่ละอำเภอ ดังปรากฏในตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมและจำนวนผู้ใช้แรงงานในแต่ละอำเภอ

อำเภอ	จำนวนโรงงาน อุตสาหกรรม	จำนวนผู้ใช้แรงงาน		
		เพศชาย	เพศหญิง	รวม
อำเภอเมือง	197	4,246	7,920	12,166
อำเภอหาดใหญ่	458	12,001	15,867	27,868
อำเภอจะนะ	139	2,863	3,353	6,216
อำเภอเทพา	55	289	57	346
อำเภอสะเดา	135	6,236	5,160	11,396
อำเภอระโนด	164	1,052	2,984	4,036
อำเภอรัตนภูมิ	164	2,646	2,004	4,650
อำเภอสติงพระ	72	148	17	165
อำเภอสะบ้าย้อย	34	225	82	307
อำเภอนาทวี	74	621	139	760
อำเภอกระเสสินธุ์	19	49	11	60
อำเภอนาหม่อม	41	500	1,420	1,920
อำเภอควนเนียง	42	556	659	1,215
อำเภอบางกล่ำ	94	1,962	1,860	3,822
อำเภอสิงหนคร	117	1,279	2,674	3,953
อำเภอคลองหอยโข่ง	12	241	76	317
รวม	1,817	34,914	44,283	79,197

ที่มา : สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา, 2557

จากตาราง 2 จะเห็นได้ว่าอำเภอที่มีผู้ใช้แรงงานมากที่สุด ได้แก่ อำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา ตามลำดับ อำเภอหาดใหญ่มีผู้ใช้แรงงานทั้งหมด 27,868 คน แบ่งเป็นเพศชาย 12,001 คน เพศหญิง 15,867 คน อำเภอเมืองสงขลามีผู้ใช้แรงงานทั้งหมด 12,166 คน แบ่งเป็นเพศชาย 4,246 คน เพศหญิง 7,920 คน และอำเภอสะเดามีผู้ใช้แรงงานทั้งหมด 11,396 คน แบ่งเป็นเพศชาย 6,236 คน เพศหญิง 5,160 คน ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้จึงเลือกอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา เนื่องจากเป็นอำเภอที่มีผู้ใช้แรงงานมากที่สุดใน

จังหวัดสงขลา ซึ่งสามารถเป็นตัวแทนประชากรที่ดีในการศึกษาคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทได้

ผลกระทบที่เกิดขึ้นหลังการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำดังกล่าวส่งผลต่อคุณภาพชีวิตผู้ใช้แรงงาน เช่น หาทรัพยากรภายนอก(งานบางอย่างหากจ้างให้ผู้อื่นทำแทนแล้วมีต้นทุนที่ประหยัดกว่าก็จะจ้างผู้อื่นทำแทน) ลงทุนในเทคโนโลยีใหม่ๆ อาจเรียกได้ว่าเป็นการลดผู้ใช้แรงงาน การลดสวัสดิการ การเพิ่มราคาสินค้า เป็นต้น (มานิตย์ ผิวขาว, ม.ป.ป. : ออนไลน์) โดยมีการศึกษาในรายละเอียดถึงปัจจัยของผู้ใช้แรงงานว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน ซึ่งงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องต่อคุณภาพชีวิตในจังหวัดสงขลา เป็นการศึกษาถึงคุณภาพชีวิตของแรงงานในธุรกิจอาหารทะเลแช่เยือกแข็งในเขตจังหวัดสงขลา ก่อนมีการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ โดยพบว่าคุณภาพชีวิตของแรงงานมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยของแรงงานด้วย คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ศาสนา ระดับการศึกษา รายได้ ที่แตกต่างกันก็จะส่งผลให้คุณภาพชีวิตของแรงงานในธุรกิจอาหารทะเลแช่เยือกแข็งมีความแตกต่างกัน และพบว่าปัจจัยการทำงานที่กฎหมายคุ้มครองแรงงานในการจ้างงาน ได้แก่ ประเภทของการจ้างงาน การทำงานล่วงเวลา จำนวนชั่วโมงการทำงานล่วงเวลา การจ่ายค่าจ้างในวันหยุด การจ่ายเงินให้ในหน้าที่แตกต่างกัน ส่งผลให้คุณภาพชีวิตของแรงงานในธุรกิจอาหารทะเลแช่เยือกแข็งมีความแตกต่างกัน (สิทธิศักดิ์ จริจจิตร, 2553) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ใช้แรงงานก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน

ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ใช้แรงงานมีส่วนในการให้นโยบายการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำเป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการยกระดับคุณภาพชีวิตแก่ผู้ใช้แรงงานให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นตามนโยบายในสมัยของรัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร (สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี, 2554 : ออนไลน์) หรือไม่อย่างไร โดยผู้วิจัยเลือกศึกษาในจังหวัดสงขลาเนื่องจากเป็นจังหวัดที่มีการจ้างงานมากที่สุดในกลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้ และมีโรงงานอุตสาหกรรมมากเป็นอันดับหนึ่งของภาคใต้ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(สสว.), 2556 : ออนไลน์) จึงสามารถเป็นตัวแทนที่ดีของประชากรที่สามารถแสดงให้เห็นถึงภาพรวมของผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อผู้ใช้แรงงานหลังจากที่มีการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาจะแสดงให้เห็นถึงปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน รวมทั้งคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ซึ่งข้อมูลจะเป็นแนวทางหรือข้อเสนอแนะให้แก่รัฐบาล หน่วยงาน หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องสามารถทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้

นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ และจะเป็นประโยชน์ในการใช้ประกอบการตัดสินใจในการปรับปรุงหรือพัฒนาการกำหนดรูปแบบในการปรับขึ้นอัตราค่าจ้างให้มีความเหมาะสมต่อปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ใช้แรงงานต่อไป

คำถามในการวิจัย

1. ปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานเมื่อมีการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท
2. หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลามีคุณภาพชีวิตเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลาหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท
2. เพื่อศึกษาคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการวิจัยจะทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท และผลกระทบของคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท
2. ทราบถึงปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการทำงาน และปัจจัยด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท
3. ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ในการเสนอแนะข้อมูลด้านปัจจัยของผู้ใช้แรงงานที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท แก่รัฐบาล หน่วยงาน หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง และผู้ที่ต้องการข้อมูลหรือสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับประเด็นปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการทำงาน และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

1.2 ศึกษาคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

2. ขอบเขตด้านประชากร ผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ในอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ที่มีสัญชาติไทย จำนวน 397 คน แบ่งเป็นเพศชาย 174 คน และเพศหญิง 223 คน

3. ขอบเขตด้านพื้นที่ สํารวจในเขตพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา เนื่องจากเป็นอำเภอที่มีอัตราการจ้างงานในโรงงานอุตสาหกรรมมากที่สุด ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นถึงภาพรวมเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในจังหวัดสงขลาได้

นิยามศัพท์

1. ผู้ใช้แรงงาน หมายถึง ลูกจ้างสัญชาติไทยที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม(ทุกประเภท) โดยรับค่าจ้างเป็นค่าตอบแทนประเภทรายวัน

2. ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน หมายถึง ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ใช้แรงงาน โดยแบ่งออกเป็นปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการทำงาน และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ปัจจัยเฉพาะบุคคลของผู้ใช้แรงงานในแต่ละบุคคลนั้น ประกอบไปด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพสมรส

2.1 เพศ หมายถึง ผู้ใช้แรงงานที่มีสัญชาติไทยทั้งเพศชายและเพศหญิงที่ทำงานอยู่ในโรงงานอุตสาหกรรมในอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา

2.2 อายุ หมายถึง ผู้ใช้แรงงานที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป

2.3 ระดับการศึกษา หมายถึง การศึกษาขั้นสูงสุดของผู้ใช้แรงงานที่นำมาใช้ในการสมัครเข้าทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม

2.4 สถานภาพสมรส หมายถึง สภาพความผูกพันระหว่างเพศชายกับเพศหญิงในการเป็นสามีภรรยาในปัจจุบันของผู้ใช้แรงงาน

ปัจจัยด้านการทำงาน หมายถึง ปัจจัยที่ผู้ใช้แรงงานได้รับจากการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม ประกอบไปด้วย ชั่วโมงการทำงาน อายุการทำงาน และสวัสดิการที่ได้รับ

2.5 ชั่วโมงการทำงาน หมายถึง ช่วงเวลาที่ผู้ใช้แรงงานทำงานแต่ละวันในโรงงานอุตสาหกรรม

2.6 อายุการทำงาน หมายถึง ระยะเวลาการทำงานของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่ผู้ใช้แรงงานทำงาน

2.7 สวัสดิการที่ได้รับ หมายถึง บริการหรือกิจกรรมที่ผู้ใช้แรงงานได้รับจากโรงงานอุตสาหกรรมอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา ในจังหวัดสงขลา ทั้งก่อนและหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ซึ่งสถานประกอบการให้สิ่งเอื้ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้แรงงาน เพื่อให้ผู้ใช้แรงงานมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีและมีความสุขสบายในการทำงาน สวัสดิการที่ได้รับจากสถานประกอบการเป็นสิ่งจูงใจให้ผู้ใช้แรงงานปฏิบัติงานอย่างมีขวัญและกำลังใจที่คึกคักเหนือจากค่าจ้างที่ผู้ใช้แรงงานได้รับทั้งที่เป็นตัวเงินและไม่เป็นตัวเงิน รวมถึงสวัสดิการที่นอกเหนือจากที่สถานประกอบการหรือนายจ้างได้ให้ไว้ตามที่กฎหมายกำหนดและหรือนอกเหนือจากสวัสดิการที่ผู้ใช้แรงงานได้รับจากประกันสังคม

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ หมายถึง ปัจจัยที่เกิดจากรายได้และเกี่ยวเนื่องจากการมีรายได้ของผู้ใช้แรงงาน ประกอบไปด้วย รายได้เฉลี่ยต่อวัน ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน เงินออมในแต่ละเดือน และหนี้สิน

2.8 รายได้เฉลี่ยต่อวัน หมายถึง ค่าจ้างที่ผู้ใช้แรงงานได้รับตามสภาพความเป็นจริงทั้งที่รับตามอัตราที่กฎหมายกำหนดและตามที่โรงงานอุตสาหกรรมจ่ายให้แก่ผู้ใช้แรงงาน

2.9 ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน หมายถึง การใช้จ่ายในค่าครองชีพต่างๆในแต่ละเดือนของผู้ใช้แรงงาน

2.10 เงินออมในแต่ละเดือน หมายถึง เงินที่เหลือจากการหักค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนของผู้ใช้แรงงานที่เก็บไว้ใช้ในอนาคตหรือในยามฉุกเฉิน

2.11 หนี้สิน หมายถึง จำนวนหนี้สินทั้งหมดที่ผู้ใช้แรงงานมีภาระหน้าที่ต้องจ่ายทั้งหมดหรือผ่อนชำระเป็นรายงวดให้แก่เจ้าหนี้

3. คุณภาพชีวิต หมายถึง ความพึงพอใจหรือการรับรู้ในแต่ละบุคคลทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เพื่อให้ตนเองมีการดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขตามอัตภาพ ซึ่งอาจขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม สังคม เศรษฐกิจ รวมทั้งรายได้ที่พอเพียงกับค่าใช้จ่ายเพื่อการดำรงชีพของบุคคลนั้น หลังจากการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำวันละ 300 บาท

4. คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท หมายถึง ประเด็นที่ผู้วิจัยต้องการที่จะทำการศึกษาว่า คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานเมื่อมีการนำนโยบายการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำวันละ 300 บาท โดยวัดจากระดับความคิดเห็นของผู้ใช้แรงงาน (กลุ่มตัวอย่าง) ซึ่งผู้วิจัยทำการศึกษาในผลกระทบ 3 ด้านดังนี้

4.1 ด้านเศรษฐกิจ หมายถึง ความสามารถในการพึ่งพาตนเองที่ได้รับเป็นค่าจ้างในการทำงานของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา อาทิ รายได้ที่เพียงพอกับรายจ่ายในชีวิตประจำวัน การมีเงินออมไว้ใช้ในอนาคต

4.2 ด้านสภาพการทำงาน หมายถึง สิ่งแวดล้อมต่างๆที่เกี่ยวกับการทำงานของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา หลังการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

4.3 ด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม หมายถึง ค่าจ้างขั้นต่ำที่ได้รับสามารถนำมาช่วยเหลือหรือสนับสนุนบุคคลรอบข้าง ได้แก่ เพื่อน ครอบครัว บุคคลรอบข้างที่อยู่ในสังคมของผู้ใช้แรงงาน

5. นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท หมายถึง นโยบายที่มีการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำของผู้ใช้แรงงานให้มีรายได้ต่อวันไม่ต่ำกว่า 300 บาท ตามการประกาศใช้ในสมัยรัฐบาลนางสาว ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร โดยเริ่มประกาศใช้ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2555

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดสงขลาหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต
2. แนวคิดเกี่ยวกับสวัสดิการ
3. ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Theory)
4. กฎกระทรวงว่าด้วยการจัดสวัสดิการในสถานประกอบกิจการ พ.ศ. 2548
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต

1.1 ความหมายของคุณภาพชีวิต

คุณภาพชีวิตเป็นการเปรียบเทียบของแต่ละบุคคล ซึ่งอาจจะเปลี่ยนแปลงไปตามเวลา สถานที่ การรับรู้ ประสบการณ์ อาชีพ ความสนใจ การศึกษา และประเพณีหรือวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล จึงให้ความหมายของคำว่าคุณภาพชีวิตมีความหมายแตกต่างกันตามการรับรู้และความเข้าใจในแต่ละบุคคล (ทงศักดิ์ พวงน้อย, 2551: 11 สุวัชร หวันทา, 2551: 19 และวารภรณ์ ช่วยประคอง, 2551 : 9) อย่างไรก็ตามมีผู้ที่อธิบายความหมายของคุณภาพชีวิตที่แตกต่างกันดังต่อไปนี้

สัมพันธ์ รอดพึ่งครุฑ (2550:6) กล่าวว่า คุณภาพชีวิต หมายถึง การมีชีวิตที่สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและทำให้คนอื่นเป็นสุขด้วย

กิริติกา ต่อพันธ์ (2553:16) ได้ให้ความหมายของคำว่าคุณภาพชีวิต หมายถึง การที่บุคคลสามารถมีชีวิตได้อย่างมีความสุข ปรับตัวให้สมดุลกับสังคมและธรรมชาติสิ่งแวดล้อมรอบตัวพึ่งพาตนเองได้โดยไม่เป็นภาระของผู้อื่น ทำประโยชน์ให้ผู้อื่นได้ รวมทั้งมีสุขภาพที่ดีทางด้านร่างกาย จิตใจ รวมถึงความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน โดยได้รับการยอมรับจากสังคมที่ตนเป็นสมาชิก

ทงศักดิ์ พวงน้อย (2551 : 11) กล่าวว่า คุณภาพชีวิต หมายถึง การดำรงชีวิตของมนุษย์ในระดับที่เหมาะสมในช่วงเวลาหนึ่งๆ ในสังคมหนึ่งๆ โดยมีพื้นฐานมาจากความต้องการทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจ การมีสัมพันธภาพกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว ทั้งสังคม การเมือง และวัฒนธรรม

จิราภรณ์ น้อยนคร (2551:10-11) ได้อธิบายความหมายของคุณภาพชีวิตว่าบุคคลที่มีความสุข ความพอใจจากการได้รับการตอบสนองต่อสิ่งที่มีความจำเป็นและความต้องการของร่างกายและจิตใจอย่างครบถ้วน ภายใต้อสภาพแวดล้อมและค่านิยมที่สังคมยอมรับหรืออีกนัยหนึ่งคือ ความเกี่ยวข้องซึ่งมีความหมายครอบคลุมคุณภาพทางด้านสุขภาพทางกาย สุขภาพทางจิตที่ตนเองพึงพอใจ เพื่อสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ เศรษฐกิจ สังคม การเมืองที่ตนเองปรับตัวเข้ากันได้ ซึ่งการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมต่างๆ ได้นั้น จะต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายๆ ด้าน ซึ่งไม่มีตัวชีวิตที่แน่นอนและตายตัว

อรรถพงษ์ อินทพงษ์ (2551:10-11) อธิบายเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต คือ การมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สังคม และเศรษฐกิจ มีความรู้สึกพึงพอใจในตนเอง สามารถประกอบกิจกรรมประจำวันในแต่ละวันได้ด้วยตนเองอย่างมีความสุข ยังสามารถให้การช่วยเหลือบุคคลอื่นและเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่มีอยู่ในชุมชนของตนเองได้

ปราณี ประไพวัชรพันธ์ (2551:17) ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตว่า เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกทั้งด้านวัตถุและปัจจัยทางด้านจิตใจขึ้นอยู่กับสภาพพื้นฐานทางสังคมแต่ละบุคคล ดังนั้นความหมายของคุณภาพชีวิต หมายถึง ภาวะที่เป็นคุณแก่ชีวิตที่เกิดจากความพอดีระหว่างความต้องการด้านจิตใจและด้านวัตถุจากการที่มีปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตที่เพียงพอสามารถดำรงชีวิตให้อยู่ในสังคมได้และมีความพึงพอใจในความเป็นอยู่ เป็นชีวิตที่มีความสุขทั้งร่างกาย จิตใจ และสังคมตามอัตภาพ

สุรัชย์ ปัดทองคำ (2552:18-19) ได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต หมายถึง สภาวะความพร้อมของบุคคลทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และด้านอื่นๆ เช่น อาหาร ที่อยู่อาศัย รายได้ จำนวนสมาชิกในครอบครัว เป็นต้น เป็นการดำรงชีวิตในระดับที่เหมาะสมของมนุษย์ตามสภาพความจำเป็นพื้นฐานในสังคม โดยสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างพึงพอใจ และมีความสุข

สุวัชร หวันทา (2551:19) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต คือ สถานะความเป็นอยู่ในทางที่ดี ความพึงพอใจในชีวิตความเป็นอยู่ และการได้รับการตอบสนองทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ อยู่ในสังคมและสภาพแวดล้อมที่ดี มีการพักผ่อนหย่อนใจ มีความพร้อมและสามารถที่จะดำรงสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมหรือสิ่งแวดล้อม ค่านิยมทางสังคมและวัฒนธรรม สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าและปัญหาที่สลับซับซ้อนได้ให้มีความเป็นอยู่ที่ดี หรือกินดี อยู่ดี มีสุข ในสังคมได้

วารสารช่วยประคอง (2551:9) ได้อธิบายความหมายคำว่าคุณภาพชีวิต หมายถึง การมีชีวิตที่สมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งเกิดจากการให้ความสำคัญและความพึงพอใจต่อองค์ประกอบต่างๆ ตามสถานการณ์ และสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่เป็นอยู่ หรือการรับรู้และตัดสินใจของมนุษย์ในช่วงเวลาหนึ่ง แต่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลาและสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

กล่าวสรุปได้ว่า คุณภาพชีวิต คือ การรับรู้ในแต่ละบุคคลทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เพื่อให้ตนเองมีการดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขตามอรรถภาพของแต่ละบุคคลซึ่งอาจขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม สังคม เศรษฐกิจ รวมทั้งรายได้ที่พอเพียงกับค่าใช้จ่ายเพื่อการดำรงชีพของบุคคลนั้น

1.2 องค์ประกอบของคุณภาพชีวิต

การที่บุคคลจะมีสภาพชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีหรือคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นนั้นอาจขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่แตกต่างกัน แต่ละองค์ประกอบอาจจะมีผลสำคัญมากน้อยแตกต่างกันตามทัศนคติหรือการรับรู้ของแต่ละบุคคลหรือแต่ละสังคม จึงทำให้ความหมายของคุณภาพชีวิตมีแนวคิดที่มีความหลากหลายและซับซ้อน ซึ่งองค์ประกอบของคุณภาพชีวิตที่นักวิชาการได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบคุณภาพชีวิตที่มีรายละเอียดแตกต่างกันดังนี้

ยูเนสโก (UNESCO) (กนกนัส ตูจินดา, 2553:8) ได้กำหนดว่าคุณภาพชีวิตจะดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 5 ประการดังนี้

1. มาตรฐานการครองชีพ อาจพิจารณาได้จากรายได้ต่อบุคคล สุขภาพ การศึกษา ที่อยู่อาศัย การสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น
 2. การเปลี่ยนแปลงของประชากรในเรื่องขนาด โครงสร้างทางอายุและเพศ อัตราการเติบโตของประชากร อัตราการเกิด อัตราการตาย การย้ายถิ่น เป็นต้น
 3. ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม พิจารณาจากระบบสังคม ค่านิยมทางศาสนา ค่านิยมทางวัฒนธรรม และชีวิตความเป็นอยู่ เป็นต้น
 4. กระบวนการพัฒนาพิจารณาจากลำดับความสำคัญของการพัฒนาประสิทธิภาพและความสามารถของบุคคล การพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคม การค้า
 5. ทรัพยากร ได้แก่ ทรัพยากรบุคคล ธรรมชาติ อาหาร เงินทุน ตลอดจนเทคโนโลยีต่างๆ
- สุขชัย วงษ์จันทร์ (2550:14) กล่าวว่า คุณภาพชีวิตการทำงานมีผลต่อการรับรู้และความรู้สึกพึงพอใจในการทำงาน ซึ่งในแต่ละบุคคลจะมีการรับรู้และความรู้สึกแตกต่างกันไป โดยมีองค์ประกอบของคุณภาพชีวิตการทำงานได้ 7 ด้าน ประกอบด้วย

1. ค่าตอบแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ
2. สภาพการทำงานที่ปลอดภัยและสุขสบาย
3. การพัฒนาความสามารถและความก้าวหน้า
4. การยอมรับทางสังคม
5. ความสมดุลในชีวิตการทำงานและครอบครัว
6. ประชาธิปไตยในองค์กร
7. ความภูมิใจในองค์กร

เนตรนภา พงษ์ศรี (2552:16) อธิบายว่า คุณภาพชีวิตประกอบไปด้วยทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ บุคลิกภาพ สิ่งแวดล้อม

เจลิยว เกษจันทร์ทิวา (2553:14) ได้กล่าวถึง การพัฒนาคุณภาพชีวิตมีเกณฑ์ประเมิน คุณภาพชีวิตหลักที่สำคัญ คือ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสุขภาพชุมชนและสังคม ด้านการศึกษา ด้านอาชีพและเศรษฐกิจ ด้านศาสนา ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น

จากการทบทวนแนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตสรุปได้ว่าคุณภาพชีวิตจะดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับ ความรู้สึกหรือการรับรู้ที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล ซึ่งอาจจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของคุณภาพ ชีวิตที่ประกอบด้วย

1. ผู้ใช้แรงงาน ได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรม โดยสามารถนำมาใช้ดำเนินชีวิตอย่างเพียงพอ
2. การครองชีพของผู้ใช้แรงงาน อาจพิจารณาได้จากรายได้ต่อบุคคล รวมทั้งรายได้ที่เพียงพอกับรายจ่ายในชีวิตประจำวัน การมีเงินออมไว้ใช้ในอนาคต หนี้สินของผู้ใช้แรงงาน
3. สภาพการทำงาน
4. การยอมรับทางสังคม ค่าจ้างขั้นต่ำที่ได้รับสามารถนำมาช่วยเหลือหรือสนับสนุนบุคคลรอบข้าง

1.3 ดัชนีชี้วัดคุณภาพชีวิต

ดัชนีชี้วัดที่ใช้ในการเปรียบเทียบว่าคนในสังคมใดมีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่ากันเรียกว่า “ข้อมูล ความจำเป็นพื้นฐาน (จปฐ)” ข้อมูลความจำเป็นพื้นฐาน คือ ข้อมูลในระดับครัวเรือนที่แสดงถึง ความจำเป็นของคนในครัวเรือนในด้านต่างๆ เกี่ยวกับคุณภาพชีวิตที่กำหนดมาตรฐานขั้นต่ำเอาไว้ ซึ่งข้อมูลความจำเป็นพื้นฐาน (จปฐ.) ปี 2555-2559 ช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 มี 5 หมวด ประกอบด้วย (กลุ่มงานสารสนเทศการพัฒนาชุมชน สำนักงานพัฒนาชุมชน จังหวัดตรัง, 2555 : ออนไลน์)

- หมวดที่ 1 สุขภาพดี
- หมวดที่ 2 มีบ้านอาศัย
- หมวดที่ 3 ฝึกฝนการศึกษา
- หมวดที่ 4 รายได้ก้าวหน้า
- หมวดที่ 5 ปลุกฝังค่านิยมไทย

ดังนั้น จากการศึกษาองค์ประกอบของคุณภาพชีวิตและดัชนีชี้วัดคุณภาพชีวิตผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่าคุณภาพชีวิตที่ดี คือ การที่บุคคลหนึ่งมีความพึงพอใจทั้งทางด้านลักษณะเฉพาะบุคคล ด้านการมีรายได้ที่เพียงพอกับการใช้ชีวิตประจำวัน รวมทั้งสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับแต่ละบุคคลซึ่งจะทำให้มีการรับรู้และความรู้สึกที่อาจจะแตกต่างกันไป โดยสามารถสรุปเป็นดัชนีชี้วัดคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ซึ่งปรากฏในตาราง 3

ตาราง 3 ดัชนีชี้วัดคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ดัชนีชี้วัดคุณภาพชีวิต	คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน ในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท
1. การครองชีพของผู้ใช้แรงงาน อาจพิจารณาได้จากรายได้ต่อบุคคล รวมทั้งรายได้ที่เพียงพอกับรายจ่ายในชีวิตประจำวัน การมีเงินออมไว้ใช้ในอนาคต	ด้านเศรษฐกิจ
2. ค่าตอบแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ 3. การได้รับค่าจ้างขั้นต่ำตามความเป็นจริงของผู้ใช้แรงงาน และสามารถนำมาใช้ดำเนินชีวิตอย่างเพียงพอ	
สภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานเมื่อมีการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ	ด้านสภาพการทำงาน

ตาราง 3 ดัชนีชี้วัดคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา
หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท (ต่อ)

ดัชนีชี้วัดคุณภาพชีวิต	คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน ในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท
ค่าจ้างขั้นต่ำที่ได้รับสามารถนำมาช่วยเหลือ หรือสนับสนุนบุคคลรอบข้าง อาทิ ค่าเล่าเรียนของ บุตร การนำเงินไปทำบุญ การนำเงินไปช่วยเหลือ เพื่อนร่วมงาน (งานแต่งงาน งานบวช เป็นต้น)	ด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม

2. แนวคิดเกี่ยวกับสวัสดิการ

สวัสดิการเป็นสิ่งที่กฎหมายได้กำหนดให้นายจ้างต้องมอบแก่ลูกจ้าง เพื่อเป็นการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกให้ลูกจ้างได้รับอย่างสมควรจากการทำงานนอกเหนือจากค่าจ้างที่ได้รับจากการทำงานและนายจ้างสามารถให้สวัสดิการนอกเหนือจากที่กฎหมายกำหนดได้ด้วย จึงทำให้การให้ความหมายของสวัสดิการมีหลายความหมาย อย่างไรก็ตามมีผู้ที่อธิบายความหมายของสวัสดิการที่แตกต่างกันตามทัศนคติของแต่ละบุคคลดังต่อไปนี้

เมธี ศาสตร์สาระ (2550:15) ได้ให้ความหมายของคำว่าสวัสดิการ หมายถึง ผลประโยชน์และบริการต่าง ๆ ที่หน่วยงานจัดให้แก่บุคลากร เพื่อเป็นการให้กำลังใจและบำรุงขวัญบุคลากรให้ตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานสูงขึ้น และเพื่อให้บุคลากรได้ทำงานอย่างสบายใจมีความพอใจในการทำงาน มีความมั่นคงในอาชีพ มีหลักประกันที่แน่นอนในการดำเนินชีวิต รวมทั้งความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สวัสดิการให้เป็นตัวเงิน หรือให้ส่วนที่ไม่เป็นตัวเงินก็ได้

จรินทร์ เสือโต (2551:26) ได้อธิบายถึงความหมายของสวัสดิการ คือ ประโยชน์ต่างๆที่หน่วยงานจัดให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งอาจเป็นไปในรูปของเงินรายได้้นอกเหนือจากเงินเดือนหรือค่าจ้างปกติ พนักงานหรือผู้ปฏิบัติงานในองค์กรนั้น ๆ ได้รับความสะดวกสบายในการทำงาน มีความมั่นคงในอาชีพ มีหลักประกันที่แน่นอนในการดำเนินชีวิตหรือได้รับประโยชน์อื่น ทั้งนี้ยังเป็นการบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้กับพนักงาน ทำให้ได้รับสิ่งที่เขาต้องการ โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญอยู่ที่การบำรุงขวัญและกำลังใจของคนที่มาปฏิบัติงาน ทำให้กินคืออยู่ดี มีความเจริญรุ่งเรืองหรือ

ความสมบูรณ์สุข เมื่อพนักงานได้รับความสะดวกสบายในการทำงานแล้วจะส่งผลให้พนักงานทำงานได้อย่างสบายใจ มีความพอใจกับงานและทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ธมนวรรณ คิ้วทวิ (2553:43-44) กล่าวว่า สวัสดิการและผลประโยชน์ที่แตกต่างๆที่ได้รับ เช่น ค่ารักษาพยาบาลของตนเองและครอบครัว เงินช่วยเหลือค่าเล่าเรียนบุตร ค่าทำงานนอกเวลา ค่าเบี่ยเลี้ยง ค่ารักษาพยาบาล โดยเพิ่มจากเงินเดือน และค่าจ้างปกติ เพื่อให้บุคคลทำงานอย่างสบายใจมีความพอใจ รวมถึง ค่าชมเชย การพักผ่อน และการสันตนาการ

อารทรา พิเชษฐพันธ์ (2552:23) กล่าวว่า สวัสดิการ หมายถึง ผลตอบแทนหรือประโยชน์และบริการที่องค์กรจัดให้แก่บุคลากร ทั้งนี้เพื่อสร้างขวัญและกำลังใจ หรือสร้างความพึงพอใจของบุคลากรให้เกิดขึ้นกับงานและองค์กร ทั้งนี้สวัสดิการนั้นอาจจะเป็นเงินหรือมิใช่เงินก็ได้

สรุปได้ว่าสวัสดิการ หมายถึง การให้สิ่งเอื้ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้แรงงานหรือลูกจ้างให้มีคุณภาพชีวิตและสภาพความเป็นอยู่ที่ดี รวมถึงการมีความสะดวกสบายในการทำงาน สวัสดิการเพื่อผู้ใช้แรงงานจึงเป็นสิ่งที่จัดให้มีนอกเหนือจากค่าจ้าง ทั้งที่เป็นตัวเงินและไม่ใช่ตัวเงิน รวมทั้งไม่ใช่การจัดให้เป็นผลโดยตรงจากการทำงาน

3. ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Theory)

ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ อธิบายว่า ความต้องการของมนุษย์มีลักษณะเป็นลำดับขั้น จากต่ำไปหาสูงตามลำดับความสำคัญ เมื่อความต้องการขั้นต่ำได้รับการตอบสนองแล้วความต้องการขั้นสูงก็จะตามมา ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์สามารถอธิบายถึงความพึงพอใจในคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำได้ เนื่องจากการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำเป็นความต้องการหนึ่งที่ผู้ใช้แรงงานต้องการที่จะได้รับการตอบสนอง เพื่อให้มีความเหมาะสมกับค่าครองชีพในปัจจุบัน และเพื่อนำไปสู่ความต้องการลำดับถัดไปเมื่อผู้ใช้แรงงานมีรายได้เพิ่มขึ้นก็สามารถที่จะตอบสนองความต้องการของตนเองได้ โดยมาสโลว์ได้แบ่งลำดับความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 5 ลำดับ ดังนี้ (มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่, 2555 : ออนไลน์)

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) ความต้องการทางด้านร่างกายเป็นความต้องการเบื้องต้นเพื่อความอยู่รอด เช่น ความต้องการในเรื่องอาหาร น้ำ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ความต้องการพักผ่อนและความต้องการทางเพศ ฯลฯ ความต้องการทางด้านร่างกายจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนก็ต่อเมื่อความต้องการทางด้านร่างกายยังไม่ได้รับการตอบสนอง

2. ความต้องการความปลอดภัยหรือความมั่นคง (Security or Safety Needs) ถ้าหากความต้องการทางด้านร่างกายได้รับการตอบสนองตามสมควรแล้ว มนุษย์ก็จะมีความต้องการในขั้นต่อไปที่สูงขึ้น ได้แก่ ความต้องการทางด้านความปลอดภัยหรือความมั่นคงต่างๆ ความต้องการทางด้านความปลอดภัยจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการป้องกัน เพื่อให้เกิดความปลอดภัยจากอันตรายต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับร่างกาย ความสูญเสียทางด้านเศรษฐกิจ ส่วนความมั่นคงนั้น หมายถึง ความต้องการความมั่นคงในการดำรงชีพ เช่น ความมั่นคงในหน้าที่การงานและสถานะทางสังคม

3. ความต้องการทางด้านสังคม (Social or Belongingness Needs) ภายหลังจากที่ได้รับการตอบสนองในสองขั้นดังกล่าวแล้วก็จะมีความต้องการสูงขึ้น คือ ความต้องการทางสังคมจะเริ่มเป็นสิ่งจูงใจที่สำคัญต่อพฤติกรรมของคน ความต้องการทางด้านนี้จะเป็นความต้องการเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกัน และการได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นและมีความรู้สึกว่าคุณเองนั้นเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มทางสังคมเสมอ

4. ความต้องการได้รับการยอมรับ (Esteem or Status Needs) ความต้องการขั้นต่อมาจะเป็นความต้องการที่ประกอบด้วยสิ่งต่างๆ คือ ความมั่นใจในตัวเองในเรื่องความสามารถความรู้และความสำคัญในตัวเอง รวมทั้งความต้องการที่จะมีฐานะเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น หรือต้องการที่จะให้บุคคลอื่นยกย่องสรรเสริญในความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน การดำรงตำแหน่งที่สำคัญในองค์กร

5. ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จในชีวิต (Self-actualization or Self Realization) ลำดับขั้นตอนความต้องการที่สูงสุดของมนุษย์ คือ ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตตามความนึกคิด หรือความคาดหวังทะเยอทะยานใฝ่ฝันที่จะได้รับผลสำเร็จในสิ่งอันสูงส่งในทัศนะของตน

ดังนั้นจากทฤษฎีของมาสโลว์แสดงให้เห็นว่าความต้องการของมนุษย์จะเป็นไปตามลำดับขั้นทั้ง 5 เมื่อความต้องการอย่างใดอย่างหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการต่อสิ่งอื่นๆ หรือลำดับต่อมาจะเกิดขึ้นอีกตามลำดับความต้องการทั้ง 5 ขั้น โดยจากทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าหากผู้ใช้แรงงานจะสะท้อนถึงการมีคุณภาพชีวิตที่ดีนั้น อาจขึ้นอยู่กับ การมีรายได้ที่เพิ่มขึ้น ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับทฤษฎีของมาสโลว์ลำดับขั้น 1 คือ ความต้องการทางด้านร่างกาย เนื่องจากเป็นความต้องการเบื้องต้นเพื่อความอยู่รอด เช่น ความต้องการในเรื่องปัจจัยสี่ (อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค) รวมทั้งความต้องการพักผ่อน เพราะความต้องการเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ผู้ใช้แรงงานต้องมีรายได้ที่เพียงพอ และการมีรายได้ที่เพียงพอสามารถทำให้ผู้ใช้แรงงานตอบสนองความต้องการในลำดับถัดไปได้

4. กฎกระทรวงว่าด้วยการจัดสวัสดิการในสถานประกอบกิจการ พ.ศ. 2548

กระทรวงแรงงานได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 และมาตรา 95 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ออกกฎกระทรวงว่าด้วยการจัดสวัสดิการในสถานประกอบกิจการ พ.ศ. 2548 ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป กล่าวคือมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 25 กันยายน 2548 เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษาฉบับกฤษฎีกาเล่ม 122 ตอนที่ 29 ก วันที่ 29 มีนาคม 2548) (กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน, 2557 : ออนไลน์)

1. ในสถานที่ที่มีการทำงานของลูกจ้างให้นายจ้างจัดให้มีน้ำสะอาดสำหรับดื่มไม่น้อยกว่าหนึ่งลิตรสำหรับลูกจ้างไม่เกินสี่สิบคน และเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งลิตรสำหรับลูกจ้างทุกๆ สิบคนเศษของสี่สิบคนถ้าเกินยี่สิบคนให้ถือเป็นสี่สิบคน

2. ในสถานที่ที่มีการทำงานของลูกจ้างให้นายจ้างจัดให้มีห้องน้ำและห้องส้วมแยกสำหรับลูกจ้างชายและลูกจ้างหญิง และในกรณีที่มีลูกจ้างที่พิการให้นายจ้างจัดให้มีห้องน้ำและห้องส้วมสำหรับคนพิการแยกไว้โดยเฉพาะ ทั้งนี้การจัดห้องน้ำและห้องส้วมให้เป็นไปตามแบบและจำนวนที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง โดยให้นายจ้างดูแลรักษาความสะอาดห้องน้ำและห้องส้วมให้อยู่ในสภาพที่ถูกต้องลักษณะเป็นประจำทุกวัน

3. ในสถานที่ที่มีการทำงานของลูกจ้างให้นายจ้างจัดให้มีสิ่งจำเป็นในการปฐมพยาบาลและการรักษาพยาบาล ดังต่อไปนี้

3.1 สถานที่ทำงานที่มีลูกจ้างทำงานตั้งแต่สิบคนขึ้นไปต้องจัดให้มีเวชภัณฑ์และยาเพื่อใช้ในการปฐมพยาบาลในจำนวนที่เพียงพอ เช่น กรรไกร แก้วยาลูกอม แก้วยาเม็ด ผ้าสามเหลี่ยม สายยางรัดห้ามเลือด ยาบรรเทาปวดลดไข้ เป็นต้น

3.2 สถานที่ทำงานที่มีลูกจ้างทำงานในขณะเดียวกันตั้งแต่สองร้อยคนขึ้นไป ต้องจัดให้มี

3.2.1 เวชภัณฑ์และยาเพื่อใช้ในการปฐมพยาบาลในจำนวนที่เพียงพอตามข้อ 3.1

3.2.2 ห้องรักษาพยาบาลพร้อมเตียงพักคนไข้อย่างน้อยหนึ่งเตียง เวชภัณฑ์และยานอกจากที่ระบุไว้ในข้อ 3.1 ตามความจำเป็นและเพียงพอแก่การรักษาพยาบาลเบื้องต้น

3.2.3 พยาบาลตั้งแต่ระดับพยาบาลเทคนิคขึ้นไปไว้ประจำอย่างน้อยหนึ่งคน ตลอดเวลาทำงาน

3.2.4 แพทย์แผนปัจจุบันชั้นหนึ่งอย่างน้อยหนึ่งคน เพื่อตรวจรักษาพยาบาลไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละสองครั้ง และเมื่อรวมเวลาที่แพทย์ต้องตรวจรักษาพยาบาลให้ลูกจ้างแล้วต้องไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละหกชั่วโมงในเวลาทำงาน

3.3 สถานที่ทำงานที่มีลูกจ้างทำงานในขณะเดียวกันตั้งแต่หนึ่งพันคนขึ้นไปต้องจัดให้มี

3.3.1 เวชภัณฑ์และยาเพื่อใช้ในการปฐมพยาบาลในจำนวนที่เพียงพอตามข้อ 3.1

3.3.2 ห้องรักษาพยาบาลพร้อมเตียงพักคนไข้อย่างน้อยสองเตียง เวชภัณฑ์และยานอกจากที่ระบุไว้ในข้อ 3.1 ตามความจำเป็นและเพียงพอแก่การรักษาพยาบาลเบื้องต้น

3.3.3 พยาบาลตั้งแต่ระดับพยาบาลเทคนิคขึ้นไปไว้ประจำอย่างน้อยสองคน ตลอดเวลาทำงาน

3.3.4 แพทย์แผนปัจจุบันชั้นหนึ่งอย่างน้อยหนึ่งคน เพื่อตรวจรักษาพยาบาลไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละสามครั้ง และเมื่อรวมเวลาที่แพทย์ต้องตรวจรักษาพยาบาลให้ลูกจ้างแล้วต้องไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละสิบสองชั่วโมงในเวลาทำงาน

3.3.5 ยานพาหนะซึ่งพร้อมที่จะนำลูกจ้างส่งสถานพยาบาล เพื่อให้การรักษาพยาบาลได้ทันที

4. นายจ้างอาจทำความตกลงกับสถานพยาบาลที่เปิดบริการตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง และเป็นสถานพยาบาลที่นายจ้างอาจนำลูกจ้างส่งเข้ารับการรักษาพยาบาลได้โดยสะดวกและรวดเร็ว เพื่อส่งลูกจ้างเข้ารับการรักษาพยาบาลแทนการจัดให้มีแพทย์เพื่อตรวจรักษาพยาบาลในสถานประกอบกิจการ โดยต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานมอบหมาย

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า สวัสดิการแรงงานสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ (นรินทร์ แก้ววารี, 2549 : ออนไลน์)

1. สวัสดิการตามกฎหมาย คือ สวัสดิการที่เกิดขึ้นโดยมีระเบียบและข้อบังคับต่างๆ ที่กำหนดให้นายจ้างต้องจัดให้ตามกำหนด ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นพื้นฐานสำหรับลูกจ้างในสถานประกอบกิจการ ซึ่งมักเป็นสวัสดิการขั้นต่ำ เช่น น้ำดื่ม ห้องน้ำ ห้องส้วม อุปกรณ์การรักษาพยาบาล เป็นต้น

2. สวัสดิการที่นอกเหนือกฎหมายกำหนด คือ สวัสดิการที่จัดให้มีขึ้นสูงกว่าที่กฎหมายกำหนด โดยสถานประกอบกิจการใดมีความพร้อมเพียงพอสามารถจัดให้เป็นไปตามความต้องการของลูกจ้างได้ แบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่

2.1. สวัสดิการทางเศรษฐกิจเป็นสวัสดิการที่สามารถตีค่าออกมาเป็นตัวเงินได้ เช่น รับส่งพนักงาน เครื่องแบบพนักงาน หอพัก เงินช่วยเหลือเมื่อออกจากงาน ทุนการศึกษาบุตร เป็นต้น

2.2. สวัสดิการทางสังคมเป็นสวัสดิการที่เกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก การบำรุงขวัญ กำลังใจพนักงาน เช่น การให้คำปรึกษา ทัศนศึกษา นันทนาการและการกีฬา เป็นต้น

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตผู้ใช้แรงงาน

ณัฐชัย นิ่มนวล (2552) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของลูกจ้างชั่วคราวในหน่วยงานราชการส่วนภูมิภาค เขตอำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 2 ปี (ร้อยละ 34.3) มีอายุสัญญาจ้างงาน 12 เดือน (ร้อยละ 69.4) มีความรับผิดชอบในงานระดับสูง และมีความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับสูง ส่วนระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของลูกจ้างชั่วคราวในหน่วยงานราชการส่วนภูมิภาค เขตอำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ ในภาพรวมมีคุณภาพชีวิตการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่มีคุณภาพชีวิตการทำงานสูงที่สุดคือ ด้านความเป็นประโยชน์ต่อสังคม ซึ่งมีคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับสูง และด้านที่มีคุณภาพชีวิตการทำงานต่ำที่สุดคือ ด้านความก้าวหน้าและความมั่นคงในงาน ซึ่งมีคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับปานกลาง

ดาลัด จันทรเสนา (2550) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรสาธารณสุข ในศูนย์สุขภาพชุมชน จังหวัดลำพูน พบว่า 1) คุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรสาธารณสุขในศูนย์สุขภาพชุมชน จังหวัดลำพูน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาคุณภาพชีวิตการทำงานรายด้านพบว่า ด้านการคำนึงถึงความเป็นประโยชน์ต่อสังคม ด้านสภาพการทำงานที่ปลอดภัยและส่งเสริมสุขภาพ ด้านสิทธิส่วนบุคคล และด้านโอกาสในการพัฒนาสมรรถภาพของบุคคล อยู่ในระดับสูง ส่วนคุณภาพชีวิตการทำงาน ด้านความมั่นคงและความก้าวหน้าในงาน ด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นและการทำงานร่วมกัน ด้านจังหวะชีวิต โดยส่วนรวมและด้านค่าตอบแทนที่เพียงพอและยุติธรรม อยู่ในระดับปานกลาง 2) ปัจจัยด้านบุคคลที่มีเพศ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา และตำแหน่ง แตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p -value=0.866, 0.147, 0.227 และ 0.357 ตามลำดับ) ส่วนบุคลากรที่มีอายุ ประสบการณ์การทำงาน และรายได้ แตกต่างกัน มีค่าเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p -value=0.009, 0.023 และ < 0.001 และ 3) ปัจจัยด้านบริหาร ได้แก่ การบริหารจัดการและลักษณะงาน และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ สถานที่ คน ระบบการทำงาน และวัฒนธรรมองค์กร มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพชีวิตการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p -value ≤ 0.001 $r= 0.54, 0.41, 0.55, 0.53, 0.47$ และ 0.38 ตามลำดับ)

วิชัชชัย กันทะวันนา (2550) ได้ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตของแรงงานนอกระบบ ตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน องค์ประกอบคุณภาพชีวิตทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านสุขภาพกาย ด้านจิตใจ ด้านสัมพันธภาพทางสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า ร้อยละ 68.4 ของกลุ่มตัวอย่างแรงงานนอกระบบมีคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับกลาง ร้อยละ 29.4 อยู่ในระดับดี และร้อยละ 2.2 อยู่ในระดับไม่ดี เมื่อพิจารณาองค์ประกอบคุณภาพชีวิตทั้ง 4 ด้าน พบว่าร้อยละ 47.7 ของแรงงานนอกระบบมีคุณภาพชีวิตที่ดีด้านจิตใจ ร้อยละ 37.7 ด้านร่างกาย รองลงมาด้านสิ่งแวดล้อมและด้านสัมพันธภาพทางสังคม 16.1 และ 15.8 ตามลำดับ

ศิริประภา นระราแก้ว (2553) ได้ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตแรงงานภายใต้มาตรฐานแรงงานไทย (มรท.) 8001-2546 โดยทำการศึกษาตัวแปรที่เป็นปัจจัยส่วนบุคคล คือ เพศ อายุ สถานภาพสมรส จำนวนผู้ที่อยู่ในการอุปการะ ระดับการศึกษา รายได้ รายจ่าย เงินออม ที่อยู่อาศัย และระยะเวลาที่ทำงานในบริษัท ว่ามีความสัมพันธ์กับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและการทำงานในด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านสัมพันธภาพทางสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านจิตวิญญาณ ด้านความมั่นคงในชีวิต และด้านการทำงานในภาพรวม พบว่าสภาพการทำงานนายจ้างได้ปฏิบัติตามกฎหมายขั้นพื้นฐาน และข้อกำหนดมรท.(มาตรฐานแรงงานไทย) 8001-2546 ทำให้คุณภาพชีวิตแรงงานอยู่ในระดับสูง แต่การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตและการทำงานพบว่า เพศ อายุ สถานภาพสมรส จำนวน ผู้ที่อยู่ในการอุปการะ ระดับการศึกษา รายได้ รายจ่าย เงินออม ที่อยู่อาศัย และระยะเวลาที่ทำงานในบริษัทที่แตกต่างกันมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงาน โดยแนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตและการทำงานคือ นายจ้าง ลูกจ้าง และรัฐ ต้องร่วมมือกันจึงจะสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตและการทำงานของแรงงานให้ดีขึ้นได้

ศิริพูน เทดิน้ำ (2556) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานธนาคารกรุงไทยจำกัด (มหาชน) ในจังหวัดลำพูน พบว่า โดยรวมประชากรกลุ่มตัวอย่างมีคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาตัวชี้วัดระดับคุณภาพชีวิตแต่ละด้านพบว่า ทุกด้านประเด็นอยู่ในระดับมาก ลำดับแรก คือ ด้านความภูมิใจ รองลงมาคือ ด้านโอกาสพัฒนาขีดความสามารถของผู้ปฏิบัติงาน ด้านรายได้และผลประโยชน์ตอบแทนที่ยุติธรรมและเพียงพอ ด้านความก้าวหน้าด้านการบริหารงานที่เป็นธรรมและเสมอภาค ด้านความสัมพันธ์ภายในหน่วยงาน ด้านความสมดุลของช่วงเวลาที่ใช้ในการทำงานและช่วงเวลาที่พักผ่อนมีความเป็นส่วนตัว ด้านสภาพที่ทำงานถูกสุขลักษณะและปลอดภัย ตามลำดับ การวัดปัจจัยที่มีผลต่อระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานธนาคารกรุงไทยจำกัด (มหาชน) ในจังหวัดลำพูน พบว่า ประชากรพนักงานธนาคารกรุงไทยจำกัด (มหาชน) ในจังหวัดลำพูนที่มีอายุ อายุงาน ตำแหน่งงาน และรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน มีระดับคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สิทธิศักดิ์ จริงจิตร (2553) ได้ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตของแรงงานในธุรกิจอาหารทะเลแช่เยือกแข็งในเขตจังหวัดสงขลา พบว่าด้านร่างกายกลุ่มตัวอย่างมีคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับปานกลาง ด้านจิตใจกลุ่มตัวอย่างมีคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับปานกลาง ด้านสิ่งแวดล้อมกลุ่มตัวอย่างมีคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับมาก ด้านความมั่นคงในชีวิตกลุ่มตัวอย่างมีคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้จากการทดสอบความสัมพันธ์พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ เพศ ศาสนา ระดับการศึกษา รายได้ ที่แตกต่างกันส่งผลให้คุณภาพชีวิตของแรงงานในธุรกิจอาหารทะเลแช่เยือกแข็งมีความแตกต่างกัน และพบว่าปัจจัยการทำงานที่กฎหมายคุ้มครองแรงงานในการจ้างงาน ได้แก่ ประเภทของการจ้างงาน การทำงานล่วงเวลา จำนวนชั่วโมงการทำงานล่วงเวลา การจ่ายค่าจ้างในวันหยุด การจ่ายเงินให้ในหน้าที่แตกต่างกัน ส่งผลให้คุณภาพชีวิตของแรงงานในธุรกิจอาหารทะเลแช่เยือกแข็งมีความแตกต่างกัน

สุภาพร พงษ์ไพโรจน์ (2550) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานที่ปฏิบัติงานกะในบริษัท โทรคมนาคมแห่งหนึ่ง พบว่า พนักงานที่ปฏิบัติงานกะมีความสัมพันธ์ในครอบครัวอยู่ในระดับสูง มีบุคลิกภาพแบบเปิดเผย-มั่นคง มากที่สุด มีระดับทัศนคติต่อการทำงาน และคุณภาพชีวิตการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง 2) ไม่พบว่าพนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ เพศและอายุต่างกันมีคุณภาพชีวิตการทำงานโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่พบว่าสถานภาพสมรส ประสบการณ์การทำงาน และรายได้ที่ต่างกันมีคุณภาพชีวิตการทำงาน ด้านค่าตอบแทนที่ยุติธรรมและเพียงพอแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3) ความสัมพันธ์ในครอบครัวโดยรวมมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับคุณภาพชีวิตการทำงานโดยรวมและด้านความสมดุลระหว่างงานกับชีวิตส่วนตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 4) ไม่พบว่าบุคลิกภาพที่ต่างกันมีคุณภาพชีวิตการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 5) ทัศนคติต่อการทำงานมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับคุณภาพชีวิตการทำงานโดยรวม และรายด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 6) เมื่อวิเคราะห์เพื่อหาตัวพยากรณ์ร่วมที่มีต่อคุณภาพชีวิตการทำงาน พบว่า รายได้ ความสัมพันธ์ในครอบครัวด้านบทบาทในครอบครัว และทัศนคติต่อการทำงาน สามารถร่วมทำนายคุณภาพชีวิตการทำงานได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สุเทพ ปัญญา (2552) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรในโรงพยาบาลแม่สาย จังหวัดเชียงราย พบว่าระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจำนวนทั้ง 8 ด้านพบว่า ด้านลักษณะงานมีส่วนส่งเสริมด้านบูรณาการทางสังคมของผู้ปฏิบัติงาน และด้านลักษณะงานมีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสังคมโดยตรง ในภาพรวมอยู่ในระดับสูง ส่วนด้านค่าตอบแทนที่เป็น

ธรรมและพอเพียง ด้านสิ่งแวดล้อมที่ถูกลักษณะและปลอดภัย ด้านเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานได้พัฒนาความรู้ความสามารถ ด้านลักษณะงานที่ส่งเสริมความเจริญเติบโตและความมั่นคงให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน ด้านประชาธิปไตยในองค์กรหรือกระบวนการยุติธรรม และด้านความสมดุลระหว่างชีวิตกับการทำงาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่าคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรในโรงพยาบาลแม่สาย จังหวัดเชียงรายที่มีสายงานต่างกันมีคุณภาพชีวิตการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามสายงานด้านบริการมีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตการทำงานแตกต่างจากผู้ตอบแบบสอบถามสายงานด้านการพยาบาลและสายงานด้านอำนวยการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อนำปัจจัยส่วนบุคคลของบุคลากรมาหาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตการทำงาน พบว่ามี 3 ตัวแปร ได้แก่ อายุ สายงาน และระยะเวลาปฏิบัติงานในโรงพยาบาลมีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิต การทำงานของผู้ตอบแบบสอบถามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สุวัชร หวันทา (2551) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาระดับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม : กรณีศึกษาเขตอุตสาหกรรมกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี พบว่าคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม เขตอุตสาหกรรมกบินทร์บุรี อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านฝึกฝนการศึกษา ด้านปลูกฝังค่านิยม ด้านสุขภาพ ด้านร่วมใจพัฒนา ด้านที่อยู่อาศัย และด้านรายได้ก้าวหน้า ความพึงพอใจของผู้ใช้แรงงานอยู่ในระดับน้อย โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านสวัสดิการ ด้านได้รับข้อมูลข่าวสาร ด้านการได้ทำงานที่ท้าทายความสามารถ ด้านวันหยุดวันชดเชย ด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจ ด้านความสัมพันธ์ต่อผู้บังคับบัญชาและผู้ร่วมงาน และด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ

สุวริย์ เพชรแดง (2555) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพยาบาลสาธารณสุขที่ปฏิบัติงานในหน่วยบริการปฐมภูมิเขตภาคกลาง พบว่า ระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของพยาบาลสาธารณสุขโดยรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 2.82$, S.D.= 0.23) การทำงานเป็นทีมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.95$, S.D.= 0.36) บรรยากาศองค์กรอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.78$, S.D.= 0.29) ความเครียดในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.66$, S.D.= 0.23) และพบว่ารางวัลที่สถานของทีมงาน ความขัดแย้ง ปริมาณงาน ผลตอบแทนจากงาน และความผูกพันเป็นตัวแปรที่สามารถทำนายคุณภาพชีวิตการทำงานของพยาบาลสาธารณสุขได้ร้อยละ 19.00

สุวพิชญ์ เขจรบุตร (2556) ศึกษาเรื่องการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงาน องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า 1. คุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ได้แก่ คุณภาพชีวิตในการทำงานด้านความภูมิใจในองค์กร รองลงมาคือ ด้านความก้าวหน้าและความมั่นคง ด้านการบูรณาการด้านสังคมหรือสังคมสัมพันธ์ ด้านการพัฒนาศักยภาพของผู้ปฏิบัติงานอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านภาวะอิสระจากงาน ด้านลักษณะการบริหารงาน ด้านผลตอบแทนที่ยุติธรรม และเพียงพอ และด้านสภาพการทำงานที่ปลอดภัยไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ อยู่ในระดับปานกลางตามลำดับ 2. ปัจจัยเชิงใจและปัจจัยสุขอนามัยมีความสัมพันธ์เชิงบวกในทิศทางเดียวกันกับคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อยู่ในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จากข้อค้นพบงานวิจัยทำให้ทราบว่าปัจจัยเชิงใจและปัจจัยสุขอนามัยเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ดังนั้นองค์การบริหารส่วนตำบลควรมีนโยบายการบริหารงานขององค์กรที่ชัดเจนเป็นธรรม มีการให้ผลตอบแทนที่ยุติธรรมและเพียงพอ เช่น เงินเดือน ค่าล่วงเวลา สวัสดิการ และผลประโยชน์ตอบแทนในรูปแบบต่าง ๆ และควรจัดให้มีสภาพการทำงานที่ปลอดภัยไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เพื่อให้พนักงานส่วนตำบลมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นนั่นเอง

กล่าวโดยสรุปเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตผู้ใช้แรงงาน โดยแบ่งเป็นปัจจัยส่วนบุคคลหรือด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ ศาสนา สถานภาพสมรส จำนวนผู้ที่อยู่ในการอุปการะ ระดับการศึกษา รายได้ รายจ่าย เงินออม ที่อยู่อาศัย สายงาน และระยะเวลาในการทำงาน รวมทั้งปัจจัยด้านอื่นๆที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิต ได้แก่ ด้านความเป็นประโยชน์ต่อสังคม ด้านความก้าวหน้าและความมั่นคงในงาน ด้านประสบการณ์ทำงานและความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชา ด้านสุขภาพกาย ด้านจิตใจ ด้านสัมพันธ์ภาพทางสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านความมั่นคงในชีวิต ด้านลักษณะงาน ด้านค่าตอบแทน ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้สนใจเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ใช้แรงงานแบ่งออกเป็น 3 ปัจจัย ได้แก่

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษาและสถานภาพสมรส
2. ปัจจัยด้านการทำงาน ประกอบด้วย ชั่วโมงการทำงาน อายุการทำงาน และสวัสดิการที่ได้รับ
3. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ประกอบด้วย รายได้เฉลี่ยต่อวัน ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน เงินออมในแต่ละเดือน และหนี้สิน

5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบของค่าจ้างต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน

กิตติพจน์ สุภาศักดิ์ (2552) ได้ศึกษาผลกระทบจากการบังคับใช้อัตรากำลังขั้นต่ำต่อสวัสดิการแรงงานไร้ฝีมือของประเทศไทย พ.ศ.2535-2549 พบว่า ค่าจ้างขั้นต่ำที่ถูกกำหนดจากรัฐบาลต่ำกว่ามูลค่าผลิตภาพแรงงานไร้ฝีมือและต่ำกว่าอัตรากำลังคุณภาพที่ประมาณจากการกำหนดในปีพ.ศ. 2535 เป็นปีฐาน ผู้ประกอบการที่มีอำนาจตลาดสามารถกดอัตรากำลังให้ต่ำกว่ามูลค่าผลิตภาพแรงงานแต่สูงกว่าหรือเท่ากับอัตรากำลังขั้นต่ำ ผลการศึกษาข้างต้นนี้แสดงให้เห็นว่าการกำหนดอัตรากำลังขั้นต่ำที่ต่ำกว่าค่าจ้างตลาดจะไม่ส่งผลให้เกิดการจ้างงานเพิ่มขึ้น การปรับอัตรากำลังขั้นต่ำให้สูงขึ้นช่วยลดช่วงความแตกต่างระหว่างมูลค่าผลิตภาพแรงงานกับอัตรากำลังขั้นต่ำจะเป็นการลดอำนาจของผู้ประกอบการในการกดค่าจ้างให้ต่ำกว่ามูลค่าผลิตภาพแรงงานแต่สูงอัตรากำลังขั้นต่ำ ในส่วนของสวัสดิการแรงงานไร้ฝีมือจากการคำนวณพบว่า สวัสดิการโดยรวมของแรงงานไร้ฝีมือมีแนวโน้มสูงขึ้น แต่ไม่สามารถระบุที่เกิดจากการบังคับใช้กฎหมายอัตรากำลังขั้นต่ำ เนื่องจากอัตรากำลังที่แรงงานได้รับสูงกว่าอัตรากำลังขั้นต่ำ

ทิวาพร มุลคนธ์ (2555) ได้ศึกษาผลกระทบนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทต่ออุปสงค์และอุปทานด้านแรงงานของบริษัท สยาม แอดมินนิสเตรทีฟ แมเนจเม้นท์ จำกัด สำนักงานเชียงใหม่ กรณีศึกษาพนักงานทำความสะอาด พบว่า กลุ่มลูกค้าที่ใช้บริการอยู่และกลุ่มลูกค้าเป้าหมายส่วนใหญ่ไม่พอใจในนโยบายการปรับค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ซึ่งกระทรวงแรงงานประกาศให้มีการปรับขึ้นแบบขั้นบันได โดยแบ่งเป็น 2 ช่วงคือ 1 เมษายน 2555 ร้อยละ 40 ของค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำเดิมและจะปรับขึ้นเป็น 300 บาททั่วประเทศในวันที่ 1 มกราคม 2556 จากการสำรวจพบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแรงงานได้วางแผนลดผลกระทบดังกล่าวล่วงหน้าตั้งแต่ปลายปี 2554 โดยมาตรการที่นำมาใช้ในการลดผลกระทบที่จะตามมา ได้แก่ การลดกำลังคน เพิ่มเครื่องจักรหรือเทคโนโลยี ไม่รับบุคลากรใหม่เพิ่ม ขยายหน้าที่รับผิดชอบให้พนักงานมากขึ้น ผลการศึกษาผลกระทบต่อบริษัทจากนโยบายการปรับค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ด้วยลักษณะธุรกิจ Outsourcing ด้านบริการรักษาความสะอาด ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงาน ผลกระทบจากการปรับค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำส่งผลให้ค่าใช้จ่ายด้านแรงงานภาพรวมทั้งบริษัทฯ เพิ่มขึ้นถึง 20 ล้านบาทต่อเดือน ดังนั้นมาตรการลดผลกระทบที่ฝ่ายบริหารกำหนดให้ผู้ที่เกี่ยวข้องปฏิบัติ คือ ไม่รับพนักงานส่วนงานสนับสนุนเพิ่มถึงแม้จะมีผู้ลาออก พนักงานหนึ่งคนรับผิดชอบหลายหน้าที่ การจัดเก็บค่าบริการไม่เกิน 30 วัน พนักงานขายต้องเจรจาปิดการขายลูกค้าปัจจุบันให้สำเร็จก่อน 1 เมษายน 2555 กรณีไม่ได้รับความร่วมมือจากลูกค้ารายใดให้แจ้งยกเลิกบริการ ส่วนลูกค้ารายใหญ่ให้

พิจารณาต้นทุนค่าแรงที่ 300 บาทต่อวัน เพื่อลดปัญหาการขอปรับราคา 300 บาททั่วประเทศอีกครั้งในช่วงไตรมาสที่ 4 ของปี 2555

ยงยุทธ แฉล้มวงษ์ (2555) ศึกษาผลกระทบของการดำเนินนโยบายรายได้ค่าแรงไม่น้อยกว่า 300 บาทต่อวัน และเงินเดือนปริญญาตรี 15,000 บาทที่มีผลต่อโครงสร้างเศรษฐกิจไทย พบว่ามีผลดีเมื่อขึ้นค่าแรง 300 บาท กล่าวคือ 1) ทำให้ผู้ใช้แรงงานมีรายได้เพิ่มขึ้นเท่ากันทั่วประเทศ มีฐานะความเป็นอยู่โดยรวมดีขึ้นเนื่องจากมีเงินทุนหมุนเวียนจากการจับจ่ายใช้สอยมากขึ้น 2) การขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำทำให้แรงงานได้ประโยชน์โดยตรงประมาณ 3.2 ล้านคน หรือเกือบร้อยละ 30 ของลูกจ้างเอกชนทั้งหมด และ 3) ค่าจ้างที่เพิ่มขึ้นช่วยลดความเหลื่อมล้ำให้กับแรงงาน โดยเฉพาะกลุ่มที่มีรายได้ต่ำและมีอำนาจต่อรองน้อย ส่วนผลเสีย คือ 1) ทำให้ต้นทุนรายจ่ายของกลุ่มอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเป็นหลักหรือแรงงานฝีมือสูงขึ้นมาก 2) อาจลดความสามารถในการแข่งขันเนื่องจากต้นทุนเชิงเปรียบเทียบที่สูงขึ้นของไทย ทำให้ราคาสินค้าไทยสูงขึ้น และ 3) ภาระด้านต้นทุนค่าแรงงานของนายจ้างจะเพิ่มขึ้น ซึ่งอาจส่งผลให้สัดส่วนการจ้างงานของธุรกิจขนาดกลางและเล็ก (เอสเอ็มอี) โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรมลดลงมากและเคลื่อนย้ายไปสู่เศรษฐกิจนอกระบบ (informal economy) มากขึ้น

อังคณา สิทธิการ (2553) ได้ศึกษาผลกระทบของนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำต่อการกระจายรายได้ของแรงงานไร้ทักษะทั้งในระบบและนอกระบบ พบว่า เมื่อรัฐบาลประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำส่งผลทำให้แรงงานไร้ทักษะในระบบมีค่าจ้างเพิ่มขึ้น แต่เมื่อพิจารณาทางการจ้างงานกลับพบว่า แรงงานกลุ่มนี้มีการจ้างงานที่ลดลง ส่วนแรงงานไร้ทักษะนอกระบบมีค่าจ้างลดลง เนื่องจากแรงงานไร้ทักษะในระบบที่ถูกเลิกจ้าง ได้เข้ามาทำงานในตลาดแรงงานนอกระบบ นอกจากนี้ยังพบว่า การที่รัฐบาลประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำยังส่งผลให้ครัวเรือนที่มีรายได้ปานกลางถึงสูงมีรายได้เพิ่มขึ้น ส่วนครัวเรือนรายได้ต่ำกลับมีรายได้ที่ลดลง ส่วนภาคการผลิตมีต้นทุนการผลิตที่เพิ่มขึ้นซึ่งส่งผลให้ราคาสินค้าในประเทศเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ทำให้ครัวเรือนมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะครัวเรือนที่มีรายได้ต่ำ เนื่องจากจากรายได้ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้น เพื่อที่ไม่ให้แรงงานไร้ทักษะนอกระบบได้รับผลกระทบจากนโยบายนี้ รัฐบาลจำเป็นต้องเข้ามาช่วยเหลือแรงงานกลุ่มนี้

พริดา โจรรัมย์ (2551) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างค่าตอบแทนและสิ่งที่ไม่ใช่ค่าจ้างกับความเครียดในงานของพนักงาน : กรณีศึกษาพนักงานท่าเรือแห่งประเทศไทย พบว่า พนักงานมีความเครียดในงานอยู่ในระดับต่ำ พนักงานมีระดับค่าตอบแทนและสิ่งที่ไม่ใช่ค่าจ้างอยู่ในระดับปานกลาง พนักงานที่มีลักษณะปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ระดับเงินเดือน ระดับตำแหน่งงาน มีความเครียดในงานไม่แตกต่างกัน

ส่วนพนักงานที่มีระยะเวลาในการปฏิบัติงานต่างกันมีความเครียดในงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ค่าตอบแทนและสิ่งที่ไม่ใช่ค่าจ้างด้านงานไม่มีความสัมพันธ์กับความเครียดในงาน ส่วนสิ่งที่ไม่ใช่ค่าจ้างด้านสภาพแวดล้อมของงานและสิ่งที่ไม่ใช่ค่าจ้างด้านผลประโยชน์อื่นมีความสัมพันธ์กับความเครียดในงานของพนักงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กล่าวโดยสรุปเกี่ยวกับผลกระทบของค่าจ้างต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานจากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ทราบว่า การปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำให้สูงขึ้นช่วยลดช่วงความแตกต่างระหว่างมูลค่าผลิตภาพแรงงานกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ซึ่งเป็นการลดอำนาจของผู้ประกอบการในการกดค่าจ้างให้ต่ำลง (กิตติพจน์ สุภาศักดิ์ : 2552) โดยการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำยังส่งผลให้เกิดการเลิกจ้าง โดยเฉพาะแรงงานที่เป็นเยาวชนและแรงงานของธุรกิจเอสเอ็มอี (ยงยุทธ แฉล้มวงษ์ : 2555) หรือทำให้แรงงานที่ถูกเลิกจ้างเข้ามาทำงานในตลาดแรงงานนอกระบบแทนการมีค่าครองชีพที่เพิ่มสูงขึ้น (อังคณา สิทธิการ : 2553) การชะลอการจ้างงานเพิ่ม การลดกำลังคน แต่เพิ่มเครื่องจักรหรือเทคโนโลยีแทน การไม่รับพนักงานใหม่เพิ่มแต่มีการขยายหน้าที่รับผิดชอบให้พนักงานเดิมเพิ่มขึ้น (ทิวาพร มุลคนธ์ : 2555) การหาแรงงานต่างด้าวเข้ามาทดแทน การย้ายฐานการผลิตไปต่างประเทศที่มีฐานค่าแรงถูกลง รวมทั้งการปิดกิจการเนื่องจากรายได้ที่เข้ามาไม่พอกับค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้น (ต้นทุนด้านค่าแรง) นอกจากนี้ยังส่งผลถึงครัวเรือนที่มีรายได้ปานกลางถึงสูงมีรายได้เพิ่มขึ้น แต่ครัวเรือนรายได้ต่ำมีรายได้ลดลง เนื่องจากภาคการผลิตมีต้นทุนการผลิตที่เพิ่มขึ้น ทำให้ราคาสินค้าในประเทศเพิ่มขึ้น แต่อย่างไรก็ตามการขึ้นค่าแรงสามารถจูงใจให้เกิดประสิทธิภาพการทำงาน of พนักงานได้ ทำให้ครัวเรือนมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะครัวเรือนที่มีรายได้ต่ำ เนื่องมาจากรายได้ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้น แต่ก็สามารถทำให้ผู้ใช้แรงงานมีรายได้เพิ่มขึ้นเท่ากันทั่วประเทศจึงลดความเหลื่อมล้ำให้กับแรงงาน โดยเฉพาะกลุ่มที่มีรายได้ต่ำและมีอำนาจต่อรองน้อย (พริดา โจงรัมย์ : 2551) ผลกระทบของคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงาน ทราบว่าการปฏิบัติงานเมื่อมีระดับค่าตอบแทนและสิ่งที่ไม่ใช่ค่าจ้างมีผลกระทบบ้างกับความเครียดในงานได้เช่นกัน

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องจึงทำให้การศึกษาครั้งนี้สนใจว่าปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลามีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทอย่างไร โดยผู้วิจัยสนใจศึกษาผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานทางด้านเศรษฐกิจ ด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงาน และด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ผู้วิจัยมีการแสดงให้เห็นถึงรายละเอียดในแต่ละปัจจัยที่สามารถสะท้อนถึงความคิดเห็นที่อาจจะเหมือนกันหรือแตกต่างกันได้ และแสดงให้เห็นว่าปัจจัยมีความสำคัญหรือมีส่วนที่จะเกี่ยวข้องกับการศึกษาในครั้งนี้ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

เพศ

เมธี ศาสตรสาระ (2550) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจด้านสวัสดิการของพนักงานบริษัท นิโปร (ประเทศไทย) จำกัด พบว่า เมื่อเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของพนักงาน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงาน พบว่า พนักงานที่มีเพศต่างกันมีระดับความพึงพอใจไม่ต่างกัน

ศิริประภา นระราแก้ว (2553) ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตแรงงานภายใต้มาตรฐานแรงงานไทย (มรท.) 8001-2546 พบว่า เพศของพนักงานที่แตกต่างกันมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานของพนักงาน คือ เพศมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานด้านร่างกาย

สุภาพร พงษ์ไพโรจน์ (2550) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานที่ปฏิบัติงานกะในบริษัทโทรคมนาคมแห่งหนึ่ง ไม่พบว่าพนักงานที่มีเพศต่างกันมีคุณภาพชีวิตการทำงานโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดาลัด จันทระเสนา (2550) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรสาธารณสุข ในศูนย์สุขภาพชุมชน จังหวัดลำพูน พบว่า เพศที่แตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.866$)

อายุ

เมธี ศาสตรสาระ (2550) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจด้านสวัสดิการของพนักงานบริษัท นิโปร (ประเทศไทย) จำกัด พบว่า เมื่อเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของพนักงาน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงาน พบว่าพนักงานที่มีอายุต่างกัน มีระดับความพึงพอใจต่างกัน

ศิริประภา นระราแก้ว (2553) ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตแรงงานภายใต้มาตรฐานแรงงานไทย (มรท.) 8001-2546 พบว่า อายุ ของพนักงานที่แตกต่างกันมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานของพนักงาน คือ อายุมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานด้านสัมพันธภาพทางสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านจิตวิญญาณ ด้านการทำงานในภาพรวม

สุภาพร พงษ์ไพโรจน์ (2550) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานที่ปฏิบัติงานกะในบริษัทโทรคมนาคมแห่งหนึ่ง ไม่พบว่าพนักงานที่มีอายุต่างกันมีคุณภาพชีวิตการทำงานโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดาลัด จันทระเสนา (2550) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรสาธารณสุข ในศูนย์สุขภาพชุมชน จังหวัดลำพูน พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.009$)

ศรีพูน เทตินน้ำ (2556) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานธนาคารกรุงไทยจำกัด (มหาชน) ในจังหวัดลำพูน พบว่า อายุที่แตกต่างกัน มีระดับคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ระดับการศึกษา

กัญญา หมอชาติ (2550) ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตการทำงานของแรงงานสตรีในโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอประเภทตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร พบว่า แรงงานสตรีที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีระดับคุณภาพชีวิตการทำงานแตกต่างกัน

ดาลัด จันทระเสนา (2550) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรสาธารณสุข ในศูนย์สุขภาพชุมชน จังหวัดลำพูน พบว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.227$)

เมธิ ศาสตรสาระ (2550) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจด้านสวัสดิการของพนักงานบริษัท นิโปร (ประเทศไทย) จำกัด พบว่า เมื่อเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของพนักงาน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงาน พบว่าพนักงานที่มีการศึกษาต่างกัน มีระดับความพึงพอใจต่างกัน

ศิริประภา นระแก้ว (2553) ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตแรงงานภายใต้มาตรฐานแรงงานไทย (มรท.) 8001-2546 พบว่า ระดับการศึกษา ของพนักงานที่แตกต่างกันมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงาน of พนักงาน คือ ระดับการศึกษามีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านจิตวิญญาณ ด้านความมั่นคงในชีวิต ด้านการทำงานในภาพรวม

สถานภาพสมรส

กัญญา หมอชาติ (2550) ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตการทำงานของแรงงานสตรีในโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอประเภทตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร พบว่า แรงงานสตรีที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีระดับคุณภาพชีวิตการทำงานไม่แตกต่างกัน

เมธี ศาสตร์สาระ (2550) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจด้านสวัสดิการของพนักงานบริษัท นิโปร (ประเทศไทย) จำกัด พบว่า เมื่อเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของพนักงาน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงาน พบว่าพนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน มีระดับความพึงพอใจไม่ต่างกัน

ศิริประภา นระราแก้ว (2553) ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตแรงงานภายใต้มาตรฐานแรงงานไทย (มรท.) 8001-2546 พบว่า สถานภาพของพนักงานที่แตกต่างกันมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานของพนักงาน คือ สถานภาพสมรสมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานด้านการทำงานในภาพรวม และจำนวนผู้ที่อยู่ในอุปการะของพนักงานที่แตกต่างกันมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานของพนักงาน คือ จำนวนผู้ที่อยู่ในอุปการะมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานด้านร่างกาย

สุภาพร พงษ์ไพโรจน์ (2550) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานที่ปฏิบัติงานกะในบริษัท โทรคมนาคมแห่งหนึ่ง พบว่า สถานภาพสมรสที่ต่างกันมีคุณภาพชีวิตการทำงานด้านค่าตอบแทนที่ยุติธรรมและเพียงพอแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คาลัด จันทรเสนา (2550) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรสาธารณสุข ในศูนย์สุขภาพชุมชน จังหวัดลำพูน พบว่า สถานภาพสมรสที่ต่างกันมีค่าเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value =0.147)

ชั่วโมงการทำงาน

กัญญา หมอชาติ (2550) ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตการทำงานของแรงงานสตรีในโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอประเภทตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร พบว่า แรงงานสตรีที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านระยะเวลาในการทำงานแตกต่างกัน มีระดับคุณภาพชีวิตการทำงานไม่แตกต่างกัน

ศิริประภา นระราแก้ว (2553) ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตแรงงานภายใต้มาตรฐานแรงงานไทย (มรท.) 8001-2546 พบว่า ระยะเวลาในการทำงานกับบริษัทของพนักงานที่แตกต่างกันมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานของพนักงาน คือ ระยะเวลาในการทำงานกับบริษัทมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานด้านจิตใจ ด้านสัมพันธภาพทางสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านจิตวิญญาณด้านการทำงานในภาพรวม

ลัทธิตศักดิ์ จริงจิตร (2553) ได้ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตของแรงงานในธุรกิจอาหารทะเลแช่เยือกแข็งในเขตจังหวัดสงขลา พบว่า ปัจจัยการทำงานที่กฎหมายคุ้มครองแรงงานในการจ้างงาน คือ จำนวนชั่วโมงการทำงานล่วงเวลาที่แตกต่างกันส่งผลให้คุณภาพชีวิตของแรงงานในธุรกิจอาหารทะเลแช่เยือกแข็งมีความแตกต่างกัน

รายได้

กัญญา หมอชาติ (2550) ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตการทำงานของแรงงานสตรีในโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอประเภทตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร พบว่า แรงงานสตรีที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านรายได้แตกต่างกัน มีระดับคุณภาพชีวิตการทำงานแตกต่างกัน

วราภรณ์ ช่วยประคอง (2551) ศึกษาเรื่องชีวิตทางเศรษฐกิจของแรงงานที่ได้รับอัตราค่าแรงขั้นต่ำของโรงงานผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าในเขตอำเภอปลวกแดง จังหวัดระยอง ผลการศึกษาด้านการปรับตัวของแรงงาน พบว่า รายได้ของแรงงานที่มาจากค่าจ้างเพียงด้านเดียวจะไม่เพียงพอกับรายจ่าย เป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้แรงงานต้องหารายได้เพิ่มเติม

เมธิ ศาสตร์สาร (2550) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจด้านสวัสดิการของพนักงานบริษัท นิโปร (ประเทศไทย) จำกัด พบว่า เมื่อเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของพนักงาน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงาน พบว่าพนักงานที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีระดับความพึงพอใจต่างกัน

ศิริประภา นระแก้ว (2553) ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตแรงงานภายใต้มาตรฐานแรงงานไทย (มรท.) 8001-2546 พบว่า รายได้ของพนักงานที่แตกต่างกันมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานของพนักงาน คือ รายได้มีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานด้านความมั่นคงในชีวิต

ดาลัด จันทระเสนา (2550) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรสาธารณสุข ในศูนย์สุขภาพชุมชน จังหวัดลำพูน พบว่า รายได้ที่แตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} \leq 0.001$)

สุวริย์ เพชรแต่ง (2555) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพยาบาลสาธารณสุขที่ปฏิบัติงานในหน่วยบริการปฐมภูมิเขตภาคกลาง พบว่า ผลตอบแทนจากงานเป็นตัวแปรที่สามารถทำนายคุณภาพชีวิตการทำงานของพยาบาลสาธารณสุขได้

สุภาพร พงษ์ไพโรจน์ (2550) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานที่ปฏิบัติงานกะในบริษัท โทรคมนาคมแห่งหนึ่ง พบว่า รายได้ที่ต่างกันมีคุณภาพชีวิตการทำงาน ด้านค่าตอบแทนที่ยุติธรรมและเพียงพอแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อวิเคราะห์เพื่อหาตัวพยากรณ์ร่วมที่มีต่อคุณภาพชีวิตการทำงาน พบว่า รายได้มีความสัมพันธ์ในทิศทางดีต่อการทำงาน สามารถร่วมทำนายคุณภาพชีวิตการทำงานได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ศรีพูน เทติน้ำ (2556) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานธนาคารกรุงไทยจำกัด (มหาชน) ในจังหวัดลำพูน พบว่า รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน

ศิริประภา นระราแก้ว (2553) ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตแรงงานภายใต้มาตรฐานแรงงานไทย (มรท.) 8001-2546 พบว่า รายจ่ายของพนักงานที่แตกต่างกันมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานของพนักงาน คือ รายจ่ายมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานด้านจิตวิญญาณ

เงินออมในแต่ละเดือน

ศิริประภา นระราแก้ว (2553) ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตแรงงานภายใต้มาตรฐานแรงงานไทย (มรท.) 8001-2546 พบว่า เงินออมของพนักงานที่แตกต่างกันมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานของพนักงาน คือ เงินออมมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานด้านร่างกาย ด้านสัมพันธภาพทางสังคม

อายุการทำงาน

วราภรณ์ ช่วยประคอง (2551) ศึกษาเรื่องชีวิตทางเศรษฐกิจของแรงงานที่ได้รับอัตราค่าแรงขั้นต่ำของโรงงานผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าในเขตอำเภอปลวกแดง จังหวัดระยอง พบว่า อายุงานของแรงงานจะเพิ่มขึ้นแต่อัตราค่าแรงของแรงงานในบางโรงงานยังอิงอยู่กับอัตราค่าแรงขั้นต่ำ

เมธี ศาสตรสาร (2550) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจด้านสวัสดิการของพนักงานบริษัท นิโปร (ประเทศไทย) จำกัด พบว่า เมื่อเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของพนักงาน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงาน พบว่าพนักงานที่มีอายุงานต่างกัน มีระดับความพึงพอใจต่างกัน จำแนกตามปัจจัยในการทำงานของพนักงานพบว่าพนักงานที่มีการเข้ามาทำงานในบริษัทต่างกัน มีระดับความพึงพอใจไม่ต่างกัน ส่วนพนักงานที่มีเหตุผลที่ทำงานกับบริษัทฯ การเดินทางมาทำงาน เวลาทำงานปกติ และจำนวนชั่วโมงที่ทำงานนอกเวลาต่างกัน มีระดับความพึงพอใจต่างกัน

สุเทพ ปัญญา (2552) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรในโรงพยาบาลแม่สาย จังหวัดเชียงราย พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตการทำงาน คือ ระยะเวลาปฏิบัติงานในโรงพยาบาลมีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตการทำงานของผู้ตอบแบบสอบถามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สุภาพร พงษ์ไพโรจน์ (2550) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานที่ปฏิบัติงานกะในบริษัทโทรคมนาคมแห่งหนึ่ง พบว่า ประสบการณ์การทำงานที่ต่างกัน มีคุณภาพชีวิตการทำงาน ด้านค่าตอบแทนที่ยุติธรรมและเพียงพอแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดาลัด จันทรเสนา (2550) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรสาธารณสุข ในศูนย์สุขภาพชุมชน จังหวัดลำพูน พบว่า ประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.023$)

ศรีพูน เทตินน้ำ (2556) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานธนาคารกรุงไทยจำกัด (มหาชน) ในจังหวัดลำพูน พบว่า อายุงานที่แตกต่างกัน มีระดับคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สวัสดิการที่ได้รับ

นฤมล เกลิมพิชัย (2555) ศึกษาเรื่องผลกระทบของระบบค่าแรงจูงใจต่อประสิทธิภาพการผลิตในบริษัทผลิตเครื่องประดับ พบว่า การมีระบบค่าแรงจูงใจการทำงานของพนักงานกลุ่มตัวอย่างมีผลต่อประสิทธิภาพการผลิต ซึ่งปัจจัยของระบบค่าแรงจูงใจต่อประสิทธิภาพการผลิตนั้นประกอบไปด้วยเวลาการทำงาน เวลางานซ่อม จำนวนงานดีและการขาดงานของพนักงาน และการที่มีระบบค่าแรงจูงใจนั้นมีผลต่อการผลิตของบริษัท

ลดาวลัย คันธชาศิริ (2555) ศึกษาค่าจ้างและสวัสดิการของพนักงานธนาคารในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า พนักงานธนาคารกรุงไทยมีความพึงพอใจต่อค่าจ้างและสวัสดิการในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยอันดับ 1 คือ เงินเดือน รองลงมา คือ สวัสดิการเงินกู้ต่างๆ สวัสดิการเงินช่วยเหลือด้านค่าครองชีพ สวัสดิการช่วยเหลือครอบครัวพนักงาน และสวัสดิการเงินช่วยเหลือพิเศษ ตามลำดับ และสวัสดิการของธนาคารกรุงไทยมีความหลากหลายกว่าธนาคารกรุงเทพ เพราะฉะนั้นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดสรรสวัสดิการของธนาคารควรมีปรับปรุงให้มีสวัสดิการเพิ่มขึ้น เช่น ธนาคารกรุงไทยควรจัดให้มีสวัสดิการด้านชุดพนักงาน และธนาคารกรุงเทพควรจัดให้มีสวัสดิการเงินกู้ยืมเพื่อการสมรส เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการจูงใจให้พนักงานทำงานกับธนาคารไปตลอด อีกทั้งเป็นการแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายของพนักงานได้อีกทางหนึ่ง

ศิริประภา นระราแก้ว (2553) ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตแรงงานภายใต้มาตรฐานแรงงานไทย (มรท.) 8001-2546 พบว่า ที่พักอาศัยของพนักงานที่แตกต่างกันมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานของพนักงาน คือ ที่พักอาศัยของพนักงานมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานด้านจิตใจ ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านความมั่นคงในชีวิต

สุวพิชญ์ เขจรบุตร (2556) ศึกษาเรื่องการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงาน องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ทำให้ทราบว่าปัจจัยจูงใจและปัจจัยสุขอนามัยเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ดังนั้นองค์การบริหารส่วนตำบลควรมีนโยบายการบริหารงานขององค์การที่ชัดเจนเป็นธรรม มีการให้ผลตอบแทนที่ยุติธรรมและเพียงพอ เช่น เงินเดือน ค่าล่วงเวลา

สวัสดิการและผลประโยชน์ตอบแทนในรูปแบบต่าง ๆ และควรจัดให้มีสภาพการทำงานที่ปลอดภัย ไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เพื่อให้พนักงานส่วนตำบลมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นนั่นเอง

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับความสำคัญของตัวแปร ในปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับ ผู้ใช้แรงงาน ทำให้ผู้วิจัยทราบว่าตัวแปรที่มีความแตกต่างกันสามารถทำให้เกิดผลกระทบต่อ คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานที่แตกต่างกันหรือเหมือนกันได้

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน ในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท โดยศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ 3 ด้านดังนี้

1. ด้านเศรษฐกิจ
2. ด้านสภาพการทำงาน
3. ด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม (คนในสังคม ได้แก่ เพื่อนร่วมงาน ครอบครัว บุคคลรอบข้างที่อยู่ในสังคมของผู้ใช้แรงงาน)

โดยจะมีการวิเคราะห์จากปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการทำงาน และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยการศึกษาครั้งนี้เป็นแนวทางหรือข้อเสนอแนะแก่หน่วยงานหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการปรับขึ้นค่าจ้างว่ามีการส่งเสริมหรือช่วยเหลือให้ผู้ใช้แรงงานมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นเมื่อมีรายได้มากขึ้นตรงตามเป้าหมายของรัฐบาลในการยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานให้มีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นมีอัตราการรายได้ที่เพียงพอกับค่าครองชีพที่เพิ่มสูงขึ้น ซึ่งสามารถกำหนดขอบเขตตัวแปรที่เกี่ยวข้องสำหรับการศึกษาดังนี้

ตัวแปรต้น คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการทำงาน และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ชั่วโมงการทำงาน อายุการทำงาน สวัสดิการที่ได้รับ รายได้เฉลี่ยต่อวัน ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน เงินออมในแต่ละเดือน และหนี้สิน เพื่ออธิบายถึงปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

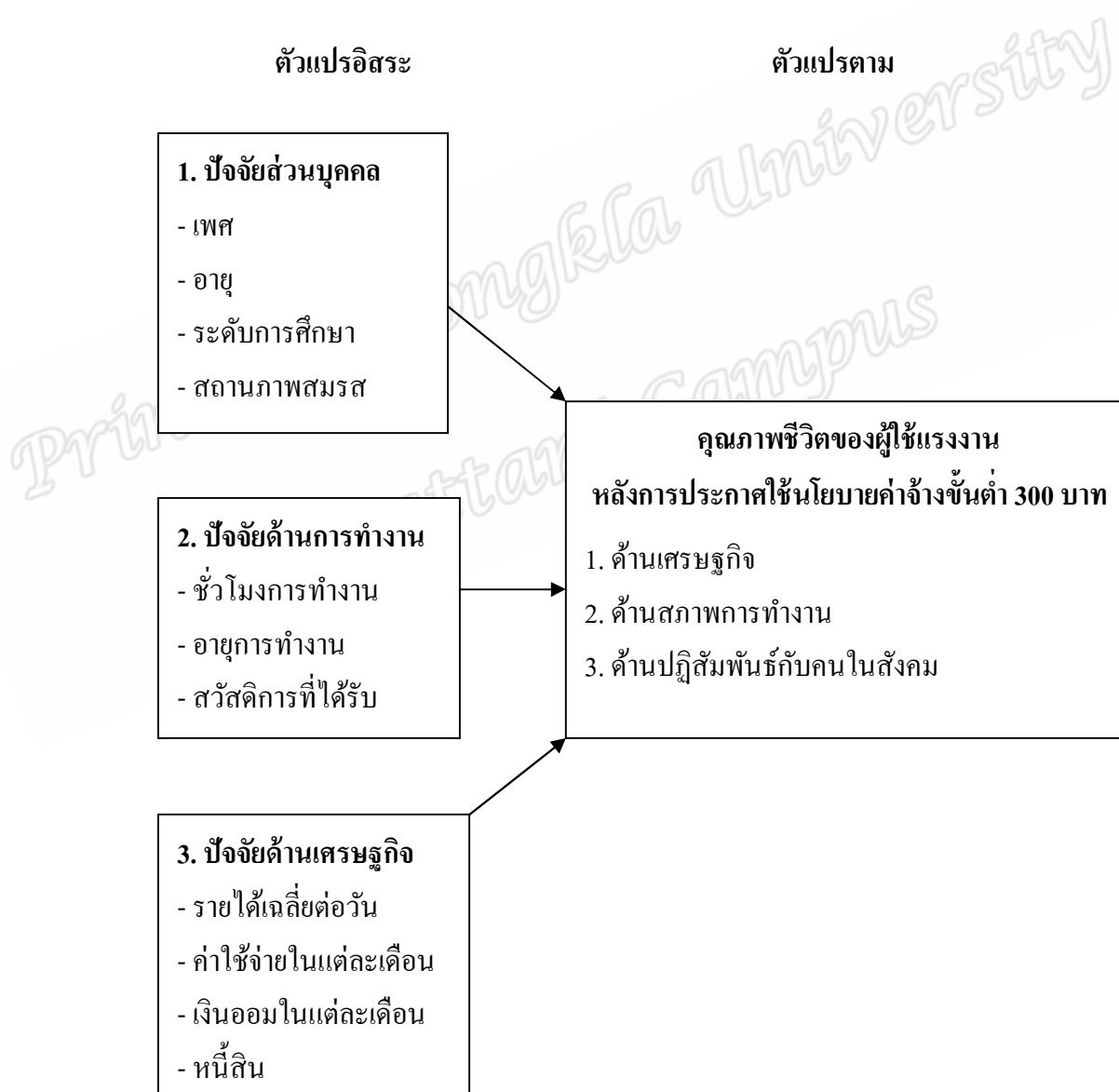
ตัวแปรตาม คือ คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ทางด้านเศรษฐกิจ ด้านสภาพการทำงาน และด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม โดยสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ด้านเศรษฐกิจ คือ ความสามารถในการพึ่งพาตนเองได้จากการได้รับค่าจ้างจากการทำงานของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดสงขลา อาทิ รายได้ที่เพียงพอกับรายจ่ายในชีวิตประจำวัน การมีเงินออมไว้ใช้ในอนาคต

2. ด้านสภาพการทำงาน คือ สิ่งแวดล้อมในการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังจากการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ในโรงงานอุตสาหกรรมอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา

3. ด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม(คนในสังคม ได้แก่ เพื่อนร่วมงาน ครอบครัว บุคคลรอบข้างที่อยู่ในสังคมของผู้ใช้แรงงาน) คือ ค่าจ้างขั้นต่ำที่ได้รับสามารถนำมาช่วยเหลือหรือสนับสนุนบุคคลรอบข้าง

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปนำมาเขียนเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัย ดังแสดงภาพ 1

ภาพ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ใช้การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research Method) และมีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับระเบียบวิธีการศึกษา ประกอบด้วย ประชากร กลุ่มตัวอย่าง วิธีการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง การเก็บรวบรวมข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา การวิเคราะห์และการนำเสนอผลการวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ประชากร

ประชากรเป็นผู้ประกอบอาชีพในโรงงานอุตสาหกรรม สัญชาติไทยที่ทำงานในอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา จำนวน 51,430 คน โดยแบ่งเป็นเพศชาย 22,483 คน และเพศหญิง 28,947 คน (สำนักงานอุตสาหกรรม จังหวัดสงขลา, 2557) ดังปรากฏในตาราง 4

ตาราง 4 จำนวนกลุ่มประชากร จำแนกตามอำเภอและเพศของผู้ใช้แรงงาน

อำเภอ	จำนวนกลุ่มประชากร		
	เพศชาย	เพศหญิง	รวม
อำเภอหาดใหญ่	12,001	15,867	27,868
อำเภอเมืองสงขลา	4,246	7,920	12,166
อำเภอสะเดา	6,236	5,160	11,396
รวม	22,483	28,947	51,430

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นประชากรที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม สัตยชาติไทยโดยทำงานในอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา จำนวน 397 คน เป็นผู้ใช้แรงงานเพศชายจำนวน 174 คนและเพศหญิงจำนวน 223 คน โดยใช้วิธีการหาขนาดกลุ่มตัวอย่างจากการคำนวณสูตรของยามานะ (Taro Yamane)

ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

กำหนดการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) มา 3 อำเภอ ได้แก่ อำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา ในจังหวัดสงขลา เนื่องจากเป็นอำเภอที่มีผู้ใช้แรงงานมากที่สุด ซึ่งใช้สูตรการคำนวณขนาดตัวอย่างด้วยวิธีของ Taro Yamane สมมุติค่าสัดส่วนเท่ากับ 0.5 และที่ระดับความเชื่อมั่น 95% โดยเป็นข้อมูลที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างจากประชากรผู้ใช้แรงงานในอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา ในจังหวัดสงขลา จำนวนทั้งหมด 51,430 คน จากโรงงานอุตสาหกรรม (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา, 2557)

สูตรการกำหนดขนาดตัวอย่างของ Taro Yamane คือ

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n = ขนาดตัวอย่างที่คำนวณได้

N = จำนวนประชากรที่ทราบค่า

e = ระดับความคลาดเคลื่อนที่จะยอมรับได้ (allowable error)

ถ้ากำหนดระดับความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 5% จะใช้ค่า 0.05

แทนค่าในสูตร

$$n = \frac{51,430}{1 + 51,430(0.05)^2}$$

$$n = \frac{51,430}{1 + 51,430(0.0025)}$$

$$n = \frac{51,430}{129.58}$$

$$n = 396.90$$

ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีจำนวน 397 คน

โดยกลุ่มตัวอย่างจำนวน 397 คน จะแบ่งตามสัดส่วนของจำนวนประชากรในแต่ละอำเภอ ซึ่งได้มาจากอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา โดยแบ่งจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้แรงงานตามอำเภอและเพศของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม ดังปรากฏในตาราง 5

ตาราง 5 จำนวนขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอำเภอและเพศของผู้ใช้แรงงาน

อำเภอ	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง		
	เพศชาย	เพศหญิง	รวม
อำเภอหาดใหญ่	93	122	215
อำเภอเมืองสงขลา	33	61	94
อำเภอสะเดา	48	40	88
รวม	174	223	397

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

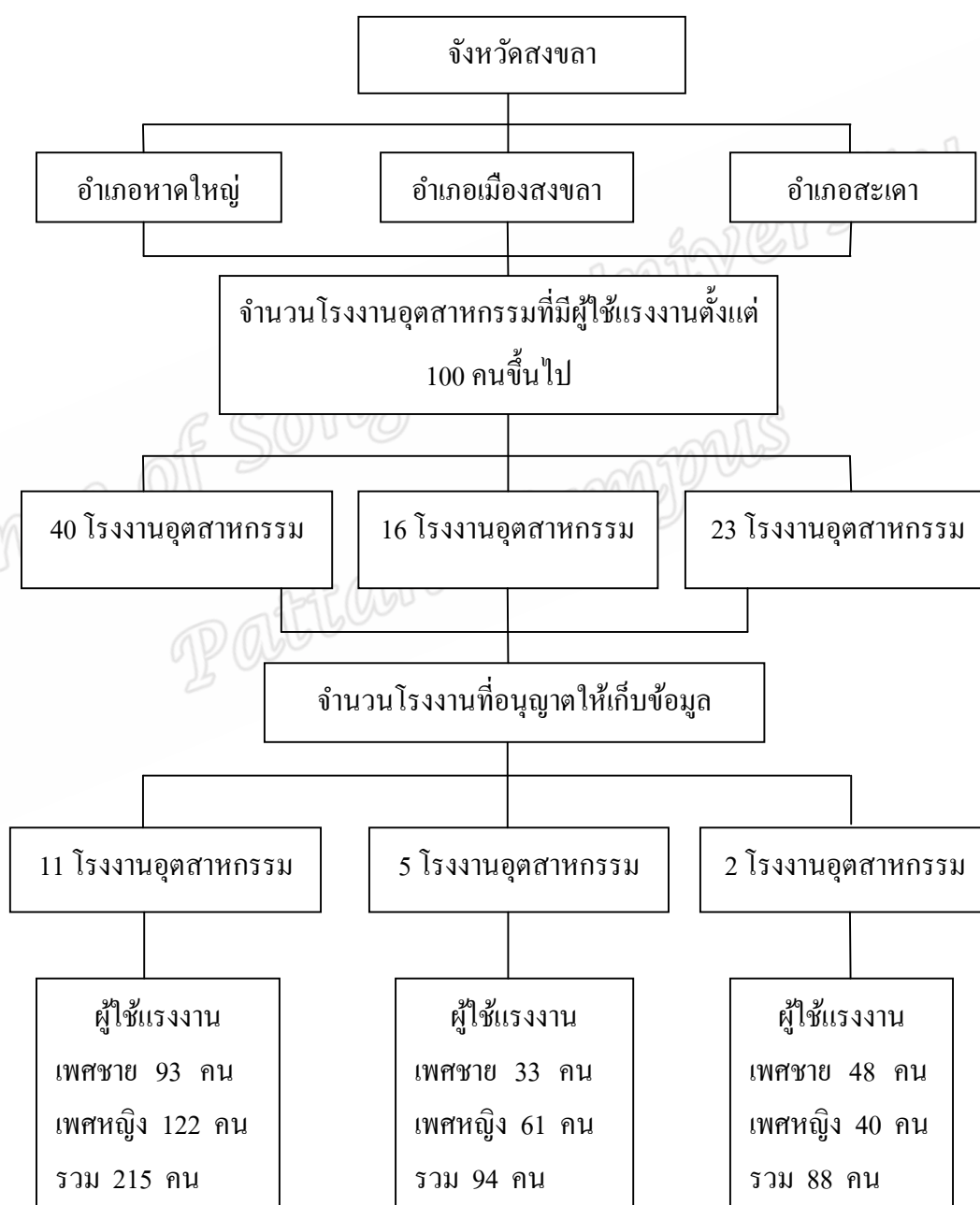
ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi Stage Sampling) ดังนี้

1. การเลือกจังหวัดสงขลาแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากจังหวัดสงขลา มีการจ้างงานมากกว่า 100,000 คน และเป็นจังหวัดที่มีบทบาทเชิงเศรษฐกิจสูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับในกลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้ (นราธิวาส ปัตตานี ยะลา สงขลา และสตูล) (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(สสว.), 2556 : ออนไลน์) ทั้งนี้จังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดหนึ่งที่ถูกกำหนดให้เป็นเมืองหลัก ในการพัฒนาเป็นเมืองศูนย์กลางอุตสาหกรรมของภาคใต้ (กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม, 2536 : 24 อ้างถึงในเพชรน้อย สิงห์ช่างชัย, 2539 : 1)

2. การเลือกอำเภอแบบเจาะจง (Purposive Sampling) มา 3 อำเภอ ได้แก่ อำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา เนื่องจากเป็นอำเภอที่มีประชากรผู้ใช้แรงงานมากที่สุดในจังหวัดสงขลา โดยคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 397 คน

3. จากนั้นแบ่งกลุ่มตัวอย่างในแต่ละอำเภอ ตามจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมที่มีจำนวนผู้ใช้แรงงานตั้งแต่ 100 คนขึ้นไป (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา, 2557) ในอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling)

4. เมื่อได้กลุ่มตัวอย่างแล้วทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience Sampling) โดยทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้จำนวนตามความต้องการโดยไม่มีหลักเกณฑ์จะเป็นบุคคลใดก็ได้ที่สามารถให้ข้อมูลได้ ดังแสดงภาพ 2

ภาพ 2 แผนภาพแสดงวิธีการสุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ แบบสอบถามโดยศึกษาประเด็นคำถามตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา และแบ่งเครื่องมือเป็น 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปทางด้านปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการทำงาน และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ซึ่งประกอบไปด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ชั่วโมงการทำงาน อายุการทำงาน สวัสดิการที่ได้รับ รายได้เฉลี่ยต่อวัน ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน เงินออมในแต่ละเดือน และหนี้สินของผู้ใช้แรงงาน

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสภาพการทำงาน และด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม

โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยอธิบายได้ดังนี้

1. เกณฑ์การให้คะแนน

ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ดังปรากฏในตาราง 6

ตาราง 6 ความหมายและระดับการวัดของตัวแปรอิสระ

ตัวแปร	ความหมาย	ระดับการวัด/รายละเอียด
เพศ	เพศของผู้ใช้แรงงาน	นามบัญญัติ (Nominal data) 0=เพศชาย 1=เพศหญิง
อายุ	อายุเต็มปี	อัตราส่วน (Ratio data)
ระดับการศึกษา	การศึกษาขั้นสูงสุด	เรียงลำดับ (Ordinal data) 1=มัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า 2=มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า 3=อนุปริญญาหรือเทียบเท่า 4=ปริญญาตรี / สูงกว่าปริญญาตรี

ตาราง 6 ความหมายและระดับการวัดของตัวแปรอิสระ (ต่อ)

ตัวแปร	ความหมาย	ระดับการวัด/รายละเอียด
สถานภาพสมรส	สถานภาพสมรสในปัจจุบัน ของผู้ใช้แรงงาน	นามบัญญัติ (Nominal data) 1=โสด 2= สมรส 3=หม้าย 4=หย่า
ชั่วโมงการทำงาน	เวลาเป็นชั่วโมงในการทำงาน ในแต่ละวัน วัดข้อมูลเป็น จำนวนชั่วโมง	อัตราส่วน (Ratio data)
รายได้ต่อวัน	จำนวนเงินที่ได้รับในแต่ละวัน	อัตราส่วน (Ratio data)
ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน	จำนวนเงินที่ต้องใช้จ่ายใน แต่ละเดือน	อัตราส่วน (Ratio data)
เงินออมในแต่ละเดือน	จำนวนเงินที่เหลือจากการใช้ จ่ายในแต่ละเดือน	อัตราส่วน (Ratio data)
หนี้สิน	จำนวนหนี้สินทั้งหมดที่ต้อง ชำระคืน	อัตราส่วน (Ratio data)
อายุการทำงาน	อายุการทำงานของ ผู้ใช้แรงงาน โดยวัดข้อมูลเป็น จำนวนเดือน	อัตราส่วน (Ratio data)
สวัสดิการที่ได้รับ	สวัสดิการที่ได้รับจากโรงงาน อุตสาหกรรม	นามบัญญัติ (Nominal data)

ตัวแปรตาม คือ คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสภาพการทำงาน และด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม มีระดับการวัดแบบช่วง (Interval Scale) โดยเกิดจากการรวมคะแนนของข้อคำถามต่างๆ ลักษณะการตอบจะเป็นการให้น้ำหนักความสำคัญจากมากไปหาน้อย โดยแบ่งเป็น 5 ระดับของไลเคิร์ต (Likert Scale) โดยกำหนดน้ำหนักคะแนนแต่ละตัวเลือกดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 102)

ด้านเศรษฐกิจ ด้านสภาพการทำงาน และด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม ลักษณะข้อความเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์ให้คะแนนตามระดับความคิดเห็นดังนี้

5 คะแนน หมายถึง มากที่สุด

4 คะแนน หมายถึง มาก

3 คะแนน หมายถึง ปานกลาง

2 คะแนน หมายถึง น้อย

1 คะแนน หมายถึง น้อยที่สุด

โดยมีคะแนนเฉลี่ยที่ได้นำมาแปลความหมายตามเกณฑ์ดังนี้(บุญชม ศรีสะอาด, 2545 :

103)

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.51 - 5.00 หมายถึง มากที่สุด

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.51 - 4.50 หมายถึง มาก

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.51 - 3.50 หมายถึง ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.51 - 2.50 หมายถึง น้อย

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 1.50 หมายถึง น้อยที่สุด

2. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

แบบสอบถามที่นำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องให้ครอบคลุมตามองค์ประกอบของตัวแปร โดยมีการทดสอบความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้ (Validity and Reliability) ดังนี้

2.1 ตรวจสอบเครื่องมือให้ตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยนำแบบสอบถามทั้งหมดให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบอย่างน้อย 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และรวบรวมข้อเสนอแนะทั้งหมดนำมาปรับปรุง แก้ไข หรือเพิ่มเติมตามความเหมาะสม ให้มีความครบถ้วน และความถูกต้องของแบบสอบถามที่จะใช้เก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

2.1.1 ผศ.อาฟีฟี ลาเต๊ะ ผู้เชี่ยวชาญด้านสถิติเพื่อการวิจัย

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

2.1.2 ดร.ภัทรอร เวสารัตน์ ผู้เชี่ยวชาญด้านแรงงาน

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

2.1.3 ดร.สุพัตตรา ตันติจริยพันธ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านนโยบายสาธารณะ

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

2.2 ตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการนำแบบสอบถามที่ได้ทำการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้ในกลุ่มประชากรที่ใกล้เคียงกันจำนวน 30 คน นำแบบสอบถามมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นทั้งหมด โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบัค (Cronbach Alpha Coefficient) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.94

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยมีขั้นตอนดังนี้

1. นำหนังสือจากมหาวิทยาลัยและแบบสอบถามยื่นต่อผู้ที่สามารถอนุญาตให้เก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ใช้งานในโรงงานอุตสาหกรรม โดยดำเนินการส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลให้แก่โรงงานอุตสาหกรรมที่มีจำนวนผู้ใช้งานตั้งแต่ 100 คนขึ้นไป (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา, 2557) ซึ่งแบ่งตามโรงงานอุตสาหกรรมในอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา ดังปรากฏในตาราง 7

ตาราง 7 โรงงานอุตสาหกรรมที่มีจำนวนผู้ใช้งานตั้งแต่ 100 คนขึ้นไป ที่อนุญาตให้เก็บข้อมูลในอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา

อำเภอ	จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมที่มีผู้ใช้งานตั้งแต่ 100 คนขึ้นไป	จำนวนโรงงานที่อนุญาตให้เก็บข้อมูล
อำเภอหาดใหญ่	40	11
อำเภอเมืองสงขลา	16	5
อำเภอสะเดา	23	2

2. กำหนดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 397 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา ดังปรากฏในตาราง 8

ตาราง 8 กลุ่มตัวอย่างในอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา

อำเภอ	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง		
	เพศชาย	เพศหญิง	รวม
อำเภอหาดใหญ่	93	122	215
อำเภอเมืองสงขลา	33	61	94
อำเภอสะเดา	48	40	88

จากตารางเมื่อได้กลุ่มตัวอย่างผู้ใช้แรงงานในแต่ละอำเภอ ทำการเก็บแบบสอบถามตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง จนครบจำนวนที่ต้องการ

3. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับเพื่อป้องกันความผิดพลาดหรือความไม่สมบูรณ์ของข้อมูล แล้วดำเนินการให้คะแนนและวิเคราะห์ค่าทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้วิเคราะห์

1. การอธิบายข้อมูลในส่วนของปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการทำงาน และปัจจัยด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานใช้สถิติเชิงพรรณนาในการอธิบายสถิติที่ใช้ประกอบด้วย ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม โดยใช้สถิติในการอนุมานเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม (Y) กับตัวแปรอิสระ (X) ว่ามีทิศทางของความสัมพันธ์กันทางบวก (แปรผันตาม) หรือความสัมพันธ์ทางลบ (แปรผกผัน) ซึ่งใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) รวมทั้งการทดสอบไคสแควร์ (Chi-Square Test : χ^2 - test) เพื่อทดสอบปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสภาพการทำงาน และด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม

3. ใช้โปรแกรมทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ผู้วิจัยเสนอผลการวิจัยดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ใช้แรงงาน
2. ข้อมูลคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท
3. วิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ใช้แรงงาน

ตาราง 9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (N = 397)	ร้อยละ 100.00
1. เพศ		
ชาย	(174)	43.83
หญิง	(223)	56.17
2. อายุ		
น้อยกว่า 35 ปี	(173)	43.58
35-45 ปี	(166)	41.81
46 ปีขึ้นไป	(58)	14.61
$\bar{X} = 36.28$ S.D. = 8.43		

ตาราง 9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (N = 397)	ร้อยละ 100.00
3. ระดับการศึกษา		
มัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า	(163)	41.06
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า	(136)	34.26
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	(58)	14.61
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	(40)	10.08
4. สถานภาพสมรส		
โสด	(96)	24.18
สมรส	(272)	68.51
หย่าร้าง	(19)	4.79
หม้าย	(10)	2.52
4.1 การมีรายได้ของคู่สมรส		
มี	(237)	59.70
ไม่มี	(160)	40.30
4.2 การมีบุตร		
มี	(255)	64.23
ไม่มี	(142)	35.77
4.3 บุตรกำลังศึกษาเล่าเรียน		
เรียน	(214)	53.90
ไม่เรียน	(183)	46.10
4.4 ค่าใช้จ่ายในค่าเล่าเรียนบุตร		
มี	(214)	53.90
ไม่มี	(183)	46.10

จากตาราง 9 พบว่า ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 56.17 ส่วนที่เหลือเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 43.83 โดยส่วนใหญ่อายุน้อยกว่า 35 ปี คิดเป็นร้อยละ 43.58 รองลงมาอายุระหว่าง 35-45 ปี คิดเป็นร้อยละ 41.81 และอายุ 46 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 14.61 ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับชั้นสูงสุดมัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า คิดเป็นร้อยละ 41.06 รองลงมาระดับ

มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 34.26 และระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 14.61 สมรส คิดเป็นร้อยละ 68.51 รองลงมาโสด คิดเป็นร้อยละ 24.18 และหย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 4.79 คู่สมรสมีรายได้ คิดเป็นร้อยละ 59.70 มีบุตรคิดเป็นร้อยละ 64.23 บุตรกำลังศึกษาและมีค่าใช้จ่ายในค่าเล่าเรียนบุตรคิดเป็นร้อยละ 53.90

ตาราง 10 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลด้านการทำงาน

ข้อมูลด้านการทำงาน	จำนวน (N = 397)	ร้อยละ 100.00
5. อายุการทำงาน		
น้อยกว่า 10 ปี	(205)	51.64
10-20 ปี	(179)	45.09
มากกว่า 20 ปี	(13)	3.27
$\bar{X} = 9.64$ S.D. = 5.86		
6. ชั่วโมงการทำงานต่อวัน		
8 ชั่วโมง	(363)	91.44
9 ชั่วโมง	(32)	8.06
10 ชั่วโมง	(2)	0.50
$\bar{X} = 8.09$ S.D. = 0.31		

จากตาราง 10 พบว่า ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่มีอายุการทำงานน้อยกว่า 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 51.64 รองลงมาคือ 10-20 ปี คิดเป็นร้อยละ 45.09 และอายุการทำงานมากกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 3.27 ส่วนใหญ่ทำงานวันละ 8 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 91.44 รองลงมาคือทำงาน 9 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 8.06 และทำงาน 10 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 0.50

ตาราง 11 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลด้านการทำงานในส่วนของสวัสดิการ

ข้อมูลด้านการทำงานในส่วนของสวัสดิการ	จำนวน (N = 397)	ร้อยละ 100.00
7. สวัสดิการที่ได้รับ		
ก่อนการปรับค่าจ้าง		
7.1 ชุดทำงาน		
ได้รับ	(221)	55.67
ไม่ได้รับ	(176)	44.33
7.2 บริการรถรับ-ส่ง		
ได้รับ	(249)	62.72
ไม่ได้รับ	(148)	37.28
7.3 อาหาร-เครื่องดื่ม		
ได้รับ	(183)	46.10
ไม่ได้รับ	(214)	53.90
7.4 ที่พักอาศัย		
ได้รับ	(152)	38.29
ไม่ได้รับ	(245)	61.71
7.5 ค่ารักษาพยาบาลนอกเหนือจากประกันสังคม		
ได้รับ	(171)	43.07
ไม่ได้รับ	(226)	56.93
7.6 เงินโบนัสประจำปี		
ได้รับ	(274)	69.02
ไม่ได้รับ	(123)	30.98
7.7 เงินช่วยเหลือกรณีทุพพลภาพจากอุบัติเหตุ		
ได้รับ	(273)	68.77
ไม่ได้รับ	(124)	31.23

ตาราง 11 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลด้านการทำงานในส่วน
ของสวัสดิการ (ต่อ)

ข้อมูลด้านการทำงานในส่วนของสวัสดิการ	จำนวน (N = 397)	ร้อยละ 100.00
7. สวัสดิการที่ได้รับ		
ก่อนการปรับค่าจ้าง (ต่อ)		
7.8 เงินช่วยเหลือกรณีเสียชีวิตขณะทำงาน		
ได้รับ	(286)	72.04
ไม่ได้รับ	(111)	27.96
7.9 เงินฌาปนกิจสงเคราะห์		
ได้รับ	(260)	65.49
ไม่ได้รับ	(137)	34.51
7.10 ค่าชดเชยกรณีให้ออกจากบริษัทก่อนกำหนด		
ได้รับ	(234)	58.94
ไม่ได้รับ	(163)	41.06
หลังการปรับค่าจ้าง		
7.1 ชุดทำงาน		
ได้รับ	(61)	15.37
ไม่ได้รับ	(336)	84.63
7.2 บริการรถรับ-ส่ง		
ได้รับ	(110)	27.71
ไม่ได้รับ	(287)	72.29
7.3 อาหาร-เครื่องดื่ม		
ได้รับ	(119)	29.97
ไม่ได้รับ	(278)	70.03
7.4 ที่พักอาศัย		
ได้รับ	(55)	13.85
ไม่ได้รับ	(342)	86.15

ตาราง 11 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลด้านการทำงานในส่วน
ของสวัสดิการ (ต่อ)

ข้อมูลด้านการทำงานในส่วนของสวัสดิการ	จำนวน (N = 397)	ร้อยละ 100.00
7. สวัสดิการที่ได้รับ		
หลังการปรับค่าจ้าง (ต่อ)		
7.5 ค่ารักษาพยาบาลนอกเหนือจาก ประกันสังคม		
ได้รับ	(61)	15.37
ไม่ได้รับ	(336)	84.63
7.6 เงิน โบนัสประจำปี		
ได้รับ	(119)	29.97
ไม่ได้รับ	(278)	70.03
7.7 เงินช่วยเหลือกรณีทุพพลภาพจากอุบัติเหตุ		
ได้รับ	(190)	47.86
ไม่ได้รับ	(207)	52.14
7.8 เงินช่วยเหลือกรณีเสียชีวิตขณะทำงาน		
ได้รับ	(205)	51.64
ไม่ได้รับ	(192)	48.36
7.9 เงินฌาปนกิจสงเคราะห์		
ได้รับ	(201)	50.63
ไม่ได้รับ	(196)	49.37
7.10 ค่าชดเชยกรณีให้ออกจากบริษัทก่อน กำหนด		
ได้รับ	(177)	44.58
ไม่ได้รับ	(220)	55.42

จากตาราง 11 พบว่า สวัสดิการก่อนปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่ ได้รับ ประกอบด้วย ชุดทำงาน ร้อยละ 55.67 บริการรถรับ-ส่ง ร้อยละ 62.72 โบนัสประจำปี ร้อยละ 69.02 เงินช่วยเหลือกรณีทุพพลภาพจากอุบัติเหตุขณะทำงาน ร้อยละ 68.77 เงินช่วยเหลือกรณีเสียชีวิตขณะทำงาน ร้อยละ 72.04 เงินฌาปนกิจสงเคราะห์ ร้อยละ 65.49 และได้รับค่าชดเชยกรณีให้ออกจากบริษัทก่อนกำหนด ร้อยละ 58.94 ส่วนสวัสดิการที่ได้รับหลังปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ประกอบด้วย เงินช่วยเหลือกรณีเสียชีวิตขณะทำงาน ร้อยละ 51.64 และเงินฌาปนกิจสงเคราะห์ ร้อยละ 50.63

ตาราง 12 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลด้านเศรษฐกิจ

ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ	จำนวน (N = 397)	ร้อยละ 100.00
8. ค่าจ้างที่ได้รับขณะนี้ตามนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท		
น้อยกว่า 300 บาท	(17)	4.28
300 บาท	(335)	84.38
สูงกว่า 300 บาท	(45)	11.34
9. รายได้ต่อวัน		
น้อยกว่า 300 บาท	(17)	4.28
300 บาทขึ้นไป	(380)	95.72
$\bar{X} = 308.26$ S.D. = 29.32		
10. ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน		
น้อยกว่า 3,000 บาท	(9)	2.27
3,000-5,000 บาท	(86)	21.66
5,001-7,000 บาท	(155)	39.04
7,001-9,000 บาท	(92)	23.17
มากกว่า 9,000 บาท	(55)	13.85
11. หนี้สินที่ต้องชำระ		
มี	(269)	67.76
ไม่มี	(128)	32.24

ตาราง 12 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลด้านเศรษฐกิจ (ต่อ)

ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ	จำนวน (N = 397)	ร้อยละ 100.00
11.1 จำนวนหนี้สิน		
ไม่มีหนี้สิน	(128)	32.24
น้อยกว่า 25,000 บาท	(198)	49.88
25,000-50,000 บาท	(56)	14.10
50,001-75,000 บาท	(11)	2.77
มากกว่า 75,000 บาท	(4)	1.01
$\bar{X} = 10,790.57$ S.D.= 17,594.96		
12. เงินออมที่เหลือเก็บในแต่ละเดือน	(149)	37.53
มี	(248)	62.47
ไม่มี		
12.1 จำนวนเงินออม		
ไม่มีเงินออม	(248)	62.47
น้อยกว่า 2,500 บาท	(115)	28.97
2,500-5,000 บาท	(32)	8.06
5,001-7,500 บาท	(1)	0.25
มากกว่า 7,500 บาท	(1)	0.25
$\bar{X} = 687.41$ S.D. = 1,264.83		

จากตาราง 12 พบว่า ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่ได้รับค่าจ้างไม่ต่ำกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท คิดเป็นร้อยละ 84.38 ผู้ที่มีรายได้ 300 บาทขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 95.72 ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 5,001-7,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 39.04 รองลงมาคือค่าใช้จ่ายระหว่าง 7,001-9,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 23.17 และมีค่าใช้จ่ายระหว่าง 3,000-5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 21.66 ส่วนใหญ่มีภาระหนี้สินที่ต้องชำระร้อยละ 67.76 โดยมีจำนวนน้อยกว่า 25,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 49.88 รองลงมาจำนวนหนี้สินระหว่าง 25,000-50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 14.10 และมีจำนวนหนี้สินระหว่าง 50,001-75,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 2.77 ส่วนใหญ่ไม่มีเงินออม ร้อยละ 62.47 โดยมีจำนวนเงินออมน้อยกว่า 2,500 บาท คิดเป็นร้อยละ 28.97 รองลงมาไม่มีเงินออมระหว่าง 2,500-5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 8.06 และมีเงินออมมากกว่า 5,001 บาทเพียงร้อยละ 0.50

ตอนที่ 2 ข้อมูลคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลาหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานภาพรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตาราง 13 สรุปภาพรวมค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ข้อมูลภาพรวมคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. ด้านเศรษฐกิจ	3.19	0.79	ปานกลาง
2. ด้านสภาพการทำงาน	3.15	0.59	ปานกลาง
3. ด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม	2.56	0.65	ปานกลาง
รวม	3.04	0.60	ปานกลาง

จากตาราง 13 เมื่อพิจารณาภาพรวมคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานมีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.04$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านเศรษฐกิจและด้านสภาพการทำงาน ค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือ $\bar{X}=3.19$ และ $\bar{X}=3.15$ ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง และด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม ($\bar{X}=2.56$) อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน แต่น้อยกว่าด้านอื่นๆ

2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจ	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. รายได้ที่เพิ่มขึ้นมีความสัมพันธ์กับค่าครองชีพ	3.48	0.97	ปานกลาง
2. รายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้ครอบครัวมีกำลังซื้อหรือสามารถเลือกซื้อในสิ่งที่ต้องการได้	2.99	1.01	ปานกลาง
3. มีเงินออมหรือเงินเก็บเพิ่มขึ้นเมื่อมีการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำเป็นวันละ 300	2.87	1.01	ปานกลาง
4. รายได้ที่เพิ่มขึ้นเพียงพอต่อการใช้จ่ายระเหินสินที่มี ทำให้ภาระหนี้สินลดลง	2.87	1.07	ปานกลาง
5. รายได้ที่เพิ่มขึ้นสามารถนำมาจุนเจือคนในครอบครัวได้มากขึ้น	3.04	1.01	ปานกลาง
6. ค่าจ้างที่ได้รับ ณ ขณะนี้ ได้รับตามนโยบายปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำวันละ 300 บาท	3.62	1.09	มาก
7. ได้รับค่าตอบแทนครบถ้วนและยุติธรรมตามที่กฎหมายกำหนด	3.62	1.08	มาก
รวม	3.19	0.79	ปานกลาง

จากตาราง 14 เมื่อพิจารณาภาพรวมคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงาน หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.19$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นมากที่สุด คือ ค่าจ้างที่ได้รับ ณ ขณะนี้ได้รับตามนโยบายปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำวันละ 300 บาท เท่ากับการได้รับค่าตอบแทนครบถ้วนและยุติธรรมตามที่กฎหมายกำหนด ($\bar{X} = 3.62$) รองลงมา คือ รายได้ที่เพิ่มขึ้นมีความสัมพันธ์กับค่าครองชีพ ($\bar{X} = 3.48$) และรายได้ที่เพิ่มขึ้นสามารถนำมาจุนเจือคนในครอบครัวได้มากขึ้น ($\bar{X} = 3.04$)

2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงาน หลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงาน หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ข้อมูลทางด้านสภาพการทำงาน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. มีสภาพการทำงานที่ดีขึ้น	3.16	0.74	ปานกลาง
2. มีภาระหน้าที่เพิ่มขึ้นเมื่อมีการขึ้นค่าจ้าง	3.60	0.83	มาก
3. รู้สึกตึงเครียดในระหว่างปฏิบัติงานมากขึ้น หลังจากได้รับการปรับค่าจ้างขั้นต่ำ	3.55	0.96	มาก
4. ได้รับสวัสดิการต่างๆ เพียงพอและเหมาะสมกับการ ทำงาน	2.90	1.08	ปานกลาง
5. มีประสิทธิภาพการทำงานที่ดีขึ้นสอดคล้องกับ ค่าจ้างที่เพิ่มขึ้น	3.18	0.84	ปานกลาง
6. มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นกว่าเดิมหลังมีการปรับขึ้น ค่าจ้างขั้นต่ำ	3.15	0.93	ปานกลาง
7. ชั่วโมงการทำงานมีความเหมาะสมต่อการปรับขึ้น ค่าจ้าง	3.19	0.83	ปานกลาง
8. มีเวลาว่างหรือเวลาพักผ่อนกับครอบครัว	2.93	0.84	ปานกลาง
9. มีเวลาพักที่เพียงพอในระหว่างการทำงาน	2.95	0.78	ปานกลาง
10. รู้สึกถึงความมั่นคงในหน้าที่การงานเมื่อได้รับค่าจ้าง เพิ่มขึ้น	2.93	0.94	ปานกลาง
รวม	3.15	0.59	ปานกลาง

จากตาราง 15 เมื่อพิจารณาภาพรวมคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงาน หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นมากที่สุด คือ มีภาระหน้าที่เพิ่มขึ้นเมื่อมีการขึ้นค่าจ้าง ($\bar{X} = 3.60$) รองลงมา มีความคิดเห็นว่ารู้สึกตึงเครียดใน

ระหว่างปฏิบัติงานมากขึ้นหลังจากได้รับการปรับค่าจ้างขั้นต่ำ ($\bar{X} = 3.55$) และมีความคิดเห็นด้าน ชั่วโมงการทำงานมีความเหมาะสมต่อการปรับขึ้นค่าจ้าง ($\bar{X} = 3.19$)

2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการ ประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของ ผู้ใช้แรงงาน หลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ข้อมูลทางด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. รายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้สามารถช่วยเหลือสังคมได้ (การบริจาค การทำบุญ เป็นต้น)	2.54	0.80	ปานกลาง
2. รายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้มีความสุขกับบุคคลรอบข้าง เพิ่มขึ้น (เพื่อน ครอบครัว ญาติ)	2.57	0.78	ปานกลาง
3. สามารถมีส่วนช่วยเหลือบุคคลรอบข้างได้ (งานแต่งงาน การบวช กฐินทอดผ้าป่า เป็นต้น)	2.45	0.79	น้อย
4. รายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้สามารถใช้สังสรรค์กับบุคคล รอบข้างได้ (เพื่อน ครอบครัว ญาติ) อาทิ การไปเที่ยว พักผ่อน การรับประทานอาหารมือพิเศษด้วยกัน เป็นต้น	2.56	0.75	ปานกลาง
5. รายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้สามารถช่วยเหลือคนใน ครอบครัวได้อย่างเต็มที่ (ค่าเล่าเรียน ค่าใช้จ่ายของคนใน ครอบครัว เป็นต้น)	2.65	0.78	ปานกลาง
รวม	2.56	0.65	ปานกลาง

จากตาราง 16 เมื่อพิจารณาภาพรวมคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของ ผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่มิมีความ คิดเห็นในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.56$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่มิมีความคิดเห็นมาก ที่สุด คือ รายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้สามารถช่วยเหลือคนในครอบครัวได้อย่างเต็มที่ (ค่าเล่าเรียน ค่าใช้จ่ายของคนในครอบครัว เป็นต้น) ($\bar{X} = 2.65$) รองลงมามีความคิดเห็นว่ารายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้ มีความสุขกับบุคคลรอบข้างเพิ่มขึ้น (เพื่อน ครอบครัว ญาติ) ($\bar{X} = 2.57$) และมีความคิดเห็นว่

รายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้สามารถใช้สังสรรค์กับบุคคลรอบข้างได้ (เพื่อน ครอบครัวญาติ) อาทิกิจกรรมเที่ยวพักผ่อน การรับประทานอาหารมือพิเศษด้วยกัน เป็นต้น ($\bar{X} = 2.56$)

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

3.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน หลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

จากตาราง 17 พบว่า ปัจจัยด้านเพศกับคุณภาพชีวิตโดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่เพศหญิงจะมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานมากกว่าเพศชาย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยด้านเพศกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจ และด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงาน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนปัจจัยด้านเพศกับด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กัน

ตาราง 17 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

คุณภาพชีวิตของ ผู้ใช้แรงงาน/เพศ	คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน											
	โดยรวม			ด้านเศรษฐกิจ			ด้านสภาพการทำงาน			ด้านปฏิสัมพันธ์กับคนใน สังคม		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
น้อยที่สุด (N)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	(6)	(12)	(18)
ร้อยละ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1.51	3.02	4.53
น้อย (N)	(6)	(6)	(12)	(12)	(7)	(19)	(2)	(1)	(3)	(39)	(43)	(82)
ร้อยละ	1.51	1.51	3.02	3.02	1.76	4.79	0.50	0.25	0.76	9.82	10.83	20.65
ปานกลาง (N)	(75)	(144)	(219)	(58)	(138)	(196)	(83)	(139)	(222)	(109)	(147)	(256)
ร้อยละ	18.89	36.27	55.16	14.61	34.76	49.37	20.91	35.01	55.92	27.46	37.03	64.48
มาก (N)	(80)	(56)	(136)	(71)	(44)	(115)	(74)	(58)	(132)	(19)	(21)	(40)
ร้อยละ	20.15	14.11	34.26	17.88	11.08	28.97	18.64	14.61	33.25	4.79	5.29	10.08
มากที่สุด (N)	(13)	(17)	(30)	(33)	(34)	(67)	(15)	(25)	(40)	(1)	(0)	(1)
ร้อยละ	3.27	4.28	7.56	8.31	8.56	16.88	3.78	6.30	10.08	0.25	0.00	0.25
ความสัมพันธ์	$\chi^2 = 20.78$			$\chi^2 = 34.81$			$\chi^2 = 13.05$			$\chi^2 = 2.93$		
	p=.00*			p=.00*			p=.00*			p=.57		

ตาราง 18 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบาย
ค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

อายุ	คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม				
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
น้อยกว่า 35 ปี (N)	(4)	(86)	(67)	(16)	(173)
ร้อยละ	1.01	21.66	16.88	4.03	43.58
35-45 ปี (N)	(6)	(106)	(46)	(8)	(166)
ร้อยละ	1.51	26.70	11.59	2.02	41.81
มากกว่า 45 ปี (N)	(2)	(27)	(23)	(6)	(58)
ร้อยละ	0.50	6.80	5.79	1.51	14.61
รวม (N)	(12)	(219)	(136)	(30)	(397)
ร้อยละ	3.02	55.16	34.26	7.56	100.00
$\chi^2 = 10.98$ $p = .09$					

จากตาราง 18 พบว่า ปัจจัยด้านอายุกับคุณภาพชีวิตโดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 19 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงาน
หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

อายุ	ด้านเศรษฐกิจ				
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
น้อยกว่า 35 ปี (N)	(5)	(76)	(50)	(42)	(173)
ร้อยละ	1.26	19.14	12.59	10.58	43.58
35-45 ปี (N)	(10)	(92)	(50)	(14)	(166)
ร้อยละ	2.52	23.17	12.59	3.53	41.81
มากกว่า 45 ปี (N)	(4)	(28)	(15)	(11)	(58)
ร้อยละ	1.01	7.05	3.78	2.77	14.61
รวม (N)	(19)	(196)	(115)	(67)	(397)
ร้อยละ	4.79	49.37	28.97	16.88	100.00
$\chi^2 = 17.70$ $p = .01^*$					

จากตาราง 19 พบว่า ปัจจัยด้านอายุกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีอายุน้อยกว่า 35 ปี จะมีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

ตาราง 20 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

อายุ	ด้านสภาพการทำงาน				รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
น้อยกว่า 35 ปี (N)	(1)	(89)	(65)	(18)	(173)
ร้อยละ	0.25	22.42	16.37	4.53	43.58
35-45 ปี (N)	(2)	(106)	(45)	(13)	(166)
ร้อยละ	0.50	26.70	11.34	3.27	41.81
มากกว่า 45 ปี (N)	(0)	(27)	(22)	(9)	(58)
ร้อยละ	0	6.80	5.54	2.27	14.61
รวม (N)	(3)	(222)	(132)	(40)	(397)
ร้อยละ	0.76	55.92	33.25	10.08	100.00
$\chi^2 = 10.14$ p=.12					

จากตาราง 20 พบว่า ปัจจัยด้านอายุกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 21 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

อายุ	ด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม				
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	รวม
น้อยกว่า 35 ปี (N)	(8)	(36)	(109)	(20)	(173)
ร้อยละ	2.02	9.07	27.46	5.4	43.58
35-45 ปี (N)	(9)	(35)	(112)	(10)	(166)
ร้อยละ	2.27	8.82	28.21	2.52	41.81
มากกว่า 45 ปี (N)	(1)	(11)	(35)	(11)	(58)
ร้อยละ	0.25	2.77	8.82	2.77	14.61
รวม (N)	(18)	(82)	(256)	(41)	(397)
ร้อยละ	4.53	20.65	64.48	10.33	100.00

$\chi^2 = 10.53$ $p = .23$

จากตาราง 21 พบว่า ปัจจัยด้านอายุกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 22 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ระดับการศึกษา	คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม				
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
มัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า (N)	(8)	(107)	(36)	(12)	(163)
ร้อยละ	2.02	26.95	9.07	3.02	41.06
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า (N)	(1)	(79)	(49)	(7)	(136)
ร้อยละ	0.25	19.90	12.34	1.76	34.26
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า (N)	(0)	(22)	(31)	(5)	(58)
ร้อยละ	0	5.54	7.81	1.26	14.61
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า (N)	(3)	(11)	(20)	(6)	(40)
ร้อยละ	0.76	2.77	5.04	1.51	10.08
รวม (N)	(12)	(219)	(136)	(30)	(397)
ร้อยละ	3.02	55.16	34.26	7.56	100.00

$\chi^2 = 41.18$ $p = .00^*$

จากตาราง 22 พบว่า ปัจจัยด้านระดับการศึกษากับคุณภาพชีวิตโดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่ามีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

ตาราง 23 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงาน
หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ระดับการศึกษา	ด้านเศรษฐกิจ				
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
มัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า (N)	(14)	(94)	(39)	(16)	(163)
ร้อยละ	3.53	23.68	9.82	4.03	41.06
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า (N)	(2)	(70)	(50)	(14)	(136)
ร้อยละ	0.50	17.63	12.59	3.53	34.26
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า (N)	(1)	(20)	(14)	(23)	(58)
ร้อยละ	0.25	5.04	3.53	5.79	14.61
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า (N)	(2)	(12)	(12)	(14)	(40)
ร้อยละ	0.50	3.02	3.02	3.53	10.08
รวม (N)	(19)	(196)	(115)	(67)	(397)
ร้อยละ	4.79	49.37	28.97	16.88	100.00

$\chi^2 = 55.92$ $p=0.00^*$

จากตาราง 23 พบว่า ปัจจัยด้านระดับการศึกษากับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่ามีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านเศรษฐกิจหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

ตาราง 24 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ระดับการศึกษา	ด้านสภาพการทำงาน				
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
มัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า (N)	(2)	(111)	(34)	(16)	(163)
ร้อยละ	0.50	27.96	8.56	4.03	41.06
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า (N)	(1)	(75)	(51)	(9)	(136)
ร้อยละ	0.25	18.89	12.85	2.27	34.26
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า (N)	(0)	(21)	(28)	(9)	(58)
ร้อยละ	0	5.29	7.05	2.27	14.61
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า (N)	(0)	(15)	(19)	(6)	(40)
ร้อยละ	0	3.78	4.79	1.51	10.08
รวม (N)	(3)	(222)	(132)	(40)	(397)
ร้อยละ	0.76	55.92	33.25	10.08	100.00

$\chi^2 = 30.96$ $p = .00^*$

จากตาราง 24 พบว่า ปัจจัยด้านระดับการศึกษากับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่ามีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านสภาพการทำงานมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

ตาราง 25 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม
ของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ระดับการศึกษา	ด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม				
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	รวม
มัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า (N)	(8)	(34)	(108)	(13)	(163)
ร้อยละ	2.02	8.56	27.20	3.27	41.06
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า (N)	(5)	(33)	(85)	(13)	(136)
ร้อยละ	1.26	8.31	21.41	3.27	34.26
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า (N)	(4)	(12)	(33)	(9)	(58)
ร้อยละ	1.01	3.02	8.31	2.27	14.61
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า (N)	(1)	(3)	(30)	(6)	(40)
ร้อยละ	0.25	0.76	7.56	1.51	10.08
รวม (N)	(18)	(82)	(256)	(41)	(397)
ร้อยละ	4.53	20.65	64.48	10.33	100.00

$\chi^2 = 12.44$ $p = .41$

จากตาราง 25 พบว่า ปัจจัยด้านระดับการศึกษากับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 26 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยรวม หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

สถานภาพทางสมรส	คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม				
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
โสด (N)	(2)	(46)	(38)	(10)	(96)
ร้อยละ	0.50	11.59	9.57	2.52	24.18
สมรส (N)	(10)	(163)	(80)	(19)	(272)
ร้อยละ	2.52	41.06	20.15	4.79	68.51
หย่าร้าง (N)	(0)	(8)	(11)	(0)	(19)
ร้อยละ	0	2.02	2.77	0	4.79
หม้าย (N)	(0)	(2)	(7)	(1)	(10)
ร้อยละ	0	0.50	1.76	0.25	2.52
รวม (N)	(12)	(219)	(136)	(30)	(397)
ร้อยละ	3.02	55.16	34.26	7.56	100.00

$\chi^2 = 18.56$ $p = .03^*$

จากตาราง 26 พบว่า ปัจจัยด้านสถานภาพสมรสกับคุณภาพชีวิตโดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่สมรสมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

ตาราง 27 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงาน
หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

สถานภาพสมรส	ด้านเศรษฐกิจ				
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
โสด (N)	(4)	(41)	(26)	(25)	(96)
ร้อยละ	1.01	10.33	6.55	6.30	24.18
สมรส (N)	(15)	(149)	(77)	(31)	(272)
ร้อยละ	3.78	37.53	19.40	7.81	68.51
หย่าร้าง (N)	(0)	(5)	(6)	(8)	(19)
ร้อยละ	0	1.26	1.51	2.02	4.79
หม้าย (N)	(0)	(1)	(6)	(3)	(10)
ร้อยละ	0	0.25	1.51	0.76	2.52
รวม (N)	(19)	(196)	(115)	(67)	(397)
ร้อยละ	4.79	49.37	28.97	16.88	100.00
$\chi^2 = 30.76$ $p = .00^*$					

จากตาราง 27 พบว่า ปัจจัยด้านสถานภาพสมรสกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่สมรสมีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

ตาราง 28 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

สถานภาพสมรส	ด้านสภาพการทำงาน				
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
โสด (N)	(0)	(48)	(35)	(13)	(96)
ร้อยละ	0	12.09	8.82	3.27	24.18
สมรส (N)	(3)	(162)	(84)	(23)	(272)
ร้อยละ	0.76	40.81	21.16	5.79	68.51
หย่าร้าง (N)	(0)	(10)	(7)	(2)	(19)
ร้อยละ	0	2.52	1.76	0.50	4.79
หม้าย (N)	(0)	(2)	(6)	(2)	(10)
ร้อยละ	0	0.50	1.51	0.50	2.52
รวม (N)	(3)	(222)	(132)	(40)	(397)
ร้อยละ	0.76	55.92	33.25	10.08	100.00

$\chi^2 = 10.78$ $p = .29$

จากตาราง 28 พบว่า ปัจจัยด้านสถานภาพสมรสกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 29 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

สถานภาพสมรส	ด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม			
	น้อย	ปานกลาง	มาก	รวม
โสด (N)	(21)	(60)	(15)	(96)
ร้อยละ	5.29	15.11	3.78	24.18
สมรส (N)	(71)	(177)	(24)	(272)
ร้อยละ	17.89	44.58	6.04	68.51
หย่าร้าง (N)	(7)	(11)	(1)	(19)
ร้อยละ	1.76	2.77	0.25	4.79
หม้าย (N)	(1)	(8)	(1)	(10)
ร้อยละ	0.25	2.02	0.25	2.52
รวม (N)	(100)	(256)	(41)	(397)
ร้อยละ	25.18	64.48	10.33	100.00
$\chi^2 = 10.06$ $p = .61$				

จากตาราง 29 พบว่า ปัจจัยด้านสถานภาพสมรสกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 30 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อวันกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

คุณภาพชีวิตของ ผู้ใช้แรงงาน /รายได้ต่อวัน	คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน											
	โดยรวม			ด้านเศรษฐกิจ			ด้านสภาพการทำงาน			ด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม		
	น้อยกว่า 300 บาท	300 บาท ขึ้นไป	รวม	น้อยกว่า 300 บาท	300 บาท ขึ้นไป	รวม	น้อยกว่า 300 บาท	300 บาท ขึ้นไป	รวม	น้อยกว่า 300 บาท	300 บาท ขึ้นไป	รวม
น้อยที่สุด (N)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	(0)	(18)	(18)
ร้อยละ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0	4.53	4.53
น้อย (N)	(0)	(12)	(12)	(1)	(18)	(19)	(0)	(3)	(3)	(3)	(79)	(82)
ร้อยละ	0	3.02	3.02	0.25	4.53	4.79	0	0.76	0.76	0.76	19.90	20.65
ปานกลาง (N)	(9)	(210)	(219)	(6)	(190)	(196)	(9)	(213)	(222)	(11)	(245)	(256)
ร้อยละ	2.27	52.90	55.16	1.51	47.86	49.37	2.27	53.65	55.92	2.77	64.71	64.48
มาก (N)	(6)	(130)	(136)	(8)	(107)	(115)	(6)	(126)	(132)	(3)	(37)	(40)
ร้อยละ	1.51	32.75	34.26	2.02	26.95	28.97	1.51	31.74	33.25	0.76	9.32	10.08
มากที่สุด (N)	(2)	(28)	(30)	(2)	(65)	(67)	(2)	(38)	(40)	(0)	(1)	(1)
ร้อยละ	0.50	7.05	7.56	0.50	16.37	16.88	0.50	9.57	10.08	0	0.25	0.25
ความสัมพันธ์	$\chi^2 = .98$			$\chi^2 = 3.04$			$\chi^2 = .24$			$\chi^2 = 1.94$		
	p=.81			p=.37			p=.92			p=.75		

จากตาราง 30 พบว่า ปัจจัยด้านรายได้ต่อวันกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท โดยภาพรวมและรายด้านไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 31 ความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายแต่ละเดือนกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน	คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม				รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
น้อยกว่า 3,000 บาท (N)	(0)	(2)	(4)	(3)	(9)
ร้อยละ	0	0.50	1.01	0.76	2.27
3,000 -5,000 บาท (N)	(0)	(40)	(35)	(11)	(86)
ร้อยละ	0	10.08	8.82	2.77	21.66
5,001 -7,000 บาท (N)	(1)	(86)	(55)	(13)	(155)
ร้อยละ	0.25	21.66	13.85	3.27	39.04
7,001 -9,000 บาท (N)	(5)	(59)	(27)	(1)	(92)
ร้อยละ	1.26	14.86	6.80	0.25	23.17
มากกว่า 9,000 บาท (N)	(6)	(32)	(15)	(2)	(55)
ร้อยละ	1.51	8.06	3.78	0.50	13.85
รวม (N)	(12)	(219)	(136)	(30)	(397)
ร้อยละ	3.02	55.16	34.26	7.56	100.00

$\chi^2 = 43.43$ $p = .00^*$

จากตาราง 31 พบว่า ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายแต่ละเดือนกับคุณภาพชีวิตโดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีค่าใช้จ่ายรายเดือนระหว่าง 5,001 -7,000 บาท มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

ตาราง 32 ความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายแต่ละเดือนกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน	ด้านเศรษฐกิจ				
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
น้อยกว่า 3,000 บาท (N)	(0)	(2)	(3)	(4)	(9)
ร้อยละ	0	0.50	0.76	1.01	2.27
3,000 -5,000 บาท (N)	(1)	(32)	(26)	(27)	(86)
ร้อยละ	0.25	8.06	6.55	6.80	21.66
5,001 -7,000 บาท (N)	(3)	(81)	(44)	(27)	(155)
ร้อยละ	0.76	20.40	11.08	6.80	39.04
7,001 -9,000 บาท (N)	(8)	(53)	(30)	(1)	(92)
ร้อยละ	2.02	13.35	7.56	0.25	23.17
มากกว่า 9,000 บาท (N)	(7)	(28)	(12)	(8)	(55)
ร้อยละ	1.76	7.05	3.02	2.02	13.85
รวม (N)	(19)	(196)	(115)	(67)	(397)
ร้อยละ	4.79	49.37	28.97	16.88	100.00

$\chi^2 = 51.19$ $p = .00^*$

จากตาราง 32 พบว่า ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายแต่ละเดือนกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีค่าใช้จ่ายรายเดือนระหว่าง 5,001 -7,000 บาท มีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

ตาราง 33 ความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายแต่ละเดือนกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน	ด้านสภาพการทำงาน				
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
น้อยกว่า 3,000 บาท (N)	(0)	(0)	(5)	(4)	(9)
ร้อยละ	0	0	1.26	4.01	2.27
3,000 -5,000 บาท (N)	(0)	(33)	(35)	(18)	(86)
ร้อยละ	0	8.31	8.82	4.53	21.66
5,001 -7,000 บาท (N)	(1)	(85)	(56)	(13)	(155)
ร้อยละ	0.25	21.41	14.11	3.27	39.04
7,001 -9,000 บาท (N)	(1)	(70)	(18)	(3)	(92)
ร้อยละ	0.25	17.63	4.53	0.76	23.17
มากกว่า 9,000 บาท (N)	(1)	(34)	(18)	(2)	(55)
ร้อยละ	0.25	8.56	4.53	0.50	13.85
รวม (N)	(3)	(222)	(132)	(40)	(397)
ร้อยละ	0.76	55.92	33.25	10.08	100.00
$\chi^2 = 54.44$ $p = .00^*$					

จากตาราง 33 พบว่า ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายแต่ละเดือนกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีค่าใช้จ่ายรายเดือนระหว่าง 5,001 -7,000 บาท มีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านสภาพการทำงานมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

ตาราง 34 ความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายแต่ละเดือนกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน	ด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม				
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	รวม
น้อยกว่า 3,000 บาท (N)	(0)	(1)	(8)	(0)	(9)
ร้อยละ	0	0.25	2.02	0	2.27
3,000 -5,000 บาท (N)	(5)	(15)	(53)	(13)	(86)
ร้อยละ	1.26	3.78	13.35	3.27	21.66
5,001 -7,000 บาท (N)	(2)	(22)	(119)	(12)	(155)
ร้อยละ	0.50	5.54	29.97	3.02	39.04
7,001 -9,000 บาท (N)	(2)	(26)	(57)	(7)	(92)
ร้อยละ	0.50	6.55	14.36	1.76	23.17
มากกว่า 9,000 บาท (N)	(9)	(18)	(19)	(9)	(55)
ร้อยละ	2.27	4.53	4.79	2.27	13.85
รวม (N)	(18)	(82)	(256)	(41)	(397)
ร้อยละ	4.53	20.65	64.48	10.33	100.00
$\chi^2 = 54.50 \quad p = .00^*$					

จากตาราง 34 พบว่า ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายแต่ละเดือนกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีค่าใช้จ่ายรายเดือนระหว่าง 5,001-7,000 บาท มีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

ตาราง 35 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนหนี้สินที่ต้องชำระกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน
หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

จำนวนหนี้สินที่ต้องชำระ	คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม				
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
น้อยกว่า 25,000 บาท (N)	(10)	(181)	(110)	(25)	(326)
ร้อยละ	2.52	45.59	27.71	6.30	82.12
25,000 บาทขึ้นไป (N)	(2)	(38)	(26)	(5)	(71)
ร้อยละ	0.50	9.57	6.55	1.26	17.88
รวม (N)	(12)	(219)	(136)	(30)	(397)
ร้อยละ	3.02	55.16	34.26	7.56	100.00
$\chi^2 = 2.76$ $p = .97$					

จากตาราง 35 พบว่า ปัจจัยด้านจำนวนหนี้สินกับคุณภาพชีวิตโดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงาน
หลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ 0.05

ตาราง 36 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนหนี้สินที่ต้องชำระกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของ
ผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

จำนวนหนี้สินที่ต้องชำระ	ด้านเศรษฐกิจ				
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
น้อยกว่า 25,000 บาท (N)	(16)	(167)	(88)	(55)	(326)
ร้อยละ	4.03	42.07	22.17	13.85	82.12
25,000 บาทขึ้นไป (N)	(3)	(29)	(27)	(12)	(71)
ร้อยละ	0.76	7.31	6.80	3.02	17.89
รวม (N)	(19)	(196)	(115)	(67)	(397)
ร้อยละ	4.79	49.38	28.97	16.87	100.00
$\chi^2 = 6.67$ $p = .67$					

จากตาราง 36 พบว่า ปัจจัยด้านจำนวนหนี้สินกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 37 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนหนี้สินที่ต้องชำระกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

จำนวนหนี้สินที่ต้องชำระ	ด้านสภาพการทำงาน				
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
น้อยกว่า 25,000 บาท (N)	(2)	(190)	(101)	(33)	(326)
ร้อยละ	0.50	47.86	25.44	8.31	82.12
25,000 บาทขึ้นไป (N)	(1)	(32)	(31)	(7)	(71)
ร้อยละ	0.25	8.07	7.81	1.76	17.89
รวม	(3)	(222)	(132)	(40)	(397)
ร้อยละ	0.76	55.92	33.25	10.08	100.00
$\chi^2 = 12.28$ $p = .20$					

จากตาราง 37 พบว่า ปัจจัยด้านจำนวนหนี้สินกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 38 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนหนี้สินที่ต้องชำระกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

จำนวนหนี้สินที่ต้องชำระ	ด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม					รวม
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
น้อยกว่า 25,000 บาท (N)	(11)	(64)	(220)	(30)	(1)	(326)
ร้อยละ	2.77	16.12	55.42	7.56	0.25	82.12
25,000 บาทขึ้นไป (N)	(7)	(18)	(36)	(10)	(0)	(71)
ร้อยละ	1.76	4.53	9.06	2.52	0	17.89
รวม (N)	(18)	(82)	(256)	(40)	(1)	(397)
ร้อยละ	4.53	20.65	64.48	10.08	0.25	100.00

$\chi^2 = 23.82$ $p = .02^*$

จากตาราง 38 พบว่า ปัจจัยด้านจำนวนหนี้สินกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีหนี้สินน้อยกว่า 25,000 บาท มีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมมากกว่ากลุ่มผู้ที่มีหนี้สิน 25,000 บาทขึ้นไป

ตาราง 39 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนเงินออมกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

จำนวนเงินออม	คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม				รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
น้อยกว่า 2,500 บาท (N)	(12)	(213)	(115)	(23)	(363)
ร้อยละ	3.02	53.65	28.97	5.79	91.44
2,500 บาทขึ้นไป (N)	(0)	(6)	(21)	(7)	(34)
ร้อยละ	0	1.51	5.29	1.76	8.56
รวม (N)	(12)	(219)	(136)	(30)	(397)
ร้อยละ	3.02	55.16	34.26	7.56	100.00

$\chi^2 = 29.40$ $p = .00^*$

จากตาราง 39 พบว่า ปัจจัยด้านจำนวนเงินออมกับคุณภาพชีวิตโดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มผู้ที่มีเงินอมน้อยกว่า 2,500 บาท มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทมากกว่ากลุ่มผู้ที่มีเงินออม 2,500 บาทขึ้นไป

ตาราง 40 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนเงินออมกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

จำนวนเงินออม	ด้านเศรษฐกิจ				รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
น้อยกว่า 2,500 บาท (N)	(19)	(191)	(106)	(47)	(363)
ร้อยละ	4.79	48.11	26.70	11.84	91.44
2,500 บาทขึ้นไป (N)	(0)	(5)	(9)	(20)	(34)
ร้อยละ	0	1.26	2.27	5.04	8.56
รวม (N)	(19)	(196)	(115)	(67)	(397)
ร้อยละ	4.79	49.37	28.97	16.88	100.00
$\chi^2 = 54.97$ $p = .00^*$					

จากตาราง 40 พบว่า ปัจจัยด้านจำนวนเงินออมกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มผู้ที่มีเงินอมน้อยกว่า 2,500 บาท มีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มผู้ที่มีเงินออม 2,500 บาทขึ้นไป

ตาราง 41 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนเงินออมกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงาน
ของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

จำนวนเงินออม	ด้านสภาพการทำงาน				
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
น้อยกว่า 2,500 บาท (N)	(3)	(214)	(115)	(31)	(363)
ร้อยละ	0.76	53.90	28.97	7.81	91.44
2,500 บาทขึ้นไป (N)	(0)	(8)	(17)	(9)	(34)
ร้อยละ	0	2.02	4.28	2.27	8.56
รวม (N)	(3)	(222)	(132)	(40)	(397)
ร้อยละ	0.76	55.92	33.25	10.08	100.00

$\chi^2 = 28.16$ $p = .00^*$

จากตาราง 41 พบว่า ปัจจัยด้านจำนวนเงินออมกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มผู้ที่มีเงินออมน้อยกว่า 2,500 บาท มีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านสภาพการทำงานมากกว่ากลุ่มผู้ที่มีเงินออม 2,500 บาทขึ้นไป

ตาราง 42 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนเงินออมกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม
ของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

จำนวนเงินออม	ด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม					
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
น้อยกว่า 2,500 บาท (N)	(18)	(81)	(231)	(32)	(1)	(363)
ร้อยละ	4.53	20.40	58.19	8.06	0.25	91.44
2,500 บาทขึ้นไป (N)	(0)	(1)	(25)	(8)	(0)	(34)
ร้อยละ	0	0.25	6.29	2.02	0	8.56
รวม (N)	(18)	(82)	(256)	(40)	(1)	(397)
ร้อยละ	4.53	20.65	64.48	10.08	0.25	100.00

$\chi^2 = 15.99$ $p = .19$

จากตาราง 42 พบว่า ปัจจัยด้านจำนวนเงินออกมกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 43 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุการทำงานกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

อายุการทำงาน	คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม				รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
น้อยกว่า 10 ปี (N)	(11)	(104)	(80)	(10)	(205)
ร้อยละ	2.77	26.20	20.15	2.52	51.64
10 -20 ปี (N)	(1)	(108)	(52)	(18)	(179)
ร้อยละ	0.25	27.20	13.10	4.53	45.09
มากกว่า 20 ปี (N)	(0)	(7)	(4)	(2)	(13)
ร้อยละ	0	1.76	1.01	0.50	3.27
รวม (N)	(12)	(219)	(136)	(30)	(397)
ร้อยละ	3.02	55.16	34.26	7.56	100.00
$\chi^2 = 16.62 \quad p = .01^*$					

จากตาราง 43 พบว่า ปัจจัยด้านอายุการทำงานกับคุณภาพชีวิตโดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีอายุการทำงานน้อยกว่า 10 ปี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

ตาราง 44 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงาน
หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

อายุการทำงาน	ด้านเศรษฐกิจ				รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
น้อยกว่า 10 ปี (N)	(15)	(89)	(63)	(38)	(205)
ร้อยละ	3.78	22.42	15.87	9.57	51.64
10 -20 ปี (N)	(4)	(100)	(48)	(27)	(179)
ร้อยละ	1.01	25.19	12.09	6.80	45.09
มากกว่า 20 ปี (N)	(0)	(7)	(4)	(2)	(13)
ร้อยละ	0	1.76	1.01	0.50	3.27
รวม (N)	(19)	(196)	(115)	(67)	(397)
ร้อยละ	4.79	49.37	28.97	16.88	100.00
$\chi^2 = 10.07 \quad p = .12$					

จากตาราง 44 พบว่า ปัจจัยด้านอายุการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 45 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

อายุการทำงาน	ด้านสภาพการทำงาน				รวม
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
น้อยกว่า 10 ปี (N)	(3)	(102)	(87)	(13)	(205)
ร้อยละ	0.76	25.69	21.91	3.27	51.64
10-20 ปี (N)	(0)	(112)	(43)	(24)	(179)
ร้อยละ	0	28.21	10.83	6.05	45.09
มากกว่า 20 ปี (N)	(0)	(8)	(2)	(3)	(13)
ร้อยละ	0	2.02	0.50	0.76	3.27
รวม (N)	(3)	(222)	(132)	(40)	(397)
ร้อยละ	0.76	55.92	33.25	10.08	100.00

$\chi^2 = 23.72$ $p = .00^*$

จากตาราง 45 พบว่า ปัจจัยด้านอายุการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีอายุการทำงานน้อยกว่า 10 ปี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านสภาพการทำงานมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

ตาราง 46 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

อายุการทำงาน	ด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม				
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	รวม
น้อยกว่า 10 ปี (N)	(11)	(55)	(117)	(22)	(205)
ร้อยละ	2.77	13.85	29.47	21.25	51.64
10 - 20 ปี (N)	(7)	(27)	(127)	(18)	(179)
ร้อยละ	1.76	6.80	31.99	4.53	45.09
มากกว่า 20 ปี (N)	(0)	(0)	(12)	(1)	(13)
ร้อยละ	0	0	3.02	0.25	3.27
รวม (N)	(18)	(82)	(256)	(41)	(397)
ร้อยละ	4.53	20.65	64.48	10.33	100.00

$\chi^2 = 15.70$ $p = .05^*$

จากตาราง 46 พบว่า ปัจจัยด้านอายุการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีอายุการทำงานน้อยกว่า 10 ปี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

ตาราง 47 ความสัมพันธ์ระหว่างชั่วโมงการทำงานกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ชั่วโมงการทำงาน	คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม				
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
8 ชั่วโมง (N)	(12)	(210)	(119)	(22)	(363)
ร้อยละ	3.02	52.90	29.97	5.54	91.44
9 - 10 ชั่วโมง (N)	(0)	(9)	(17)	(8)	(34)
ร้อยละ	0	2.26	4.28	2.02	8.56
รวม (N)	(12)	(219)	(136)	(30)	(397)
ร้อยละ	3.02	55.16	34.26	7.56	100.00

$\chi^2 = 27.11$ $p = .00^*$

จากตาราง 47 พบว่า ปัจจัยด้านชั่วโมงการทำงานต่อวันกับคุณภาพชีวิตโดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีชั่วโมงการทำงานต่อวัน 8 ชั่วโมง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

ตาราง 48 ความสัมพันธ์ระหว่างชั่วโมงการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ชั่วโมงการทำงาน	ด้านเศรษฐกิจ				
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
8 ชั่วโมง (N)	(18)	(191)	(101)	(53)	(363)
ร้อยละ	4.53	48.11	25.44	13.35	91.44
9 - 10 ชั่วโมง (N)	(1)	(5)	(14)	(14)	(34)
ร้อยละ	0.25	1.26	3.53	3.53	8.56
รวม (N)	(19)	(196)	(115)	(67)	(397)
ร้อยละ	4.79	49.37	28.97	16.88	100.00
$\chi^2 = 30.79$ $p = .00^*$					

จากตาราง 48 พบว่า ปัจจัยด้านชั่วโมงการทำงานต่อวันกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีชั่วโมงการทำงานต่อวัน 8 ชั่วโมง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

ตาราง 49 ความสัมพันธ์ระหว่างชั่วโมงการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ชั่วโมงการทำงาน	ด้านสภาพการทำงาน				
	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
8 ชั่วโมง (N)	(3)	(209)	(116)	(35)	(363)
ร้อยละ	0.76	52.64	29.22	8.82	91.44
9 - 10 ชั่วโมง (N)	(0)	(13)	(16)	(5)	(34)
ร้อยละ	0	3.27	4.03	1.26	8.56
รวม (N)	(3)	(222)	(132)	(40)	(397)
ร้อยละ	0.76	55.92	33.25	10.08	100.00
$\chi^2 = 8.61$ $p = .20$					

จากตาราง 49 พบว่า ปัจจัยด้านชั่วโมงการทำงานต่อวันกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 50 ความสัมพันธ์ระหว่างชั่วโมงการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ชั่วโมงการทำงาน	ด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม					
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	รวม
8 ชั่วโมง (N)	(17)	(76)	(237)	(32)	(1)	(363)
ร้อยละ	4.28	19.14	59.70	8.06	0.25	91.44
9 - 10 ชั่วโมง (N)	(1)	(6)	(19)	(8)	(0)	(34)
ร้อยละ	0.25	1.51	4.79	2.02	0	8.56
รวม (N)	(18)	(82)	(256)	(40)	(1)	(397)
ร้อยละ	4.53	20.65	64.48	10.08	0.25	100.00
$\chi^2 = 16.79$ $p = .03^*$						

จากตาราง 50 พบว่า ปัจจัยด้านชั่วโมงการทำงานต่อวันกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีชั่วโมงการทำงานต่อวัน 8 ชั่วโมง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

3.2 การวิเคราะห์สถิติอนุมานเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการทำงาน และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Correlation) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อวิเคราะห์อิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยในด้านต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท สรุปได้ดังนี้

ตาราง 51 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยทุกด้านกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตัวแปร	B	Beta	t	p-value
ค่าคงที่ (Constant)	4.21		26.45	.00*
เงินโบนัสประจำปี (สวัสดิการที่ได้รับ)	-0.29	-0.22	-4.22	.00*
อาหาร-เครื่องดื่ม (สวัสดิการที่ได้รับ)	-0.35	-0.27	-5.21	.00*
ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน	-0.14	-0.23	-5.77	.00*
ระดับการศึกษา	0.12	0.20	4.81	.00*
อายุการทำงาน	0.16	0.15	3.60	.00*
ค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงาน ก่อนกำหนด (สวัสดิการที่ได้รับ)	-0.14	-0.12	-2.55	.01*
รายได้เฉลี่ยต่อวัน	0.28	0.09	2.44	.02*

ตาราง 52 การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยทุกด้านกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of The Estimate
1	.550 ^a	.302	.300	.503
2	.601 ^b	.361	.358	.482
3	.632 ^c	.400	.395	.468
4	.646 ^d	.418	.412	.461
5	.659 ^e	.435	.428	.455
6	.666 ^f	.444	.435	.452
7	.672 ^g	.452	.442	.449

a Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี

b Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี, อาหาร-เครื่องดื่ม

c Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี, อาหาร-เครื่องดื่ม, ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน

d Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี, อาหาร-เครื่องดื่ม, ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน, ระดับการศึกษา

e Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี, อาหาร-เครื่องดื่ม, ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน, ระดับการศึกษา, อายุการทำงาน

f Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี, อาหาร-เครื่องดื่ม, ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน, ระดับการศึกษา, อายุการทำงาน, ค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงานก่อนกำหนด

g Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี, อาหาร-เครื่องดื่ม, ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน, ระดับการศึกษา, อายุการทำงาน, ค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงานก่อนกำหนด, รายได้เฉลี่ยต่อวัน

ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ด้านระดับการศึกษา อายุการทำงาน และรายได้เฉลี่ยต่อวัน สามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.12 0.16 และ 0.28 หมายความว่า คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามระดับการศึกษา อายุการทำงาน และรายได้เฉลี่ยต่อวัน แต่จะแปรผกผันกับเงิน โบนัสประจำปี อาหาร-เครื่องดื่ม ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน และ

ค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงานก่อนกำหนด ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -0.29 -0.35 -0.14 และ -0.14 ตามลำดับ

สมการพยากรณ์ สามารถแสดงในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$y = 4.21 - 0.29(\text{เงิน โบนัสประจำปี}) - 0.35(\text{อาหาร-เครื่องดื่ม}) \\ - 0.14 (\text{ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน}) + 0.12(\text{ระดับการศึกษา}) \\ + 0.16(\text{อายุการทำงาน}) - 0.14 (\text{ค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงานก่อนกำหนด}) \\ + 0.28 (\text{รายได้เฉลี่ยต่อวัน})$$

โดยที่ y แทน คุณภาพชีวิตโดยรวม
x แทน ปัจจัยทุกด้าน

จากการวิเคราะห์ปัจจัยทุกด้านที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามระดับการศึกษา อายุการทำงาน และรายได้เฉลี่ยต่อวัน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .672 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้ร้อยละ 4.52

ตาราง 53 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพสมรสกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตัวแปร	B	Beta	t	p-value
ค่าคงที่ (Constant)	2.74		42.11	.00*
ระดับการศึกษา	0.15	0.25	5.152	.00*
R = .251 R2 = .063 R2 adj = .061 SEE = .583				

ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ ด้านระดับการศึกษา สามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.15 หมายความว่า

คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามระดับการศึกษา

สมการพยากรณ์ สามารถแสดงในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$y = 2.74 + 0.15(\text{ระดับการศึกษา})$$

$$y = 2.89 (\text{ระดับการศึกษา})$$

โดยที่ y แทน คุณภาพชีวิตโดยรวม

x แทน ปัจจัยส่วนบุคคล

จากการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามปัจจัยด้านระดับการศึกษา มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .251 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้ร้อยละ 6.30

ตาราง 54 สัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตัวแปร	B	Beta	t	p-value
ค่าคงที่(Constant)	2.74		32.39	.00*
ระดับการศึกษา	0.23	0.28	5.87	.00*

R = .283 R2 = .080 R2 adj = .078 SEE = .760

ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ด้านระดับการศึกษา สามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.23 หมายความว่าคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทจะแปรผันตามระดับการศึกษา

สมการพยากรณ์ สามารถแสดงในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$y = 2.74 + 0.23 (\text{ระดับการศึกษา})$$

$$y = 2.97 (\text{ระดับการศึกษา})$$

โดยที่ y แทน คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจ
x แทน ปัจจัยส่วนบุคคล

จากการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานด้านเศรษฐกิจ หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามปัจจัยด้านระดับการศึกษา มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หาค่าเป็น .283 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทได้ร้อยละ 8.00

ตาราง 55 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตัวแปร	B	Beta	t	p-value
ค่าคงที่(Constant)	2.79		33.00	.00*
ระดับการศึกษา	0.15	0.26	4.82	.00*
อายุ	0.09	0.10	1.97	.05*

ตาราง 56 การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หาค่าระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of The Estimate
1	.215 ^a	.046	.044	.578
2	.236 ^b	.056	.051	.575

a Predictors: (Constant), ระดับการศึกษา

b Predictors: (Constant), ระดับการศึกษา, อายุ

ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ด้านระดับการศึกษา และอายุ สามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.15 และ 0.09 ตามลำดับ หมายความว่า คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทจะแปรผันตามระดับการศึกษาและอายุ

สมการพยากรณ์ สามารถแสดงในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$y = 2.79 + 0.15 (\text{ระดับการศึกษา}) + 0.09 (\text{อายุ})$$

$$y = 3.03 (\text{ระดับการศึกษา})(\text{อายุ})$$

โดยที่ y แทน คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงาน

x แทน ปัจจัยส่วนบุคคล

จากการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามปัจจัยด้านระดับการศึกษาและอายุ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หาคู่เป็น .236 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้ร้อยละ 5.60

ตาราง 57 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตัวแปร	B	Beta	t	p-value
ค่าคงที่(Constant)	2.39		33.206	.00*
ระดับการศึกษา	0.08	.125	2.513	.01*

R = .125 R2 = .016 R2 adj = .013 SEE = .647

ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ ด้านระดับการศึกษา สามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.08 หมายความว่า คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทจะแปรผันตามระดับการศึกษา

สมการพยากรณ์ สามารถแสดงในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$y = 2.39 + 0.08 (\text{ระดับการศึกษา})$$

$$y = 2.47 (\text{ระดับการศึกษา})$$

โดยที่ y แทน คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม
x แทน ปัจจัยส่วนบุคคล

จากการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามปัจจัยด้านระดับการศึกษา มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .125 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้ร้อยละ 1.60

ตาราง 58 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านการทำงาน ได้แก่ ชั่วโมงการทำงาน อายุการทำงาน และสวัสดิการที่ได้รับกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม หลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตัวแปร	B	Beta	t	p-value
ค่าคงที่ (Constant)	3.16		4.69	.00*
เงินโบนัสประจำปี (สวัสดิการที่ได้รับ)	-0.38	-0.29	-5.30	.00*
อาหาร-เครื่องดื่ม (สวัสดิการที่ได้รับ)	-0.38	-0.29	-5.29	.00*

ตาราง 58 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านการทำงาน ได้แก่ ชั่วโมงการทำงาน
อายุการทำงาน และสวัสดิการที่ได้รับกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวม
หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท (ต่อ)

ตัวแปร	B	Beta	t	p-value
ค่าชดเชยกรณีให้ออกจาก งานก่อนกำหนด (สวัสดิการที่ได้รับ)	-0.13	-0.11	-2.35	.02*
ชั่วโมงการทำงาน	0.17	0.09	2.13	.03*

ตาราง 59 การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยการทำงานกับคุณภาพชีวิตของ
ผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of The Estimate
1	.550 ^a	0.302	0.300	0.503
2	.601 ^b	0.361	0.358	0.482
3	.608 ^c	0.370	0.365	0.479
4	.614 ^d	0.377	0.371	0.477

a Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี

b Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี, อาหาร-เครื่องดื่ม

c Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี, อาหาร-เครื่องดื่ม, ค่าชดเชยกรณีให้ออกจาก
งานก่อนกำหนด

d Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี, อาหาร-เครื่องดื่ม, ค่าชดเชยกรณีให้ออกจาก
งานก่อนกำหนด, ชั่วโมงการทำงาน

ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ ด้านชั่วโมงการทำงาน สามารถพยากรณ์
คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท และมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.17 หมายความว่า
คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผัน

ตามชั่วโมงการทำงาน แต่จะแปรผกผันกับเงินโบนัสประจำปี อาหาร-เครื่องดื่ม และค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงานก่อนกำหนด ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -0.38 -0.38 และ -0.13 ตามลำดับ

สมการพยากรณ์ สามารถแสดงในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$y = 3.16 - 0.38(\text{เงินโบนัสประจำปี}) - 0.38(\text{อาหาร-เครื่องดื่ม}) - 0.13 (\text{ค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงานก่อนกำหนด}) + 0.17(\text{ชั่วโมงการทำงาน})$$

โดยที่ y แทน คุณภาพชีวิตโดยรวม
x แทน ปัจจัยด้านการทำงาน

จากการวิเคราะห์ปัจจัยด้านการทำงานที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามชั่วโมงการทำงาน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .614 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้ร้อยละ 3.77

ตาราง 60 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตัวแปร	B	Beta	t	p-value
ค่าคงที่(Constant)	2.24		2.54	.01*
เงินโบนัสประจำปี (สวัสดิการที่ได้รับ)	-0.50	-0.29	-5.34	.00*
อาหาร-เครื่องดื่ม (สวัสดิการที่ได้รับ)	-0.39	-0.23	-3.71	.00*
ชั่วโมงการทำงาน	0.36	0.14	3.42	.00*
บริการรถรับ-ส่ง (สวัสดิการที่ได้รับ)	-0.27	-0.15	-2.75	.01*

ตาราง 61 การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยด้านการทำงานกับคุณภาพชีวิต
ด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of The Estimate
1	.544 ^a	.295	.294	.665
2	.591 ^b	.349	.346	.640
3	.606 ^c	.367	.362	.632
4	.616 ^d	.379	.373	.626

a Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี

b Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี, อาหาร-เครื่องดื่ม

c Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี, อาหาร-เครื่องดื่ม, ชั่วโมงการทำงาน

d Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี, อาหาร-เครื่องดื่ม, ชั่วโมงการทำงาน, บริการรถรับ-ส่ง

ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ ด้านชั่วโมงการทำงาน สามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.36 หมายความว่าคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามชั่วโมงการทำงาน แต่จะแปรผกผันกับเงิน โบนัสประจำปี อาหาร-เครื่องดื่ม และบริการรถรับ-ส่ง ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -0.50 -0.39 และ -0.27

สมการพยากรณ์ สามารถแสดงในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$y = 2.24 - 0.50(\text{เงิน โบนัสประจำปี}) - 0.39(\text{อาหาร-เครื่องดื่ม}) + 0.36(\text{ชั่วโมงการทำงาน}) - 0.27(\text{บริการรถรับ-ส่ง})$$

โดยที่ y แทน คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจ

x แทน ปัจจัยด้านการทำงาน

จากการวิเคราะห์ปัจจัยด้านการทำงานที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามปัจจัยด้านชั่วโมงในการทำงาน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .616 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้ร้อยละ 3.79

ตาราง 62 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตัวแปร	B	Beta	t	p-value
ค่าคงที่(Constant)	4.68		45.72	.00*
อาหาร-เครื่องดื่ม (สวัสดิการที่ได้รับ)	-0.40	-0.31	-5.69	.00*
เงินโบนัสประจำปี (สวัสดิการที่ได้รับ)	-0.33	-0.26	-4.74	.00*
ค่าชดเชยกรณีให้ออกจาก งานก่อนกำหนด (สวัสดิการที่ได้รับ)	-0.18	-0.15	-3.16	.00*

ตาราง 63 การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยด้านการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of The Estimate
1	.554 ^a	.306	.305	.493
2	.598 ^b	.358	.355	.474
3	.611 ^c	.374	.369	.469

a Predictors: (Constant), อาหาร-เครื่องดื่ม

b Predictors: (Constant), อาหาร-เครื่องดื่ม, เงินโบนัสประจำปี

c Predictors: (Constant), อาหาร-เครื่องดื่ม, เงิน โบนัสประจำปี, ค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงานก่อนกำหนด

ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ สามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -0.40 -0.33 และ -0.18 ตามลำดับ หมายความว่า คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผกผันกับปัจจัยด้านอาหาร-เครื่องดื่ม เงิน โบนัสประจำปี และค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงานก่อนกำหนด

สมการพยากรณ์ สามารถแสดงในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$y = 4.68 - 0.40(\text{อาหาร-เครื่องดื่ม}) - 0.33(\text{เงิน โบนัสประจำปี}) - 0.18(\text{ค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงานก่อนกำหนด})$$

โดยที่ y แทน คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงาน
x แทน ปัจจัยด้านการงาน

จากการวิเคราะห์ปัจจัยด้านการงานที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผกผันกับปัจจัยด้านอาหาร-เครื่องดื่ม เงิน โบนัสประจำปี และค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงานก่อนกำหนด มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .611 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทได้ร้อยละ 3.74

ตาราง 64 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตัวแปร	B	Beta	t	p-value
ค่าคงที่(Constant)	3.70		21.00	.00*
เงินโบนัสประจำปี (สวัสดิการที่ได้รับ)	-0.34	-0.24	-4.79	.00*
ที่พักอาศัย (สวัสดิการที่ได้รับ)	-0.35	-0.19	-3.66	.00*
อายุการทำงาน	0.18	0.15	3.30	.00*

ตาราง 65 การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยด้านการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of The Estimate
1	.312 ^a	.097	.095	.620
2	.356 ^b	.126	.122	.610
3	.387 ^c	.150	.143	.603

a Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี

b Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี, ที่พักอาศัย

c Predictors: (Constant), เงิน โบนัสประจำปี, ที่พักอาศัย, อายุการทำงาน

ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ ด้านอายุการทำงาน สามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.18 หมายความว่า คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามอายุการทำงาน แต่จะแปรผกผันกับเงิน โบนัสประจำปีและที่พักอาศัย ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -0.34 และ -0.35

สมการพยากรณ์ สามารถแสดงในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$y = 3.70 - 0.34 (\text{เงินโบนัสประจำปี}) - 0.35 (\text{ที่พักอาศัย}) \\ + 0.18 (\text{อายุการทำงาน})$$

โดยที่ y แทน คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม
x แทน ปัจจัยด้านการทำงาน

จากการวิเคราะห์ปัจจัยด้านการทำงานที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามปัจจัยด้านอายุการทำงาน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .387 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้ร้อยละ 1.50

ตาราง 66 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ รายได้เฉลี่ยต่อวัน ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน เงินออมในแต่ละเดือน และหนี้สินที่ต้องชำระกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตัวแปร	B	Beta	t	p-value
ค่าคงที่ (Constant)	3.60		38.34	.00*
ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน	-0.19	-0.32	-6.85	.00*
เงินออมแต่ละเดือน	0.47	0.26	5.55	.00*

ตาราง 67 การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยเศรษฐกิจกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of The Estimate
1	.352 ^a	.124	.122	.564
2	.433 ^b	.187	.183	.543

a Predictors: (Constant), ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน

b Predictors: (Constant), ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน, เงินออมแต่ละเดือน

ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ ด้านเงินออมแต่ละเดือน สามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.47 หมายความว่าคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามเงินออมแต่ละเดือน แต่จะแปรผกผันกับค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -0.19

สมการพยากรณ์ สามารถแสดงในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$y = 3.60 - 0.19(\text{ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน}) + 0.47(\text{เงินออมแต่ละเดือน})$$

โดยที่ y แทน คุณภาพชีวิตโดยรวม

x แทน ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

จากการวิเคราะห์ปัจจัยด้านเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามเงินออมแต่ละเดือน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .433 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้ร้อยละ 1.87

ตาราง 68 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตัวแปร	B	Beta	t	p-value
ค่าคงที่ (Constant)	3.87		31.21	.00*
ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน	-0.23	-0.30	-6.40	.00*
เงินออมแต่ละเดือน	0.63	0.26	5.59	.00*

ตาราง 69 การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of The Estimate
1	.334 ^a	.111	.109	.747
2	.420 ^b	.177	.172	.720

a Predictors: (Constant), ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน

b Predictors: (Constant), ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน, เงินออมแต่ละเดือน

ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ ด้านเงินออมแต่ละเดือน สามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.63 หมายความว่าคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามเงินออมแต่ละเดือน แต่จะแปรผกผันกับค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -0.23

สมการพยากรณ์ สามารถแสดงในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$y = 3.87 - 0.23(\text{ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน}) + 0.63(\text{เงินออมแต่ละเดือน})$$

โดยที่ y แทน คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจ

x แทน ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

จากการวิเคราะห์ปัจจัยด้านเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามปัจจัยด้านเงินออมแต่ละเดือน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .420 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทได้ร้อยละ 1.77

ตาราง 70 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพ
การทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตัวแปร	B	Beta	t	p-value
ค่าคงที่ (Constant)	3.71		39.92	.00*
ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน	-0.18	-0.32	-6.80	.00*
เงินออมแต่ละเดือน	0.41	0.23	4.86	.00*

ตาราง 71 การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับคุณภาพชีวิต
ด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of The Estimate
1	.348 ^a	.121	.119	.554
2	.413 ^b	.171	.167	.539

a Predictors: (Constant), ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน

b Predictors: (Constant), ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน, เงินออมแต่ละเดือน

ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ด้านเงินออมแต่ละเดือน สามารถพยากรณ์
คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท และมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย 0.41 หมายความว่า คุณภาพชีวิต
ด้านสภาพการทำงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามปัจจัยด้าน
เงินออมแต่ละเดือน แต่จะแปรผกผันกับปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การ
ถดถอยเท่ากับ -0.18

สมการพยากรณ์ สามารถแสดงในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$y = 3.71 - 0.18(\text{ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน}) + 0.41(\text{เงินออมแต่ละเดือน})$$

โดยที่ y แทน คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงาน

x แทน ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

จากการวิเคราะห์ปัจจัยด้านเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามปัจจัยด้านเงินออมแต่ละเดือน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .413 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้ร้อยละ 1.71

ตาราง 72 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ตัวแปร	B	Beta	t	p-value
ค่าคงที่ (Constant)	2.92		26.97	.00*
ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน	-0.12	-0.19	-3.89	.00*
เงินออมแต่ละเดือน	0.35	0.17	3.50	.00*

ตาราง 73 การเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of The Estimate
1	.216 ^a	.047	.044	.637
2	.274 ^b	.075	.071	.628

a Predictors: (Constant), ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน

b Predictors: (Constant), ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน, เงินออมแต่ละเดือน

ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ ด้านเงินออมแต่ละเดือน สามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.35 หมายความว่า คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้

นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามเงินออมแต่ละเดือน แต่จะแปรผกผันกับค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -0.12

สมการพยากรณ์ สามารถแสดงในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$y = 2.92 - 0.12(\text{ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน}) + 0.35(\text{เงินออมแต่ละเดือน})$$

โดยที่ y แทน คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม

x แทน บัญชีด้านเศรษฐกิจ

จากการวิเคราะห์บัญชีด้านเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามบัญชีด้านเงินออมแต่ละเดือน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .274 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้ร้อยละ 0.75

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท วัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท และ 2) เพื่อศึกษาคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ใช้แรงงานสัญชาติไทยทั้งเพศชายและเพศหญิงที่ทำงานในอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา และอำเภอสะเดา ในจังหวัดสงขลา จำนวน 397 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถาม ส่วนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบไคสแควร์ และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ซึ่งสามารถสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ใช้แรงงาน

ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย อายุน้อยกว่า 35 ปี สำเร็จการศึกษาระดับสูงสุดชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า สมรส ส่วนใหญ่คู่สมรสของผู้ใช้แรงงานมีรายได้ ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่มีบุตรและบุตรกำลังศึกษา จึงทำให้มีค่าใช้จ่ายในค่าเล่าเรียนบุตรด้วย โดยส่วนใหญ่ผู้ใช้แรงงานได้รับค่าจ้างเป็นไปตามนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท และมีผู้ใช้แรงงานบางส่วนมีรายได้ 300 บาทขึ้นไป เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเส้นความยากจนต่อคนต่อเดือนไม่ต่ำกว่า 2,422 บาทต่อคนต่อเดือน(สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.), 2556 : ออนไลน์) ทำให้เห็นว่าผู้ใช้แรงงานมีรายได้ต่อคนต่อเดือนอยู่ที่ 9,000 บาท โดยสูงกว่าตัวชี้วัดเส้นความยากจนประมาณ 4 เท่า ซึ่งผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนอยู่ระหว่าง 5,001-7,000 บาท และมีภาระหนี้สินที่ต้องชำระจำนวนน้อยกว่า 25,000 บาท จึงทำให้ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่ไม่มีเงินออม ส่วนผู้ใช้แรงงานที่มีเงินออมส่วนมากมีจำนวนเงินออมน้อยกว่า 2,500 บาท อายุการทำงานของผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่น้อยกว่า 10 ปี โดยทำงานวันละ 8 ชั่วโมง ซึ่งสวัสดิการที่ผู้ใช้แรงงานได้รับแบ่งเป็น 2 ส่วน คือสวัสดิการที่ได้รับก่อนปรับขึ้น

ค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท โดยส่วนใหญ่ผู้ใช้แรงงานได้รับสวัสดิการประกอบด้วย ชุดทำงาน บริการรถรับ-ส่ง โบนัสประจำปี เงินช่วยเหลือกรณีทุพพลภาพจากอุบัติเหตุขณะทำงาน เงินช่วยเหลือกรณีเสียชีวิตขณะทำงาน เงินฌาปนกิจสงเคราะห์ และได้รับค่าชดเชยกรณีให้ออกจากบริษัทก่อนกำหนด ส่วนสวัสดิการที่ได้รับหลังปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ผู้ใช้แรงงานได้รับสวัสดิการลดลง ส่วนใหญ่ประกอบด้วยเงินช่วยเหลือกรณีเสียชีวิตขณะทำงาน และเงินฌาปนกิจสงเคราะห์

ส่วนที่ 2 ข้อมูลคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ภาพรวมเกี่ยวกับผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.04$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านเศรษฐกิจและด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือ $\bar{X} = 3.19$ และ $\bar{X} = 3.15$ ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง และด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม ($\bar{X} = 2.56$) เช่นเดียวกันอยู่ในระดับปานกลาง แต่น้อยกว่าด้านอื่นๆ ซึ่งสามารถอธิบายคุณภาพชีวิตแต่ละด้านได้ดังนี้

2.1 ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.19$) โดยมีความคิดเห็นมากที่สุด คือ ค่าจ้างที่ได้รับ ณ ขณะนี้ ได้รับตามนโยบายปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำวันละ 300 บาท และการได้รับค่าตอบแทนครบถ้วนและยุติธรรมตามที่กฎหมายกำหนด ($\bar{X} = 3.62$) รองลงมามีความคิดเห็นว่ารายได้ที่เพิ่มขึ้นมีความสัมพันธ์กับค่าครองชีพ ($\bar{X} = 3.48$) และมีความคิดเห็นว่ารายได้ที่เพิ่มขึ้นสามารถนำมาจุนเจือคนในครอบครัวได้มากขึ้น ($\bar{X} = 3.04$)

2.2 ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$) โดยมีความคิดเห็นมากที่สุด คือ การมีภาระหน้าที่เพิ่มขึ้นเมื่อมีการขึ้นค่าจ้าง ($\bar{X} = 3.60$) รองลงมา มีความคิดเห็นว่ารู้สึกตึงเครียดในระหว่างปฏิบัติงานมากขึ้นหลังจากได้รับการปรับค่าจ้างขั้นต่ำ ($\bar{X} = 3.55$) และมีความคิดเห็นว่าชั่วโมงการทำงานมีความเหมาะสมต่อการปรับขึ้นค่าจ้าง ($\bar{X} = 3.19$)

2.3 ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.56$) โดยมีความคิดเห็นมากที่สุด คือ รายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้สามารถช่วยเหลือคนในครอบครัวได้อย่างเต็มที่ (ค่าเล่าเรียน ค่าใช้จ่ายของคนในครอบครัว เป็นต้น) ($\bar{X}=2.65$) รองลงมา มีความคิดเห็นว่ารายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้มีความสุขกับบุคคลรอบข้างเพิ่มขึ้น (เพื่อน ครอบครัว ญาติ) ($\bar{X}=2.57$) และมีความคิดเห็นว่ารายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้สามารถใช้สังสรรค์กับบุคคลรอบข้างได้ (เพื่อน ครอบครัว ญาติ) อาทิ การไปเที่ยวพักผ่อน การรับประทานอาหารมื้อพิเศษด้วยกัน เป็นต้น ($\bar{X}=2.56$)

ส่วนที่ 3 วิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

3.1 ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานภาพรวม หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

3.1.1 ปัจจัยด้านเพศกับคุณภาพชีวิตโดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่เพศหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทมากกว่าเพศชาย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านยังพบว่า ปัจจัยด้านเพศมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจ และด้านสภาพการทำงาน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.1.2 ปัจจัยด้านอายุกับคุณภาพชีวิตโดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงาน หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.1.3 ปัจจัยด้านระดับการศึกษาเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต โดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่าจะมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

3.1.4 ปัจจัยด้านสถานภาพสมรสกับคุณภาพชีวิต โดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีสถานภาพสมรสแล้วมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มากกว่ากลุ่มอื่นๆ

3.1.5 ปัจจัยด้านรายได้ต่อวันกับคุณภาพชีวิต โดยภาพรวมและรายด้านของผู้ใช้แรงงาน หลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.1.6 ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนกับคุณภาพชีวิต โดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงาน หลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีค่าใช้จ่ายรายเดือนระหว่าง 5,001 -7,000 บาท มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

3.1.7 ปัจจัยด้านจำนวนหนี้สินกับคุณภาพชีวิต โดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.1.8 ปัจจัยด้านจำนวนเงินออมกับคุณภาพชีวิต โดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มผู้ที่มีเงินออมน้อยกว่า 2,500 บาท มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทมากกว่ากลุ่มผู้ที่มีเงินออม 2,500 บาทขึ้นไป

3.1.9 ปัจจัยด้านอายุการทำงานกับคุณภาพชีวิต โดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีอายุการทำงานน้อยกว่า 10 ปี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

3.1.10 ปัจจัยด้านชั่วโมงการทำงานกับคุณภาพชีวิต โดยภาพรวมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่มีชั่วโมงการทำงานต่อวัน 8 ชั่วโมง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

3.2 ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในแต่ละด้านหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท อธิบายได้ดังนี้

3.2.1 ปัจจัยด้านอายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน จำนวนเงินออม และชั่วโมงการทำงานต่อวัน มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ปัจจัยด้านจำนวนหนี้สินและอายุการทำงาน ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.2.2 ปัจจัยด้านอายุ สถานภาพสมรส จำนวนหนี้สิน และชั่วโมงการทำงานต่อวันไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ปัจจัยด้านระดับการศึกษา ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน จำนวนเงินออม และอายุการทำงาน มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.2.3 ปัจจัยด้านอายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส และจำนวนเงินออมไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน จำนวนหนี้สิน อายุการทำงาน และชั่วโมงการทำงานต่อวัน มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.3 การวิเคราะห์สถิติอนุมานเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทกับปัจจัยต่างๆ โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Correlation) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) สามารถอธิบายได้ดังนี้

3.3.1 ความสัมพันธ์ของปัจจัยทุกด้าน (ระดับการศึกษา อายุการทำงาน และรายได้เฉลี่ยต่อวัน เงินโบนัสประจำปี อาหาร-เครื่องดื่ม ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน ค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงานก่อนกำหนด) กับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามระดับการศึกษา อายุการทำงาน และรายได้เฉลี่ยต่อวัน ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.12 0.16 และ 0.28 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .672 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่จะแปรผกผันกับเงินโบนัสประจำปี อาหาร-เครื่องดื่ม ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน และค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงานก่อนกำหนด ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -0.29 -0.35 -0.14 และ -0.14 ตามลำดับ และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทได้ร้อยละ 4.52

3.3.2 ความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามระดับการศึกษา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .251 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.15 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทได้ร้อยละ 6.30

3.3.3 ความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงาน หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทจะแปรผันตามระดับการศึกษา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.23 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .283 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทได้ร้อยละ 8.00

3.3.4 ความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามระดับการศึกษาและอายุ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.15 และ 0.09 ตามลำดับ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .236 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทได้ร้อยละ 5.60

3.3.5 ความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามระดับการศึกษา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.08 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .125 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทได้ร้อยละ 1.60

3.3.6 ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านการทำงาน (ชั่วโมงการทำงาน อายุการทำงาน และสวัสดิการที่ได้รับ) กับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามชั่วโมงการทำงาน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.17 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .614 แต่จะแปรผกผันกับเงินโบนัสประจำปี อาหาร-เครื่องดื่ม และค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงานก่อนกำหนด ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -0.38 -0.38 และ -0.13 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทได้ร้อยละ 3.77

3.3.7 ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามชั่วโมงการทำงาน โดยมีค่า

สัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.36 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .616 แต่จะแปรผกผันกับเงินโบนัสประจำปี อาหาร-เครื่องดื่ม และบริการรถรับ-ส่ง ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -0.50 -0.39 และ -0.27 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้ร้อยละ 3.79

3.3.8 ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผกผันกับปัจจัยด้านอาหาร-เครื่องดื่ม เงินโบนัสประจำปี และค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงานก่อนกำหนด โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -0.40 -0.33 และ -0.18 ตามลำดับ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .611 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้ร้อยละ 3.74

3.3.9 ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านการทำงานกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามอายุการทำงาน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.18 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .387 แต่จะแปรผกผันกับเงินโบนัสประจำปี และที่พักอาศัย ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -0.34 และ -0.35 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้ร้อยละ 1.50

3.3.10 ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามเงินออมแต่ละเดือน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.47 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .433 แต่จะแปรผกผันกับค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -0.19 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้ร้อยละ 1.87

3.3.11 ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามเงินออมแต่ละเดือน โดยมี

ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.63 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .420 แต่จะแปรผกผันกับค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -0.23 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้ร้อยละ 1.77

3.3.12 ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามปัจจัยด้านเงินออมแต่ละเดือน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย 0.41 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .413 แต่จะแปรผกผันกับปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -0.18 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้ร้อยละ 1.71

3.3.13 ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท พบว่า คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามเงินออมแต่ละเดือน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ 0.35 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .274 แต่จะแปรผกผันกับค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -0.12 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถพยากรณ์คุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้ ร้อยละ 0.75

ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทกับปัจจัยต่างๆ สามารถอธิบายได้ดังนี้

คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามระดับการศึกษา อายุการทำงาน และรายได้เฉลี่ยต่อวัน แต่จะแปรผกผันกับเงินโบนัสประจำปี อาหาร-เครื่องดื่ม ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน และค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงานก่อนกำหนด เมื่อแยกคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในแต่ละด้านจะทราบว่า คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามระดับการศึกษา คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามระดับการศึกษา และอายุ และคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามระดับการศึกษา

คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ด้านสภาพการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม จะแปรผันตามชั่วโมงการทำงาน แต่จะแปรผกผันกับเงินโบนัสประจำปี อาหาร-เครื่องดื่ม และค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงานก่อนกำหนด เมื่อแยกคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในแต่ละด้านจะทราบว่า คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามชั่วโมงการทำงาน แต่จะแปรผกผันกับเงินโบนัสประจำปี อาหาร-เครื่องดื่ม และบริการรถรับ-ส่ง คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผกผันกับปัจจัยด้านอาหาร-เครื่องดื่ม เงินโบนัสประจำปี และค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงานก่อนกำหนด และคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามอายุการทำงาน แต่จะแปรผกผันกับเงินโบนัสประจำปีและที่พักอาศัย

คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานโดยรวมหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท คุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้ใช้แรงงานจะแปรผันตามเงินออมแต่ละเดือน แต่จะแปรผกผันกับค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน เมื่อแยกผลกระทบในแต่ละด้านจะทราบว่าคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจด้านสภาพการทำงาน และด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท จะแปรผันตามเงินออมแต่ละเดือน แต่จะแปรผกผันกับค่าใช้จ่ายแต่ละเดือน เช่นกัน

การอภิปรายผล

การที่ผู้วิจัยได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานใน โรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ทำให้ทราบว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ใช้แรงงานเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในการประเมินคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน โดยผู้ใช้แรงงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการทำงาน และปัจจัยด้านเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน จะมีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานแตกต่างกัน แม้ว่าผู้ใช้แรงงานได้รับค่าจ้างในอัตราที่เท่ากัน ด้วยเหตุนี้จึงมีผลเกี่ยวเนื่องกับผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังจากการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำด้วยเช่นกัน ซึ่งจากการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อายุการทำงาน ชั่วโมงการทำงาน ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน และจำนวนเงินออม โดยสามารถอธิบายได้ดังนี้

ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้แก่

1. เพศ โดยเพศหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานมากกว่าเพศชาย อาจเนื่องมาจากปัจจุบันเพศหญิงเข้ามามีบทบาทในการทำงานเลี้ยงดูครอบครัวเพิ่มขึ้น ทำให้ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงที่เข้ามาทำงานใน โรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา ซึ่งสอดคล้องกับศิริประภา นะราแก้ว (2553) พบว่า เพศของพนักงานที่แตกต่างกันมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานของพนักงาน ซึ่งตรงกันข้ามกับดาลัด จันทรเสนา (2550) พบว่า เพศที่แตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานไม่แตกต่างกันกับสุภาพร พงษ์ไพโรจน์ (2550) พบว่า พนักงานที่มีเพศต่างกันมีคุณภาพชีวิตการทำงานโดยรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน

2. ระดับการศึกษา ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาชั้นสูงสุดระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่ามีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานมากกว่ากลุ่มอื่นๆ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเมื่อผู้ใช้แรงงานมีระดับการศึกษาที่ต่างกัน จึงอาจจะมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตหลังจากการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำที่แตกต่างกันได้ สอดคล้องกับกันยา หมอยาดี (2550) พบว่า แรงงานสตรีที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันจะมีระดับคุณภาพชีวิตการทำงานแตกต่างกัน และเมธิ ศาสตรสาระ (2550) พบว่า พนักงานที่มีการศึกษาต่างกันมีระดับความพึงพอใจในคุณภาพชีวิตต่างกัน ซึ่งตรงกันข้ามกับดาลัด จันทรเสนา (2550) พบว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานไม่แตกต่างกัน

3. สถานภาพสมรส ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่ที่สมรสมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานมากกว่ากลุ่มอื่นๆ เนื่องจากผู้ใช้แรงงานที่สมรสมีภาระหน้าที่ในการรับผิดชอบครอบครัวตนเอง ทำให้ได้รับผลกระทบด้านคุณภาพชีวิตหลังจากการปรับขึ้นค่าจ้างได้มากกว่า สถานภาพสมรสอื่นๆ (โสด หย่าร้าง และหม้าย) สอดคล้องกับสุภาพร พงษ์ไพโรจน์ (2550) พบว่า สถานภาพสมรสที่ต่างกันมีคุณภาพชีวิตการทำงานด้านค่าตอบแทนที่ยุติธรรมและเพียงพอแตกต่างกัน ซึ่งแตกต่างจากคาด จันทรเสนา (2550) กล่าวว่า สถานภาพสมรสที่แตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานไม่แตกต่างกัน

ปัจจัยด้านการงานที่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท คือ อายุการทำงาน ผู้ใช้แรงงานที่มีอายุการทำงานน้อยกว่า 10 ปี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานมากกว่ากลุ่มอื่นๆ อาจเนื่องมาจากผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลาส่วนใหญ่มีอายุการทำงานที่น้อยกว่า 10 ปี และได้รับประโยชน์จากการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำในอัตราที่เท่ากันแม้จะมีอายุการทำงานที่แตกต่างกัน ซึ่งมีบางส่วนที่สอดคล้องกับสุเทพ ปัญญา (2552) พบว่า ระยะเวลาปฏิบัติงานในโรงพยาบาลมีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตการทำงานของผู้ใช้แรงงาน และชั่วโมงการทำงาน ผู้ใช้แรงงานที่มีชั่วโมงการทำงานต่อวัน 8 ชั่วโมง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานมากกว่ากลุ่มอื่นๆ (9 ชั่วโมง และ 10 ชั่วโมง สอดคล้องกับสิทธิศักดิ์ จริงจิตร (2553) กล่าวว่า จำนวนชั่วโมงการทำงานล่วงเวลาที่แตกต่างกันส่งผลให้คุณภาพชีวิตของแรงงานในธุรกิจอาหารทะเลแช่เยือกแข็งมีความแตกต่างกัน

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจที่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ได้แก่

1. ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน ผู้ใช้แรงงานที่มีค่าใช้จ่ายรายเดือนระหว่าง 5,001 -7,000 บาท มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานมากกว่ากลุ่มอื่นๆ (น้อยกว่า 3,000 บาท 3,000-5,000 บาท 7,001-9,000 บาท และมากกว่า 9,000 บาท) อาจเนื่องมาจากค่าใช้จ่ายเป็นปัจจัยหนึ่งที่ผู้ใช้แรงงานต้องใช้จ่ายเพื่อการดำรงชีวิต จึงทำให้ผู้ใช้แรงงานให้ความสำคัญเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน เมื่อมีการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำก็จะส่งผลโดยตรงต่อค่าครองชีพของผู้ใช้แรงงานที่มีการปรับขึ้นสูงตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับศิริประภา นระราแก้ว (2553) กล่าวว่า รายจ่ายของพนักงานที่แตกต่างกันมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานของพนักงาน กล่าวคือ รายจ่ายมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานทางด้านจิตวิญญาณ

2. เงินออม กลุ่มผู้ใช้แรงงานที่มีเงินออมน้อยกว่า 2,500 บาท มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานมากกว่ากลุ่มผู้ใช้แรงงานที่มีเงินออม 2,500 บาทขึ้นไป อาจเนื่องมาจากเมื่อผู้ใช้แรงงานได้รับการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำแล้ว แต่ผู้ใช้แรงงานก็ได้รับผลกระทบจากการปรับขึ้นค่าครองชีพที่สูงขึ้นตามไปด้วย จึงทำให้มีผลต่อการเก็บเงินออมของผู้ใช้แรงงาน ดังนั้นเมื่อผู้ใช้แรงงานมีการออมเงินที่น้อย อาจส่งผลกับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานได้ ซึ่งสอดคล้องกับศิริประภา นระแก้ว (2553) คือ เงินออมมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงาน ทั้งทางด้านร่างกาย ด้านสัมพันธภาพทางสังคม

ขณะเดียวกันปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ อายุ รายได้ต่อวัน และจำนวนหนี้สิน โดยสามารถอธิบายได้ดังนี้ อายุ ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่ที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา แม้จะมีอายุที่แตกต่างกันแต่มีหน้าที่รับผิดชอบต่องานไม่ต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสุภาพร พงษ์ไพโรจน์ (2550) พบว่า พนักงานที่มีอายุต่างก็มีคุณภาพชีวิตการทำงานโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ตรงกันข้ามกับศิริประภา นระแก้ว (2553) พบว่า อายุของพนักงานที่แตกต่างกันมีผลต่อคุณภาพชีวิตและการทำงานของพนักงาน ดาลัด จันทรเสนา (2550) พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานแตกต่างกัน และศรีพูน เทดินน้ำ (2556) กล่าวว่า อายุที่แตกต่างกันทำให้มีระดับคุณภาพชีวิตแตกต่างกัน รายได้ต่อวัน ผู้ใช้แรงงานได้รับประโยชน์จากการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำที่เพิ่มขึ้นและได้รับค่าจ้างในอัตราที่เท่ากัน จึงไม่คิดว่าเป็นผลกระทบจากการปรับขึ้นค่าจ้าง ซึ่งตรงกันข้ามกับสุวรรีย์ เพชรแต่ง (2555) พบว่า ผลตอบแทนจากงานเป็นตัวแปรที่สามารถทำนายคุณภาพชีวิตการทำงานของพยาบาลสาธารณสุข สุภาพร พงษ์ไพโรจน์ (2550) กล่าวว่า รายได้ที่แตกต่างกันมีคุณภาพชีวิตการทำงานด้านค่าตอบแทนที่ยุติธรรมและเพียงพอแตกต่างกัน และศรีพูน เทดินน้ำ (2556) พบว่า รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตแตกต่างกัน และจำนวนหนี้สิน ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่มีภาระหนี้สินที่ต้องชำระ จึงทำให้การปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำไม่ส่งผลต่อความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

ผู้วิจัยสามารถอนุมานได้ว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ใช้แรงงานเป็นส่วนหนึ่งที่สามารถสะท้อนถึงคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท เนื่องจากหากปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ใช้แรงงานส่งผลในทางที่ดีแก่ผู้ใช้แรงงาน กล่าวคือ เมื่อผู้ใช้แรงงานได้รับประโยชน์จากการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำวันละ 300 บาท ก็จะส่งผลดีกับผู้ใช้แรงงานในด้านรายได้โดยตรง ตามนโยบายเร่งด่วนของรัฐบาลสมัยนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นั่นคือ การยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน เพื่อเพิ่มกำลังซื้อภายในประเทศ (สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี, 2554:ออนไลน์)

จากการที่รัฐบาลประกาศนโยบายการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทต่อวันให้แก่ผู้ใช้แรงงาน ผู้วิจัยคาดหวังว่าในการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำในครั้งถัดไป ควรมีการวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ใช้แรงงานเพื่อที่จะทราบถึงผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน อาจมีสาเหตุมาจากปัจจัยที่เกี่ยวกับผู้ใช้แรงงานที่สามารถส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน

ส่วนคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังจากการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.04$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านเศรษฐกิจและด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงาน มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.19$ และ $\bar{X} = 3.15$) และด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมมีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.56$) แต่มีค่าน้อยกว่าด้านอื่นๆ ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

ผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานด้านเศรษฐกิจ พบว่า ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่ได้รับค่าตอบแทนครบถ้วนและยุติธรรมตามที่กฎหมายกำหนด และสามารถนำมาจุนเจือสมาชิกในครอบครัวได้มากขึ้น ส่วนด้านสภาพการทำงาน พบว่า ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่มีภาระหน้าที่เพิ่มขึ้นเมื่อมีการขึ้นค่าจ้าง รู้สึกตึงเครียดในระหว่างปฏิบัติงานมากขึ้นหลังจากได้รับการปรับค่าจ้างขั้นต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทิวพร มุลคนธ์ (2555) ที่พบว่า บริษัทมีการขยายหน้าที่รับผิดชอบให้พนักงานมากขึ้น แต่ตรงกันข้ามกับพริดา โขรัมย์ (2551) ที่พบว่าค่าตอบแทนและสิ่งที่ไม่ใช่ค่าจ้างด้านงานไม่มีความสัมพันธ์กับความเครียดในงาน ส่วนสิ่งที่ไม่ใช่ค่าจ้างด้านสภาพแวดล้อมของงานและสิ่งที่ไม่ใช่ค่าจ้างด้านผลประโยชน์อื่นมีความสัมพันธ์กับความเครียดในงานของพนักงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่จำนวนชั่วโมงการทำงานมีความเหมาะสมต่อการปรับขึ้นค่าจ้าง ส่วนความคิดเห็นด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม พบว่า ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่พอที่จะสามารถช่วยเหลือคนในครอบครัวได้ (ค่าเล่าเรียน ค่าใช้จ่ายของคนในครอบครัว เป็นต้น) รายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้มีความสุขกับบุคคลรอบข้างเพิ่มขึ้น (เพื่อน ครอบครัว ญาติ) และสามารถใช้จ่ายได้ที่มีในการสังสรรค์กับบุคคลรอบข้างได้ อาทิ การไปเที่ยวพักผ่อน การรับประทานอาหารมื้อพิเศษด้วยกัน เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของงยุทธ แฉล้มวงษ์ (2555) ที่พบว่าผู้ใช้แรงงานมีรายได้เพิ่มขึ้นเท่ากันทั่วประเทศ มีฐานะความเป็นอยู่โดยรวมดีขึ้นเนื่องจากมีเงินทุนหมุนเวียนจากการจับจ่ายใช้สอยมากขึ้น และอังคณา สิทธิการ (2553) ที่กล่าวว่า เมื่อรัฐบาลประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ ส่งผลทำให้แรงงานไร้ทักษะในระบบมีค่าจ้างเพิ่มขึ้น นอกจากนี้พบว่า การที่รัฐบาลประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำยังส่งผลให้ครัวเรือนที่มีรายได้ปานกลางถึงสูงมีรายได้เพิ่มขึ้น แต่ขณะเดียวกันค่าใช้จ่ายในครัวเรือนก็เพิ่มขึ้น เพราะภาคการผลิตมีต้นทุนการผลิตสูงขึ้น ส่งผลให้ราคาสินค้าเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

จากการวิจัยผู้วิจัยจึงมีความคิดเห็นว่าหากผู้ใช้แรงงานมีรายได้ที่เพียงพอกับรายจ่าย และสามารถมีเงินออมไว้ใช้ในอนาคตได้ อาจทำให้คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานดีขึ้น แต่คุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงานของผู้ใช้แรงงานอาจได้รับผลกระทบ ได้แก่ ภาระหน้าที่งานเพิ่มขึ้นและมีความรู้สึกตึงเครียดจากการทำงาน เมื่อมีการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานที่เกิดจากผลกระทบหลังการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน จำนวนเงินออม อายุการทำงาน และชั่วโมงการทำงาน โดยสามารถนำผลการศึกษามาเป็นข้อมูลเพื่อกำหนดแนวทางการแก้ปัญหาและพัฒนาการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำได้ดังนี้

1. รัฐบาล กระทรวงแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน รวมทั้งภาคเอกชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำควรมีการสำรวจตรวจสอบอัตราค่าครองชีพที่ผู้ใช้แรงงานได้รับให้มีความสัมพันธ์กับค่าครองชีพในแต่ละพื้นที่ ซึ่งจะสามารถกำหนดนโยบายการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำให้มีความเหมาะสมกับค่าครองชีพในแต่ละพื้นที่นั้นได้ และควรกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของผู้ใช้แรงงานให้มีความแตกต่างตามระดับความชำนาญการในการทำงาน อายุการทำงาน และประเภทอุตสาหกรรม เพื่อให้มีความเหมาะสมและยุติธรรมแก่ผู้ใช้แรงงานให้มากขึ้น

2. จากผลการศึกษาหลังการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำวันละ 300 บาท ส่งผลให้สวัสดิการที่ได้รับจากที่ทำงานลดลง เมื่อเปรียบเทียบกับสวัสดิการที่ได้รับจากที่ทำงานก่อนมีการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ ดังนั้นรัฐบาลควรให้ความสำคัญด้านสวัสดิการที่ผู้ใช้แรงงานได้รับ โดยการศึกษาสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำว่า เมื่อปรับขึ้นค่าจ้างจะส่งผลกระทบต่อผู้ใช้แรงงานในการทำงานหรือสวัสดิการที่ได้รับจากที่ทำงานหรือไม่ อย่างไร เนื่องจากบางครั้งสวัสดิการที่ได้รับจากที่ทำงานเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานดีขึ้น และเป็นส่วนหนึ่งที่สามารถช่วยแบ่งเบาภาระบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับค่าใช้จ่ายของผู้ใช้แรงงานได้เช่นกัน

3. รัฐบาลควรให้ความรู้เกี่ยวกับการประหยัดเงิน ลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น การรู้จักเก็บออมเงิน และลดการมีภาระหนี้สินให้แก่ผู้ใช้แรงงาน เพื่อให้ผู้ใช้แรงงานมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น กระทรวงแรงงานมีการจัดอบรมและให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีการใช้จ่ายเงินให้คุ้มค้ำกับภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบันแก่ผู้ใช้แรงงานในพื้นที่ต่างๆ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

เนื่องจากการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา หลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท เป็นประเด็นที่มีความน่าสนใจในการที่จะศึกษา ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรมีการศึกษาที่ต่อเนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อสนับสนุนและเป็นแนวทางในการพัฒนาเกี่ยวกับนโยบายในการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำต่อไป ดังนี้

1. ควรศึกษาเปรียบเทียบระหว่างก่อนและหลังการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำว่า มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตผู้ใช้แรงงานเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร
2. ควรศึกษาถึงการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำว่ามีความเหมาะสมและยุติธรรมต่อภาระหน้าที่การทำงานของผู้ใช้แรงงานหรือไม่ อย่างไร
3. ควรศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานที่อยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกับจังหวัดสงขลา หรือการศึกษาในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อเป็นการเปรียบเทียบข้อมูลคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังมีการปรับขึ้นนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

Prince of Songkhla University
Pattani Campus

บรรณานุกรม

- กนกนัส ตูจินดา. 2553. **คุณภาพชีวิตของพยาบาลวิชาชีพในโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ อินเตอร์เนชั่นแนล**, วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน. 2557. **จำนวนสถานประกอบการ**. สืบค้นเมื่อ 19 กุมภาพันธ์ 2557. สืบค้นจาก <http://eservice.labour.go.th/dlpwMapWeb/map/>
- _____. 2557. **คำชี้แจงกระทรวงแรงงาน เรื่องกฎกระทรวงว่าด้วยการจัดสวัสดิการในสถานประกอบกิจการ พ.ศ. ๒๕๕๘**. สืบค้นเมื่อ 26 ธันวาคม 2557. สืบค้นจาก http://www.labour.go.th/th/webimage/images/law/doc/desc_welfare_2548.pdf
- กระทรวงแรงงาน กลุ่มงานเผยแพร่ประชาสัมพันธ์. 2555. **รวมแรงงาน แดงข่าว 1 ปีผลงานแรงงาน “เดินหน้า” เพิ่มค่าจ้าง “คุ้มครอง” คนทำงาน “เพิ่ม” หลักประกันแรงงานนอกระบบ “ลด” ค่าหัว “จัดระบบ” ต่างด้าว เตรียมแรงงาน “รับ” อาเซียน** สืบค้นเมื่อ 13 กุมภาพันธ์ 2558, สืบค้นจาก <http://www.mol.go.th/en/node/23605>
- กันยา หมอชาติ. 2550. **คุณภาพชีวิตการทำงานของแรงงานสตรีในโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอประเภทตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร**, วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา, สาขาวิชาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
- กิตติพจน์ สุภาศักดิ์. 2552. **ผลกระทบจากการบังคับใช้อัตรากำลังขั้นต่ำต่อสวัสดิการแรงงานไร้ฝีมือของประเทศไทย พ.ศ. 2535-2549**, วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- กิริติกา ต่อพันธ์. 2553. **ศึกษาปัญหาคุณภาพชีวิตการทำงานของครูสังกัดเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี**, วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

- จรินทร์ เสือโต. 2551. ปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจด้านสวัสดิการของพนักงานบริษัท เรเซอร์
การไฟฟ้า(ประเทศไทย) จำกัด, วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชา
บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
- เฉลียว เกษจันทร์ทิวา. 2553. ความคาดหวังของประชาชนต่อการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของเทศบาล
ตำบลภาชี อำเภอกาชี จังหวัดพระนครศรีอยุธยา, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาวิชาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
- ณัฐชัย นิ่มนวล. 2553. ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของลูกจ้างชั่วคราวในหน่วยงาน
ราชการส่วนภูมิภาค เขตอำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์, วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตร
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการภาครัฐแนวใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
- ดาลัด จันทระเสนา. 2550. ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรสาธารณสุข ในศูนย์
สุขภาพชุมชน จังหวัดลำพูน, วิทยานิพนธ์สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ทงศักดิ์ พวงน้อย. 2551. การสำรวจสภาพและคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานในเขต
องค์การบริหารส่วน ตำบลปอวิน อำเภอสรีราชา จังหวัดชลบุรี, วิทยานิพนธ์
รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ทิวาพร มุลคนธ์. 2555. ผลกระทบนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท ต่ออุปสงค์และอุปทานด้าน
แรงงานของบริษัท สยาม แอคมินนิสเตอร์ทึฟ แมเนจเม้นท์ จำกัด สำนักงานเชียงใหม่ :
กรณีศึกษาพนักงานทำความสะอาด, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชา
เศรษฐศาสตร์การเมือง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ไทยโพสต์. 2 เมษายน 2555. '300บาท'มีผลริมนับถอยหลังเอสเอ็มอีปิดตัว. สืบค้นเมื่อ 29 กันยายน
2556, สืบค้นจาก <http://www.thaipost.net/node/54893>
- ธมนวรรณ ค้วงทิว. 2553. ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่สำนักงานส่งเสริม
สวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาจังหวัด, วิทยานิพนธ์ครุศาสตร
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

- ธวัชชัย กัณฑ์วันนา. 2550. คุณภาพชีวิตของแรงงานนอกระบบ ตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน, วิทยานิพนธ์สาขารณสุขศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- นรินทร์ แก้ววารี. 2549. สวัสดิการแรงงาน. สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดชุมพร (สศค.ชุมพร). สืบค้นเมื่อ 13 ธันวาคม 2556 , สืบค้นจาก <https://www.gotoknow.org>
- นฤมล เกลิมพิชัย. 2555. ผลกระทบของระบบค่าแรงจูงใจต่อประสิทธิภาพการผลิตในบริษัทผลิตเครื่องประดับ, วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- เนตรนภา พงษ์ศรี. 2552. แนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตตามเกณฑ์ จปฐ. ของชุมชนตัดไหมเทศบาลนครนครสวรรค์, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชายุทธศาสตร์การพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
- บุญชม ศรีสะอาด. 2545. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น
- ประมาณ ถาวรพรหม. 2552. การศึกษาการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ด้านการพัฒนาสังคมและสวัสดิการสังคมของเจ้าหน้าที่ศูนย์พัฒนาสังคม หน่วยที่ 43 จังหวัดแม่ฮ่องสอน, วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
- ปราณี ประไพวัชรพันธ์. 2551. รูปแบบการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในตำบลอรพิมพ์ อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครราชสีมา, วิทยานิพนธ์สาขารณสุขศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพัฒนาสุขภาพชุมชน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
- พริดา โงรัมย์ย์. 2551. ความสัมพันธ์ระหว่างค่าตอบแทนและสิ่งที่ไม่ใช่ค่าจ้างกับความเครียดในงานของพนักงาน : กรณีศึกษาพนักงานการทำเรือแห่งประเทศไทย. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ ภาควิชามนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
- พิราวรรณ สุทธิยุทธเสณีย์. 2553. ความต้องการในการจัดสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุในเขตเทศบาลตำบลศรีวิไล อำเภอศรีวิไล จังหวัดหนองคาย, วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบายสาธารณะ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

เพชรน้อย สິงห์ช่างชัย. 2539. **คุณภาพชีวิตของแรงงานย้ายถิ่นในอุตสาหกรรมยางพารา : จังหวัดสงขลา**. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาประชากรศาสตร์ดุสิตบัณฑิต, สาขาวิชาประชากรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. 2555. **รายงานผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจการให้บริการด้านอุปกรณ์การศึกษาและสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ ประจำปีการศึกษา 2555 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่**. สืบค้นเมื่อ 15 มกราคม 2558, สืบค้นจาก <http://www.president.cmru.ac.th/pre54/form/2.5.pdf?PHPSESSID=de747ef518ad929726f1b2a399205d49>

มานิตย์ พิฆา, (ม.ป.ป.). **ผลกระทบและการปรับตัวจากการกำหนดอัตราค่าจ้าง 300 บาท. คณะสังคมศาสตร์บูรณาการ**. มหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาเขตหนองคาย. สืบค้นเมื่อ 13 กุมภาพันธ์ 2558, สืบค้นจาก www2.nkc.kku.ac.th/%2Fmanit.p%2Fbuankan300baht.ppt&ei=BJzdVLWnL4eMmwXfzoLwCg&usg=AFQjCNEI9h019tz8Cs38DY40P9USlyQl5g&bvm=bv.85970519,d.dGY

เมธี ศาสตร์สาร. 2550. **ปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจด้านสวัสดิการของพนักงานบริษัท นิโปร (ประเทศไทย) จำกัด**, วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการทั่วไป มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ขงยุทธ แฉล้มวงษ์. 2555. **รายงานการวิจัยผลกระทบของการดำเนินนโยบายรายได้ค่าแรงไม่น้อยกว่า 300 บาทต่อวัน และเงินเดือนปริญญาตรี 15,000 บาทที่มีผลต่อโครงสร้างเศรษฐกิจไทย**. กรุงเทพมหานคร. สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาแห่งประเทศไทย. สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.)

วรารณณ์ ช่วยประคอง. 2551. **ชีวิตทางเศรษฐกิจของแรงงานที่ได้รับอัตราค่าแรงขั้นต่ำของโรงงานผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าในเขตอำเภอปลวกแดง จังหวัดระยอง**, วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมืองและการบริหารจัดการ คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ศรีพูน เทตินน้ำ. 2556. **ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานธนาคารกรุงไทยจำกัด (มหาชน) ในจังหวัดลำพูน**, วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ศิริประภา นระราแก้ว. 2553. **คุณภาพชีวิตแรงงานภายใต้ มรท. 8001-2546**, วิทยานิพนธ์สังคม
สงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาแรงงานและสวัสดิการ
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาแห่งประเทศไทยและสำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2553. **ปัญหาแรงงานไทย
ในปัจจุบัน**. สืบค้นเมื่อ 3 ตุลาคม 2556, สืบค้นจาก
<http://www.bloggang.com/viewdiary.php>

สัมพันธ์ รอดพิงครุฑ. 2550. **การใช้เวลาว่างกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรในเขตจังหวัด
อุตรดิตถ์**. งานวิจัยสถาบันวิจัยและพัฒนา. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

สิทธิศักดิ์ จริงจิตร. 2553. **คุณภาพชีวิตของแรงงานในธุรกิจอาหารทะเลแช่เยือกแข็งในเขตจังหวัด
สงขลา**, วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย
วลัยลักษณ์

สุเทพ ปัญญา. 2552. **ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตการทำงานของ
บุคลากรในโรงพยาบาลแม่สาย จังหวัดเชียงราย**, วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตร
มหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

สุภาพร พงษ์ไพโรจน์. 2550. **ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานที่ปฏิบัติงานกะ
ในบริษัทโทรคมนาคมแห่งหนึ่ง**, วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยา
อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สุรัชย์ ปัดทองคำ. 2552. **คุณภาพชีวิตของพนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเขต 3 (ภาคเหนือ) จังหวัด
ลพบุรี**, วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการทั่วไป
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

สุวพิชญ์ เขจรบุตร. 2556. **การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงาน องค์การ
บริหารส่วนตำบล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์**, วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาประชาคมเมืองและชนบท มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

สุวริย์ เพชรแดง. 2555. **ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพยาบาลสาธารณสุขที่
ปฏิบัติงานในหน่วยบริการปฐมภูมิเขตภาคกลาง**, วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต,
สาขาวิชาการพยาบาลสาธารณสุข มหาวิทยาลัยมหิดล

สุวัชร วันทนา. 2551. การศึกษาระดับคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม :

กรณีศึกษาเขตอุตสาหกรรมกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัย, สาขาวิชาพัฒนศึกษา ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.). 2556. **ตัวชี้วัดความยากจน
และการกระจายรายได้ ที่ว่าราชอาณาจักร ปี พ.ศ. 2531 - 2554** รายปี. สืบค้นเมื่อ
25 มิถุนายน 2557, สืบค้นจาก

http://social.nesdb.go.th/SocialStat/StatReport_Final.aspx?reportid

สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดตรัง กลุ่มงานสารสนเทศการพัฒนาชุมชน. 2555. **ข้อมูลความจำเป็น
พื้นฐาน (จปฐ).** สืบค้นเมื่อ 13 ธันวาคม 2556 , สืบค้นจาก

<http://trang.cdd.go.th/sites/index>

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(สสว.). 2556. **วิเคราะห์ผลกระทบนโยบาย
ค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ 300 บาท/วัน.** สืบค้นเมื่อ 29 กันยายน 2556, สืบค้นจาก

<http://www.sme.go.th/Lists/EditorInput/DispF.aspx?>

สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา. 2557. **จำนวนโรงงานแยกตามรายอำเภอในจังหวัดสงขลา
ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2512 ถึงปี พ.ศ. 2557,** เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์.

สำนักนายกรัฐมนตรี สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (ม.ป.ป.).

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559). สืบค้นเมื่อ
3 ตุลาคม 2556, สืบค้นจาก <http://www.nesdb.go.th/Default.aspx?tabid=395>

สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี. 2554. **คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรี : นางสาวยิ่งลักษณ์**

ชินวัตร นายกรัฐมนตรี. สืบค้นเมื่อ 29 กันยายน 2556, สืบค้นจาก

<http://www.thaigov.go.th/>

อรรถพงษ์ อินทพงษ์. 2551. **การศึกษาคุณภาพชีวิตตามภูมิปัญญาท้องถิ่นของชาวไทยภูเขา**

ตำบลลาวี อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย, วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์สิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

อังคณา สิทธิการ. 2553. ผลกระทบของนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำต่อการกระจายรายได้ของแรงงานไร้
ทักษะทั้งในระบบและนอกระบบ, วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชา
เศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อารัทร่า พิเชษฐพันธ์. 2552. การจัดสวัสดิการให้แก่พนักงานของมหาวิทยาลัยแม่โจ้, วิทยานิพนธ์
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้

Prince of Songkla University
Pattani Campus

ภาคผนวก ก.

ตำราหนังสือราชการขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

Prince of Songkhla University
Pattani Campus

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ภาควิชาสังคมศาสตร์) โทร.๓๐๘๔

ที่ มอ ๔๒๔ ๕๑๗ วันที่ 17/11/๒๕๕๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์อาฟีฟี ลาเต๊ะ

ด้วย นางสาวประภัสรา เก้านพรัตน์ รหัส ๕๕๒๐๒๒๐๖๐๓ ซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารการพัฒนาสังคม ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ได้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลกระทบของการประกาศใช้นโยบายค่าแรงขั้นต่ำ ๓๐๐ บาท ต่อผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดสงขลา (Effect of the Three-hundred Bath Minimum Wage Policy Announcement on Thai Industrial Labor in Songkhla Province)

ในการนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ดังเอกสารที่แนบมาพร้อมบันทึกฉบับนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนวัต สงสม)
หัวหน้าภาควิชาสังคมศาสตร์

ศูนย์พัฒนาคุณภาพและส่งเสริมปัญญา พัฒนางานวิจัย

“2557 ม.อ.วิชาการ นวัตกรรมสร้างสรรค์สังคม”

“บริการประทับใจ ฉับไวทุกขั้นตอน นำองค์กรสู่ความสำเร็จ”

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ภาควิชาสังคมศาสตร์) โทร.๓๐๘๔

ที่ มอ ๔๒๔/ ๕๑๗

วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.ภัทรอร เวสารัตน์

ด้วย นางสาวประภัสรา เก้านพรัตน์ รหัส ๕๕๒๐๒๒๐๖๐๓ ซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารการพัฒนาสังคม ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ได้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลกระทบของการประกาศใช้นโยบายค่าแรงขั้นต่ำ ๓๐๐ บาท ต่อผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดสงขลา (Effect of the Three-hundred Bath Minimum Wage Policy Announcement on Thai Industrial Labor in Songkhla Province)

ในการนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ดังรายละเอียดที่แนบมาพร้อมบันทึกฉบับนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนูวัต สงสม)

หัวหน้าภาควิชาสังคมศาสตร์

กรมเพาะคนดี ชี้นำสังคม สันสมปัญญา พัฒนางานวิจัย

“2557 ม.อ.วิชาการ นวัตกรรมสร้างสรรค์สังคม”

“บริการประทับใจ จับใจทุกขั้นตอน นำองค์กรสู่ความสำเร็จ”

ที่ ศธ ๐๕๒๑.๒.๐๓๐๙/ ๐๐๑

ภาควิชาสังคมศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี ๙๔๐๐๐

๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.สุพัตตรา ตันจรีพันธ์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ เล่ม
๒. เครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ชุด
๓. แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวประภัสรา เก้านพรัตน์ รหัส ๕๕๒๐๒๒๐๖๐๓ ซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารการพัฒนาสังคม ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ได้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลกระทบของการประกาศนโยบาย ค่าแรงขั้นต่ำ ๓๐๐ บาท ต่อผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดสงขลา (Effect of the Three-hundred Bath Minimum Wage Policy Announcement on Thai Industrial Labor in Songkhla Province)

ในการนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ดังรายละเอียด ที่แนบมาพร้อมหนังสือฉบับนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนูวัต สงสม)

หัวหน้าภาควิชาสังคมศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

สำนักงานภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

โทรศัพท์ ๐-๗๓๓๑-๓๙๓๐ ถึง ๕๐ ต่อ ๓๐๘๔

โทรสาร ๐-๗๓๓๑-๒๒๓๒

นางสาวประภัสรา เก้านพรัตน์ เบอร์มือถือ ๐-๘๔๖๓-๓๑๘๔๒

ภาคผนวก ข.

แบบสอบถามในการวิจัย

Prince of Songkhla University
Pattani Campus

แบบสอบถาม

ผลกระทบของการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทต่อผู้ใช้แรงงาน

ในโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดสงขลา

งานวิจัยฉบับนี้จัดทำโดยนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริการการพัฒนาสังคม มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาดังกล่าวสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความร่วมมือท่านในการกรอกแบบสอบถามด้วยข้อมูลตามความเป็นจริง เพื่อความสมบูรณ์ในงานวิจัยและผู้วิจัยขอขอบคุณในความร่วมมือที่ดีของท่าน ทั้งนี้ข้อมูลจากแบบสอบถามดังกล่าวจะถูกเก็บเป็นความลับและจะใช้ประโยชน์เฉพาะงานวิจัยนี้เท่านั้น

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำแนะนำ : กรุณาตอบแบบสอบถามโดยเลือกตัวเลือก (✓) ที่ตรงกับคำตอบและความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

1. เพศ

 ชาย หญิง

2. อายุ ปี

3. ระดับการศึกษาสูงสุด

 มัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า อนุปริญญาหรือเทียบเท่า ปริญญาตรีหรือสูงกว่า

4. สถานภาพสมรส

 โสด สมรส หย่าร้าง หม้าย

4.1 กลุ่มรศของท่านมีรายได้หรือไม่

- มี ไม่มี

4.2 หากท่านสมรสท่านมีบุตรหรือไม่

- มี ไม่มี

4.3 บุตรของท่านกำลังศึกษาเล่าเรียนหรือไม่

- เรียน ไม่เรียน

4.4 ท่านมีค่าใช้จ่ายในค่าเล่าเรียนบุตรหรือไม่

- มี ไม่มี

5. ค่าจ้างที่ท่านได้รับขณะนี้ ท่านได้รับตามนโยบายปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำวันละ 300 บาทหรือไม่

- ได้รับ ไม่ได้รับ

6. รายได้ต่อวัน บาท

7. ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน

- น้อยกว่า 3,000 บาท 3,001 – 5,000 บาท
 5,001 - 7,000 บาท 7,001 - 9,000 บาท
 มากกว่า 9,001 บาท

8. ท่านมีหนี้สินที่ต้องชำระหรือไม่

- มี.....บาท ไม่มี

9. ท่านมีเงินออมที่เหลือเก็บในแต่ละเดือนหรือไม่

- มี.....บาท ไม่มี

10. อายุการทำงานเดือน หรือ.....ปี

11. ชั่วโมงการทำงานต่อวัน.....

12. สวัสดิการที่ได้รับจากที่ทำงาน

รายการสวัสดิการที่ผู้ใช้แรงงาน ได้รับจากที่ทำงาน	ก่อนการมีการปรับขึ้นค่าจ้าง ขั้นต่ำ 300 บาทต่อวัน		หลังการมีการปรับขึ้นค่าจ้าง ขั้นต่ำ 300 บาทต่อวัน	
	ได้รับ สวัสดิการ	ไม่ได้รับ สวัสดิการ	ได้รับ สวัสดิการ	ไม่ได้รับ สวัสดิการ
12.1 ชุดพนักงาน				
12.2 บริการรถรับ – ส่งมาทำงาน				
12.3 อาหาร - เครื่องดื่ม				
12.4 ที่พักอาศัย				
12.5 ค่ารักษาพยาบาลนอกเหนือจาก ประกันสังคม				
12.6 เงินโบนัสประจำปี				
12.7 เงินช่วยเหลือกรณีทุพพลภาพหรือเกิด อุบัติเหตุที่เกิดจากการทำงาน				
12.8 เงินช่วยเหลือกรณีเสียชีวิตในขณะที่ ทำงาน				
12.9 เงินฌาปนกิจสงเคราะห์				
12.10 ค่าชดเชยกรณีออกจากบริษัทก่อน กำหนดหรือค่าชดเชยกรณีให้ออกจากงาน				

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานหลังการประกาศใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท

2.1 ข้อมูลคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจ

รายการ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
13. รายได้ที่เพิ่มขึ้นมีความสัมพันธ์กับค่าครองชีพที่ท่านต้องใช้จ่าย					
14. รายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้ตัวท่านเองรวมทั้งครอบครัวมีกำลังซื้อหรือสามารถเลือกซื้อในสิ่งที่ต้องการได้					
15. ท่านมีเงินออมหรือเงินเก็บเพิ่มขึ้นเมื่อมีการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำเป็นวันละ 300 บาท					
16. รายได้ที่เพิ่มขึ้นเพียงพอต่อการใช้จ่ายภาระหนี้สินที่ท่านมี จึงทำให้ภาระหนี้สินลดลง					
17. รายได้ที่เพิ่มขึ้นสามารถนำมาจุนเจือคนในครอบครัวได้มากขึ้น					
18. ค่าจ้างที่ท่านได้รับ ณ ตอนนี้ ท่านได้รับตามนโยบายปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำวันละ 300 บาท					
19. ท่านได้รับค่าตอบแทนครบถ้วนและยุติธรรมตามที่กฎหมายกำหนด					

2.2 ข้อมูลคุณภาพชีวิตด้านสภาพการทำงาน

รายการ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
20. ท่านมีสภาพการทำงานที่ดีขึ้น					
21. ท่านมีภาระหน้าที่เพิ่มขึ้นเมื่อมีการ ขึ้นค่าจ้าง					
22. ท่านรู้สึกตึงเครียดในระหว่าง ปฏิบัติงานมากขึ้นหลังจากได้รับการปรับ ค่าจ้างขั้นต่ำ					
23. ท่านได้รับสวัสดิการต่างๆเพียงพอ และเหมาะสมกับการทำงาน					
24. ท่านมีประสิทธิภาพการทำงานที่ดีขึ้น สอดคล้องกับค่าจ้างที่เพิ่มขึ้น					
25. ท่านมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นกว่าเดิม หลังมีการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ					
26. ชั่วโมงการทำงานของท่านมีความ เหมาะสมต่อการปรับขึ้นค่าจ้าง					
27. ท่านมีเวลาว่างหรือเวลาพักผ่อนกับ ครอบครัว					
28. ท่านมีเวลาพักที่เพียงพอในระหว่าง การทำงาน					
29. ท่านรู้สึกถึงความมั่นคงในหน้าที่การ ทำงานเมื่อได้รับค่าจ้างเพิ่มขึ้น					

2.3 ข้อมูลคุณภาพชีวิตด้านปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม

รายการ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
30. รายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้ท่านสามารถช่วยเหลือสังคมได้ (การบริจาค การทำบุญ เป็นต้น)					
31. รายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้ท่านมีความสุขกับบุคคลรอบข้างเพิ่มขึ้น (เพื่อน ครอบครัว ญาติ)					
32. ท่านสามารถมีส่วนช่วยเหลือบุคคลรอบข้างท่านได้ (งานแต่งงาน การบวช กฐินทอดผ้าป่า เป็นต้น)					
33. รายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้ท่านสามารถใช้สังสรรค์กับบุคคลรอบข้างได้ (เพื่อน ครอบครัว ญาติ) อาทิ การไปเที่ยวพักผ่อน การรับประทานอาหารมื้อพิเศษด้วยกัน เป็นต้น					
34. รายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้ท่านสามารถช่วยเหลือคนในครอบครัวของท่านได้อย่างเต็มที่ (ค่าเล่าเรียน ค่าใช้จ่ายของคนในครอบครัว เป็นต้น)					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Prince of Songkhla University
Pattani Campus

ขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงที่ให้ความร่วมมืออย่างดีในการศึกษา

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ สกุล นางสาวประภัสรา เก้านพรัตน์

รหัสประจำตัวนักศึกษา 5520220603

วุฒิการศึกษา

วุฒิ	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
ปริญญาตรีบริหารธุรกิจบัณฑิต	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	2554

การตีพิมพ์เผยแพร่ผลงาน

ประภัสรา เก้านพรัตน์. 2557. “ผลกระทบของการประกาศใช้นโยบายค่าแรงขั้นต่ำ 300 บาทต่อผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม ในจังหวัดสงขลา”, ในการประชุมวิชาการ การนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ครั้งที่ 3 “การบูรณาการงานวิจัยไทยเชื่อมโยงกับเครือข่ายสังคมอาเซียน” Integration of Thai Research within the ASEAN Community Network 17 - 18 ธันวาคม 2557. หน้า 85-95. ภูเก็ต : สถาบันวิจัยและพัฒนา, สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต, มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี, มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ (สกอ.ภาคใต้ตอนบน), มหาวิทยาลัยทักษิณ.